

မိုး : ၈၁၆၀

မိမိ

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

ဆုံမှတ်ပဲပျဉ်းနှစ်ကြောင်းရဲ့ ပုံပြင်

BURMESE
CLASSIC
COM

၆၆၅



design : bo bo hmon

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၂၅၅/၂၀၀၄ (၃)

မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၉၁/၂၀၀၄ (၄)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ

အုပ်စု - ၅၀၀၊ တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကန့်

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)

စံပယ်အော့စ်ဆက်

၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်။

ထုတ်ဝေသူ

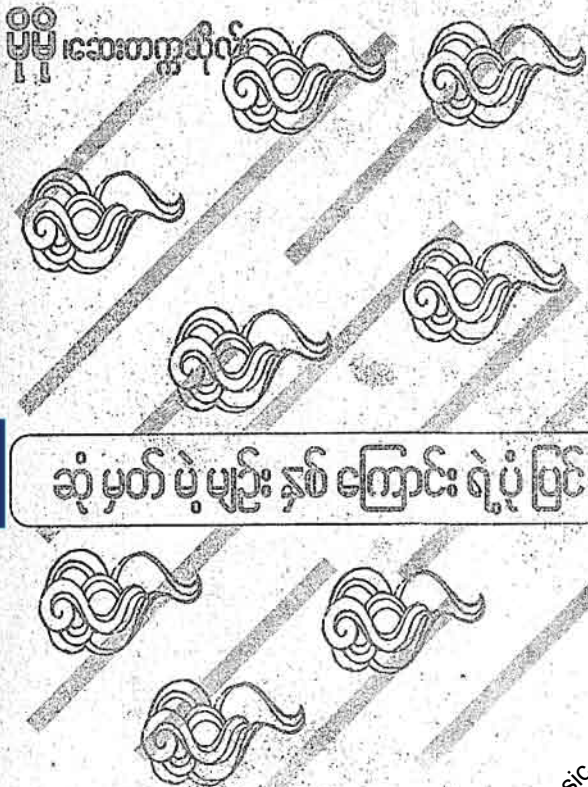
ဒေါ်စိုးသိတာ (စိုးစိုးစာပေ) (မြ-၀၃၈၅၁)

အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်။

ရန်ကုန်မြို့။



ဆုံမှတ် ပဲ့ မျဉ်း နှစ် ကြောင်း ရဲ့ပုံ ပြင်





“မောက်ပီရေ ... နင်ဘာလုပ်နေလဲ”

အိပ်ရာထဲမှထ၊ အခန်းထဲမှထွက်လာသော ထမင်း
စားခန်းအရောက် ထုံးစံအတိုင်း တစ်ခုခုလုပ်ရင်း အလုပ်ရှုပ်
နေသော မိပေါက်ကိုအမြင်မှာ ဘာရယ်မဟုတ် Good
morning ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည့်သဘောပင် ဖြစ်သည်။

မိပေါက်က အဝတ်လျှော်စက်ထဲကို ဆပ်ပြာမှုန့်
ဘူးဖွင့်ကာထည့်ရင်းမှ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လာရင်း ...

“အဝတ်လျှော်ပြီလေ မကြီးရဲ့၊ ထည့်စရာ အဝတ်
ရှိသေးလား”

ဟု သူမအမေးကိုဖြေရင်း မေးခွန်းပါပြန်ထုတ်လာ
သည်။

“ရှိပါဘူးဟာ၊ မအတွက် ဘာဝယ်ထားလဲ”



“မုန့်ဟင်းခါးလေ ...မမကြီး၊ ညကပဲ မုန့်ဟင်းခါးစားမယ်ဆို”

“ဪ ...အေး ဟုတ်သားပဲ၊ ကြည်ပြာခရော”

ပါကေးခင်းပေါ်စီးလာသည့် အိမ်တွင်းစီးကွင့်ထိုးအဝတ်ဖိနပ်လေးကို ထမင်းစားခန်းကြော့ပြားဆီအရောက်မှာ ကတ္တီပါခင်း ကွင်းထိုးဖိနပ်လေးပြောင်းစီးရင်း မျက်ဖိရေမှာ မမြင်သည့် ကြည်ပြာကို မေးလိုက်မိသည်။

“အောက်ထပ်မှာ ဆိုင်သန့်ရှင်းရေးသွားလုပ်နေတယ် မမ”

မမ

ကြည်ပြာမကား သူမနှင့်အတူနေသော သူမ၏ လက်စွဲတပည့်မလေးဖြစ်သည်။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ခွဲဖွင့်နိုင်လောက်အောင် အရည်အချင်းပြည့် ကျမ်းကျင်နေပြီဖြစ်ပေမယ့် ရင်းနှီးလူထောင်နိုင်သည့် ငွေကြေးမပြည့်စုံတာက တစ်ကြောင်း၊ သူမကိုလည်း ညီအစ်မရင်းတမျှ သံယောဇဉ်ရှိ နေပြီဖြစ်တာက တစ်ကြောင်းကြောင့် သူမနှင့်သာ အတူတကွ လုပ်ကိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

အစကတော့ ကြည်ပြာသည် ဆိုင်အလုပ်ကို အိမ်မှသာ အတက်အဆင်းလုပ်ခြင်းဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သောသုံးလခန့်



ကတော့ အမေဖြစ်သူ ဆုံးပါးသွားခဲ့တာဖို့ ပထွေးလုပ်သူနှင့် တစ်အိမ်တည်းအတူနေရန် မဖြစ်နိုင်တော့ရာ သူမက ကြည်ပြာကို အိမ်မှာခေါ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

အိမ်မှာ အခမဲ့ခေါ်တင်ကျွေးထားသည့်အပြင် ပုံမှန်လခလည်း ပေးမြဲဖြစ်သော သူမအပေါ် ကြည်ပြာလေးက လည်း သိတတ်ရှာသည်ပင်။ အလုပ်ချိန်ပြင်ပ အိမ်မှာနေသည့်အခိုက် သူ့အလုပ်ကိုယ့်အလုပ် မခွဲခြား။

မိပေါက်နှင့် နှစ်ယောက် မခိုမကပ် ဝိုင်းကူလုပ်ကိုင် တတ်မြဲဖြစ်သည်။ အခုလည်း မိပေါက် မီးဖိုချောင်မှာ အလုပ်ရှုပ်နေခိုက် သူ့က အောက်ထပ်ဆိုင်သန့်ရှင်းရေးကို သွားလုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူမက ရေချိုးသန့်စင်ပြီးနောက် ကိုယ့်အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ သည်နေ့ ဆိုင်ပိတ်ရက်ဆိုပေမယ့် အနားယူ၍တော့မရ။ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ပတ်တစ်ခါ ဆိုင်အတွက် လိုအပ်သမျှတွေ ဝယ်ခြမ်းဖို့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသွားရမည်။

ဆိုင်အတွက်ရော ကိုယ့်အတွက်ရော လိုအပ်သည်တို့ကို Shopping ထွက်ရင်း တစ်ပတ်ထက်တစ်ပတ် တိုးတက်ပြောင်းလဲနေသောခေတ်၏ ဆင်ယင်ထုံးစံတို့ကိုပါ သွားရင်



လာရင်း လှေလာရင်းဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ခုကတော့ ယနေ့ အကယ်ဒမီမင်းသမီး တို့၏ ပင်ကိုင်မိတ်ကပ်ဆရာတစ်ဆူဖြစ်နေသော သူမ၏ လက်ဦးဆရာထံသွား၍ တစ်ပတ်တစ်ခါ သင်တန်းသဘော မျိုး၊ ပညာယူတပည့်သွားလုပ်ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

အတတ်ပညာတစ်ခုဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ပြီးပြည့် စုံလုံလောက်သွားသည်ရယ်လို့ မရှိဘူးမဟုတ်လား။

ခရမ်းပြာက မျက်နှာသစ်ပြီးစ သဘာဝအလှနှင့် သူမမျက်နှာလေးကို မှန်ထဲတွင် စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။

သူမ အသားရောင်က ဖြူနှစ်စင်းပကာ မျက်နှာ ကျကျ ဝိုင်းစပ်စပ်လေးမှာ မေးစေ့လေးက သွယ်ချွန်းသည်။ မျက်ခုံးက ပင်ကိုယ်က စင်ရော်တောသိကိုမှ အနားသတ် ရိတ်သိမ်းထားတာမို့ စင်ရော်ငှက်ကလေး တောင်ပံဖြန့်ထား သည့်အလား ကော့ညွတ်ဝဲပျံနေသည်။

မျက်ဆံအနက်များသော မျက်ဝန်းတွေက ကျယ် ဝန်းကာ မျက်တောင်ရှည်တွေနှင့် လှပမဲမှောင်ပြီးသားမို့ အလှပြင်သည့်အခါ ထိုမျက်ဝန်းတွေကို Mascara သုံးရုံမှ လွဲ၍ ပြုပြင်စရာမလိုပေ။



နှာတံကျစ်ကျစ်လေးက မျက်နှာနှင့် လိုက်ဖက် ရုံပေါ်လွင်သည်။ နှုတ်ခမ်းပါးများက သွေးရောင်လွမ်းကာ အနားသတ်သေသေသပ်သပ်နှင့် ဖြစ်သည်။

ထိုနှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ၏ ဘယ်ဖက်အပေါ်ထောင့်မှာ မွှေးရာပါ ထင်ရှားသည့် မွှေနက်လေးတစ်လုံးကတော့ ခရမ်း ပြာ၏ အထူးခြားဆုံးသင်္ကေတပင် ဖြစ်တော့သည်။

ခရမ်းပြာက သူမ၏ဆံပင်များကို ဖြေချလိုက်သည်။ Loreal natural brown ဆိုးထားသည့် အညိုနုရောင်ဆံပင် များကို ပခုံးကျော်ရုံ Step ပုံစံထားပြီးဖြောင့်ထားသည်။

နဂိုဆံပင်အဖြောင့်စင်းကိုမှ ဆေးဖြင့်ထပ်ဖြောင့်ထား သေးရာ တောင့်မတ်ပြောင်စင်းသော ဆံပင်သားတို့က မျက်နှာ ဝန်းဝန်းလေးကို ပိုလို့နုနယ်နေစေတော့သည်။

အသက်သုံးဆယ်ကျော်လို့ သူမကို ဘယ်သူမှ မထင် ကြပါ။ အလွန်ဆုံးရှိလှမှ အသက်အစိတ်လောက်ဟုသာ ခန့်မှန်းကြ၏။

ခရမ်းပြာက မျက်နှာပြင်ပေါ် Oil control lotion လိမ်းပြီး Clinique တံဆိပ် City Stick မိတ်ကပ်တောင့်လှေ့ ကို လှည့်ထုတ်ကာ မျက်နှာအနံ့တို့ကာတို့ကာ အစေ့အနံ့ပြီး



နောက် လက်ချောင်းထိပ်လေးဖြင့် ကျွမ်းကျင်ညင်သာစွာ ညှိလိမ်းလိုက်သည်။

ပြီးနောက် အပေါ်မှ ပေါင်ဒါရိုက်လိုက်၏။ မျက် ခုံးကို ခဲတံအညှိရောင်ဖြင့် ဖြည့်ဆွဲပြီး မျက်တောင်ပေါ် Mascara အပြာနုတင်သည်။ သည်နေ့ မိုးပြာရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်မည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်မဟုတ်လား။

နှုတ်ခမ်းကိုတော့ စားသောက်ပြီးမှ ဆိုးတော့မည်။ အင်္ကျီမဝတ်ခင် လည်ပင်း၊ လက်၊ ကျောနှင့် ခြေထောက် မကျန် Body Lotion ကို နှံ့အောင်လိမ်းသည်။

ပြီးမှ အဝတ်အစားဝတ်၏။ AK တံဆိပ်မိုးပြာ ရောင်လွင်လွင် လည်ထောင်ကိုယ်ကပ်လက်ပြတ်လေးကို မိုးပြာရောင်စကပ်လုံချည်ဖြင့် တွဲဝတ်လိုက်သည်။ တစ်ဆက် တည်း ရှားရှားပါးပါးဝယ်၍ရထားသော မိုးပြာရောင်လက် ကိုင် ပိုက်ဆံအိတ်လေးကိုပါ ပိုက်ဆံအိတ်တွေချည်း သီးသန့် ထားသော နံရံကပ်မှန်မိရုံထဲမှ ထုတ်ထားလိုက်သည်။

လက်ဝတ်လက်စားအဖြစ်တော့ ဘယ်ဘက်လက်မှာ ငွေရောင်လက်ပတ်နာရီအသေးလေးနှင့် တစ်လုံးတည်း စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်းဝတ်ကာ ညဘက်လက်ပေါ်မှာတော့



နီလာအပျောဟန်းချိန်းနှင့် နီလာလက်စွပ်ဆင်တူကိုဝတ် ဆင်လိုက်လေသည်။

ပြီးလျှင်တော့ လက်ကိုင်အိတ် မီရီနှင့်ကပ်လျက် မှာရှိသော ရေမွှေးဖီရီငယ်လေးထဲမှ စိတ်နှင့်အထာကျရာ ရေမွှေးတစ်ပုလင်းကို ယူ၍ဆွတ်ဖြန်းလိုက်ပြီး မနက်စာစား ဖို့အတွက် အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့တော့သည်။

သူမ ထမင်းစားခန်းထဲရောက်သွားသောအခါ အောက်ထပ်ဆိုင်ရှင်းလင်းပြီးရာမှ ပြန်ရောက်လာသော ကြည်ပြာကိုပါ မနက်စာပြင်ဆင်လျက်သား တွေ့ရသည်။

“အားပါး ... ငါ့မမကြီးက အပြတ်သားနားတယ် ကွာ၊ မိုးပြာရောင်နတ်သမီးလေး ...ဟီးဟီး”

မိပေါက်က အဝတ်လျှော်စက်တစ်လုံးနှင့် အလုပ် ရှုပ်နေရာမှ သူမကိုတွေ့မြင်သွားကာ သူထုံးစံအတိုင်း တလွတ် တလပ် အော်ဟစ်ရယ်မောချီးမွမ်းလာသည်။

“အေးတော့ ...မမ မိုးပြာရောင်လေးနဲ့ တော် တော်လိုက်တယ်သိလား၊ အသားရောင်နဲ့ကို ဟပ်နေတာပဲ၊ ကြည်ပြာတို့များ ဝတ်လိုက်ရင်တော့ ကြည်ပြာကနေ မဲပြာ ဖြစ်သွားမှာ သေချာတယ်”

www.burmeseclassic.com



အသားညိုသော ကြည်ပြာက ပြောသည်။

“ကဲ ...ကဲ မုန့်ဟင်းခါးစားကြ၊ အပြန်ကျရင် လည်း မုန့်ဝယ်လာခဲ့မယ်နော်”

“မမကြီး ...စကော့ဈေးက သီးစုံမုန့်စိမ်းပေါင်း ဝယ်ခဲ့”

“ကြည်ပြာက ကျောက်ကျောရွှေရင်အေး”

“အေးပါ၊ ငါဝယ်စရာတွေများလို့ ခေါင်းတွေမှူး ပြီး မေ့မသွားဘူးဆိုရင်ပေါ့၊ သေချာတာကတော့ အိမ်အပြန် လမ်းထိပ်က မာလကာသီးပဲ”

“ရတယ် ...မမကြီးမမေ့အောင် ကြည်ပြာတို့ ဖုန်း ဆက်ပြီး သတိပေးမယ်လေ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကဲ ...စားမယ်၊ ဇိုက်ဆာလှပြီ”

“ရပြီ မမကြီး ...ရပြီ၊ ဟင်းရည်ပူအောင်နွေး နေလို့ပါ”

မိပေါက်က ဂင်္ဂါစိမ်းစိုပေါ်မှ ဟင်းရည်အိုးကို ချ ကာ ပန်းကန်စောက်ထဲပြောင်းထည့်ပြီး စားပွဲပေါ် ကမန်း ကတန်းလာချသည်။ ကြည်ပြာက အငွေ့တယောင်းလောင်း နှင့် သောက်ချင်စဖွယ် မွှေးကြိုင်နေသော ကော်ဖီခွက်ကို



အားကျမခံ သူမရှေ့မှောက် အရောက်ပို့လာ၏။

“မမအကြိုက် ...ပူခါးလေး”

ကော်ဖီဆိုလျှင် ပူကြွက်ကာ ခါးသက်နေမှ ကြိုက် သော သူမအတွက် ကြည်ပြာက ပင်တိုင်အဖျော်ဆရာဖြစ် သည်။

“ဟဲ့ ...နှင့်တို့လည်း ဝင်စားကြတော့လေ၊ ငါ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းခြောက်ခြောက်ကြီး”

“စားမယ်မမ၊ မောက်ပီ ...လာလေကွာ၊ အဲဒါ တွေထားခဲ့ဦး”

“လာပါပြီ၊ ဒီမှာရေညှစ်ထားခဲ့ပြီးရင် ပြီးပြီ” သုံးယောက်သား မနက်စာအတူစားကြသည်။

“မောက်ပီ ဟု သူမက ချစ်စနိုးနှင့် ပြောင်းပြန်လှန် ခေါ်သော မိပေါက်မှာ သူမ၏သူငယ်ချင်းမှတစ်ဆင့် ခေါ်ယူ ပေးလာသော အညာဘက် ကျေးရွာတစ်ရွာမှ မိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်မလေးဖြစ်သည်။

အသားမဲကြုတ်ကြုတ်၊ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ ဆံပင် ကောက်ကောက်နှင့် အရပ်ဆိုးမလေးဖြစ်ပေမယ့် အတွင်း စိတ်နှလုံးကတော့ လှပဖြူစင်သူလေးဖြစ်ကြောင်း မြင်မြင်



ချင်းမှာပင် သူမ အကဲခတ်နိုင်ခဲ့သည်။

ထင်သည့်အတိုင်း မိပေါက်သည် အမှန်တကယ် လိမ္မာသိတတ်လှသည်။ မသိသည် မတတ်သည်များကို ကျိုးခွဲစွာ လေ့လာသင်ယူရင်း ခြောက်လအတွင်းမှာ အိမ်တွင်းကိစ္စ လှည့်ကြည့်စရာမလိုသော သွေးသားရင်းချာတမျှ ယုံကြည်စိတ်ချရသည့် အိမ်သားတစ်ဦးဖြစ်လာခဲ့သည်။

အနီးအနားမှာ ဆွေမျိုးရင်းချာဟူ၍လည်း မရှိရာ မိပေါက်သည် သူမ၏အားကိုးအဖော်ပြုရာ အဖော်မွန်ကောင်း တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လို့နေတော့သည်။

ဆိုင်ဖွင့်ရက်ဆိုလျှင် ဆိုင်ဖွင့်ချိန် ဆယ်နာရီမတိုင်ခင် မိပေါက်က သူ့အိမ်ပေါ်မှအလုပ်တွေကို သိမ်းကျုံးလုပ်၏။ ပြီးသည်နှင့် သူ့အတွက်ပါ သီးသန့်ချုပ်ထားပေးသည့် ယူနီဖောင်းလေးဝတ်၍ အောက်ဆိုင်အလုပ်တွေ ပိုင်းဝန်းကူညီသေး၏။

သူမ သင်ကြားပြသပေးတာကတစ်ကြောင်း၊ အတု မြင်အတတ်သင် ပညာယူကာ ခေါင်းလျှော်၊ ဒရိုင်ယာမှုတ်၊ ဖြောင့်စက်ကူဆွဲ စသော အပရိကအလုပ်လေးတွေတော့ မိပေါက်လုပ်တတ်နေပါပြီ။



စားသောက်ပြီးသောအခါ မိပေါက်က ပန်းကန်သေးသိမ်းဆည်းရင်း ကျန်ရစ်ခိုက် ကြည့်ပြာက သူမကိုကူညီဖို့ သူမနောက်မှ လိုက်လာသည်။

သူမက အခန်းထဲပြန်ဝင်ကာ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးသည်။
“ကြည့်ပြာရေ ... ညက ငါတို့ရေးထားတဲ့ စာရင်းစာရွက် ထည့်ပါဦး၊ ပြီးတော့ ဖုန်းဘက်ထရီအသစ်လဲပေးပါဦး၊ အဟောင်းကို အားသွင်းထားဦးနော်”

“ဟုတ်...မမ”

ကြည့်ပြာက ဖုန်းဘက်ထရီအသစ်လဲ ယူလာပေးသောအခါ လက်ကိုင်အိတ်နှင့် ဖုန်းကိုယူပြီး အခန်းပြင် ထွက်ခဲ့သည်။ ကြည့်ပြာက အလိုက်သိစွာပင် ဖိနပ်ဗီရိုထဲမှ မိုးပြာရှောင်ဖိနပ်အမြင့်ကို အဆင်သင့်ထုတ်ပေးရင်း တစ်လက်စတည်း ဖိနပ်စင်အပေါ်နံရံမှာ တန်းစီချိတ်ဆွဲထားသော သော့တွေအနက်မှ ကားသော့ကိုယူကာပေး သည်။

သူမ ချွတ်လဲလိုက်သော အိမ်တွင်းစီးအဝတ် ဖိနပ်လေးကို ဖိနပ်ဗီရိုနားမှာပင်ရှိသည့် မတ်တပ်စင်လေးမှာယူ၍ ဇွပ်တင်ထားပေးလိုက်ပြီး အိမ်တံခါးကို သော့ဖွင့်နှင့်သည်။

သူမ အိမ်ထဲမှထွက်လာချိန်မှာ ကြည့်ပြာက အိမ်



တံခါးကို အတွင်းလှော့ခံနှိပ်ကာ ပိတ်ခဲ့ပြီး သူမနောက်မှ ဆင်းလိုက်လာလေ၏။

အောက်ထပ်မှ သူမကားအထုတ်ကို ကူညီဖို့ရာ ဖြစ်သည်။

ပေအစိတ်၊ ပေခြောက်ဆယ် မြေညီထပ်နှင့် ပထမထပ်နှစ်ခန်းကိုဝယ်ကာ အောက်ထပ်မှာ ဆိုင်ဖွင့်ထားပြီး အပေါ်ထပ်ကိုတော့ လူနေဖို့ သီးသန့်ထားသည်။ ကားကို နှေ့လယ်ခင်းတော့ အပြင်မှာထုတ်ထားပြီး ညဘက် ဆိုင်သိမ်းချိန်ကျမှ ဆိုင်ထဲသို့ ထည့်သိမ်းထားတာ ဖြစ်၏။

“မမ ... ဖြစ်ရဲ့လား၊ ကြည်ဖြာပါ လိုက်ခဲ့ရဦးမလား၊ အပြန်ကျရင်တော့ နောက်ကဘဲတွေ့ပါလားမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်နော်”

နေကာမျက်မှန်အနက်လေး ထုတ်တပ်ကာ မောင်းထွက်ဖို့ပြင်ဆင် ကြည်ဖြာက အနားကပ်ကာ ပြုံးစစနောက်လာပြန်သည်။

“ပါလာတော့လည်း ငါတို့ ဘဲကင်လုပ်စားကြတာပေါ့ဟယ်၊ ကောင်းကောင်းနေကြနော်၊ သွားပြီ၊ ဘိုင့်...”

ကြည်ဖြာကို လက်ပြနှုတ်ဆက်ရင်း ခရမ်းပြာက



ဆူပါဆလွန်းအဖြူလေးကို လျှော့ခနဲနေအောင် မောင်းထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။

မှန်တင် Air con ဖွင့်၍ ကားကို ခပ်မှန်မှန် မောင်းလာခဲ့ရင်း ဘယ်ကိုအရင်သွားရမည်ကို စဉ်းစားလာခဲ့သည်။ မနက်တိုးနာရီသာရှိသေးသည်မို့ စကော့ဈေးသွားဖို့ အဆင်မပြေသေး။

ဆရာဆီအရင်သွားလျှင် ကောင်းမည်။ ပြီးမှ စကော့ဈေးဝင်၍ ဆိုင်အတွက်လိုအပ်သည်များဝယ်ခြမ်း၍ ကိုယ့်အတွက်လည်း လိုတာကြည့်။ ပြီးမှ ပုလဲစင်တာမှ သူငယ်ချင်းဆီသွားမည်။

အလှပြင်ဆိုင်နှင့်ကပ်လျက် မြေညီထပ်ကိုဝယ်၍ ဖက်ရှင်အင်္ကျီချုပ်ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ စိတ်ကူးကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ရာ သူငယ်ချင်းက ကျွမ်းကျင်သော စက်သမား တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံပေးဖို့ ချိန်းထားလေသည်။

ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာကတော့ သူမပေါ့။ အရင်ဆုံး ကိုယ်တီထွင်သည့် အင်္ကျီဒီဇိုင်းတွေကိုချုပ်ပြီး ဆိုင်မှာ တင်ပြထားမည်။ အလှပြင်ဆိုင်ကိုလာသော သူမ၏မိတ်များသည် သူမကိုအားကျစံထားကြသူများ ဖြစ်ရာ သူမ ထပ်မံတိုးချဲ့သော

www.burmeseclassic.com



လုပ်ငန်းမှာ သူမ၏ နောက်ထပ်ဖောက်သည်များ ဖြစ်လာကြဦးမှာမလွဲ။

အရေးကြီးတာက ကိုယ့်ဘက်က အကောင်းဆုံး ပေးဆပ်နိုင်ဖို့ဖြစ်သည်။ ထိုအတွက် စိတ်တိုင်းအကျဆုံး စက်သမားတစ်ယောက်ကိုရဖို့လိုသည်။ အချုပ်အလုပ် ကျွမ်းကျင်သူက သုံးယောက်လောက်ပေါ့။

အိမ်ရှင်နှင့်လည်း အခန်းငွေချေဖို့ကိစ္စ စကားပြောရမည်။

သူမက ရုတ်တရက်သတိရကာ မီးပျိုင့်မှာ မီးနီမိနေခိုက် ခေါက်ဖုံးလေးကိုဖွင့်ပြီး အိမ်ကို ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

“ကြည်ပြာလား ... မမမှာဖို့ မေ့သွားလို့၊ အိမ်ရှင်ဖုန်းဆက်ခဲ့ရင် မမဟန်းဖုန်းနံပါတ် ပေးလိုက်နော်၊ တော်ကြာမပေးမိမှာစိုးလို့၊ အိုခေအော် ... အဲဒါမမှာခဲ့ရလို့”

“ဟုတ် ... ဟုတ်၊ နေ့ဦး မမ၊ မောက်ပိက မေ့နေတယ်၊ ညနေစာ ဘာချက်ထားရမလဲဆိုတာ မမေးလိုက်ရလို့တဲ့”

သူမက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ကာ ...



“အင်း ... မောက်ပိကိုပြောလိုက်၊ ပုစွန်လုပ်ဝယ်ထားတာကို မီးဖုတ်ထားလို့၊ ကြက်သွန် ငရုတ်သီးစိမ်း ပါးပါးလှီးပြီး သံပရာရည်နဲ့သုပ်စားမယ်၊ ကန်စွန်းရွက်ကို ငရုတ်သီးစိမ်းလေးအုပ်ပြီး စိမ်းစိမ်းကျွတ်ကျွတ်လေးကြော်မယ်၊ ပြီးတော့ လှီးဒယားဟင်းချို ချဉ်စပ်လေးချက်ဟာ၊ အဲဒါစားချင်တယ်လို့နော်”

“မမ ဒီနေ့ သင်တန်းရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ရှိတယ်၊ သင်တန်းပြီးမှပဲ ပြန်လာတော့မယ်၊ ငါးနားရီလောက်မှ ရောက်မှာပေါ့၊ ဒါပဲနော်”

သူမက ဖုန်းခေါက်လေးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ညနေလေးနာရီမှာ ကိုယ်ကာယအလှသင်တန်းသွားဖို့ ရှိပါသေးသည်။ ပြည့်ဖြိုးကျစ်လစ်တောင့်တင်းသော ခန္ဓာကိုယ်အလှကို ပိုင်ဆိုင်ထားပေမယ့် ရှိပြီးသားအလှကို မပျက်မယွင်း ထိန်းသိမ်းထားဖို့ လိုသည်မဟုတ်လား။

ကိုယ်တိုင်ကလည်း အလှအပမက်မောသလို ကိုယ်လုပ်နေရသော လုပ်ငန်းကိုကလည်း သူတစ်ပါးကို လှပအောင် ဖန်တီးပြုပြင်ပေးရသော အလုပ်မို့ ကိုယ်တိုင်က စံပြလှပအချိုးကျနေဖို့ လိုသည်လေ။

www.burmeseclassic.com



ဒါမှ သူများက အားကျယုံကြည်ကိုးစားကြမှာ မဟုတ်လား။

မီးပျံင့်မှထွက်လာခိုက် ကားတစ်စီးက ရှေ့မှလည်း ကျော်မတက်ဘဲ ဘေးချင်းယှဉ်မောင်းကာ သူမကို သိသိသာသာကြီးပင် လှည့်ကြည့်စူးစမ်းလာသည်။

မျက်လုံးစူးရှ၊ နှုတ်ခမ်းပြိတ်တီနှင့် သူမ ငဲ့ကြည့်မိတာမြင်လျှင် “သိပ်လှတာပဲ၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ” ဟု မှန်ထဲမှ နေ၍ ပါးစပ်သရမ်းလာပြန်သည်။ အပြင်ထွက်တိုင်း ကြုံနေကျမြင်ကွင်းများပဲမို့ သူမက ပင့်သက်ချက်က လိဗာတိုမိန်းရင်း ရှေ့မှကျော်တက်မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်မှ ကြည့်ပြာနှင့်မိပေါက်တို့ မြင်လျှင်တော့
“ခါကြောင်ပြောတာပေါ့၊ မမမှာ လူရှိသေရင် ရှိသေ ဘော်ဒီဂတ်တစ်ယောက်တော့ လိုနေပါပြီလို့”

ဟု ပြောနေကျစကားကိုပဲ မအောင်မြင်မှန်းသိလျက် ထပ်ပြောကြလိမ့်ဦးမည်။ ထိုအခါမှာ သူမက...

“မလိုပါဘူးကွယ်၊ ခရမ်းပြာဘဝမှာ ဘယ်ယောက်ျားမှ မလိုပါဘူး၊ ခရမ်းပြာက ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကောင်းကောင်း Guide လုပ်နိုင်တဲ့မိန်းမပါ”



ဟု နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ကာ မာန်တင်း၍ပြောရင်း အခါများစွာကအတိုင်း ‘ခေါင့်’ကို တိတ်တဆိတ်သွား သတိရနေဖြစ်လိမ့်မည်။

“အလို”

အတွေးတစ်ဖက်ဖြင့် မောင်းနှင်လာရာမှ မိမိရှေ့မှ တုံ့နှေးနှေးမောင်းနေသော ကားနံပါတ်ကိုအမြင်မှာ အသံလေးခုနှစ်ထွက်အောင်ပင် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွားရသည်။

ခေါင့်ကားလေးပါလား။ မောင်းသူသည် ခေါင်မဟုတ်မှန်းသိသည့်တိုင် ခေါင်များဖြစ်နေမလားဟူသော အတွေးဖြင့် သိုတည်းမဟုတ် ခေါင် ထိုင်ခဲ့ဖူးသောနေရာလေးကို အလွမ်းပြေကြည့်ချင်စွာဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိသေးသည်။

မောင်းသူက အဘိုးကြီးတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။ ကျော်တက်၍ရသည်တိုင် ကျော်မတက်ဖြစ်ဘဲ လမ်းကြိုသည်အထိ တောက်လျှောက်မှာ ခေါင့်ကားဟောင်းလေး နောက်က လိုက်မောင်းကြည့်နေမိသည်။

ဆယ်နှစ်တိုင်တိုင်ကြာခဲ့ပြီ။ သည်ကားနံပါတ်ဟောင်းလေးကို မှတ်မိနေဆဲ။ နောက်ပြီး အလွတ်ရနေဆဲ တယ်လီ

www.burmeseclassic.com



ဖုန်းနံပါတ်လေးတစ်ခုလည်း ရှိသေးသည်။ ပြီးတော့ မမေ့
လျော့နိုင်သည့် အိမ်လိပ်စာတစ်ခု။

ခေါင်တစ်ယောက် ဘယ်များရောက်နေပါလိမ့်။

ဘာတွေများ ဖြစ်ဖူးကံပြောင်းလဲနေခဲ့ပါလိမ့်။

သည်နေ့အဖို့ ခေါင့်ကို သတိရတမ်းတစ်စောင်သည်
ခါတိုင်းနေ့များထက် ပိုမိုရမည်မှာ သေချာနေတော့သည်။

ဆိုင်ခန်းထောင့်မှာရှိသော တံခါးတစ်ပေါက် ရေခဲ
သေတ္တာလေးပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းသံမြည်လာချိန်မှာ ခရမ်း
ပြာက ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ကော်ဖီအေးယူသောက်ချိန်နှင့်
တိုက်ဆိုင်နေတာမို့ ကိုယ်တိုင်ပဲ ကောက်ယူနားထောင်လိုက်
ပါသည်။

“ဟဲ့လို ...ခရမ်းပြာကပါရှင်”

“မခရမ်းပြာနဲ့များ ပြောလို့ရမလားရှင်”

တစ်ဘက်မှ မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။
အသံလေးက အထူးတလည် သိမ်မွေ့နူးညံ့လှတာ သတိပြုမိ
သည်။

“ခရမ်းပြာ ပြောနေတာပါ”

“ဪ ...မ၊ ခေးနားမည်က ဂုဏ်မြင့်သူပါ။ မီးကို



မခိုင်က မရဲ့ဗစ်စစ်တင်းကဒ်လေးပေးလို့၊ မခိုင်ကိုသိလားဟင်၊ ရွှေတောင်ကြားကပဲလေ”

“ဪ... ဟုတ်ပါပြီ၊ သိပါတယ်”

သူမထံမှာ ဆံပင်ကောက်နေကျ ဖောက်သည်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်... မခိုင်ကပြောတယ်၊ မက သိပ်တော်တာပဲတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် မခိုင်ကို ခေး လာချင်လို့ပါ၊ မရှိတယ်မဟုတ်လားဟင်”

“ရှိပါတယ်၊ လာခဲ့ပါနော်၊ ညီမလေးက ဘာလုပ်မှာလဲမသိဘူး”

“ခေးက ဆံပင်ဖြောင့်ချင်တာပါ”

“ဪ... ဟုတ်ပြီ၊ ခြောက်မှာရီလောက်တော့ ကြာမယ်နော် ညီမလေး”

“ဟုတ်... မ၊ ရပါတယ်”

“အိုကေလေ... ဒါဆိုရင် ဆယ့်နှစ်နာရီထက် နောက်မကျအောင်လာခဲ့နော်”

“ခေး ခုပဲလာနေပြီမ၊ Thank you”

ကောင်မလေးက ဖုန်းပိတ်သွားသည်။ သူ့ဆိုင်မှာ



မိတ်ဟောင်းတွေကတစ်ဆင့် လက်ဆင့်ကမ်းသော ဖောက်သည် အသစ်တွေက မကြာခဏရောက်လာနေကျပဲဖြစ်သည်။

အစဦးမပြတ် ကြိုးစားအားထုတ်နေခြင်းနှင့် အရည်အသွေးကို ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ခြင်း၏ ရလဒ်ပဲဟု သူမ ယုံကြည်သည်။ အလုပ်ကောင်းလျှင် ကံကောင်းမူညီ ဟူသော ဆောင်ပုဒ်သည် သူမဘဝ၏ လက်စွဲလမ်းပြပဲ မဟုတ်လား။

တနင်္လာနေ့ရဲ့ တစ်ခြားနေ့တွေလို ဆိုင်မှာ လူမကျ လှချေ။ လူမကျဆိုသည်မှာ ဆိုင်ရှေ့ခြမ်း စည်စန်းလေးထဲမှာ အလှည့်ကျကို ထိုင်စောင့်နေရသူတွေနှင့် ပြည့်မနေတာကို ဆိုလိုသည်။

တနင်္လာနေ့ လူအရင်းကိုပင် တမင်ရွေး၍လာကြသော အယူအခွဲမရှိသူတွေလည်းရှိလေရာ သူမနှင့် ညီမငယ်ငါးယောက်တို့ အအားမနေရအောင်တော့ လူစည်နေသည်ပင်။

ခဏကြာလျှင်တော့ ဆိုင်တွင်းမှသာမြင်နိုင်ပြီး အပြင်မှ မမြင်နိုင်သည့် ဆိုင်ရှေ့မှန်တံခါးချပ်အပြင်ဘက်မှာ ထိုးရပ်လာသော SUZUKI WAGON အနီလေးကို

www.burmeseclassic.com



တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုအထဲမှ မိန်းကလေးငယ်လေးတစ်ယောက် ဆင်းလာကာ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ မြင်လိုက်သည်နှင့်ပင် စောစောက ဖုန်းဆက်ထားသော သူလေးဖြစ်မည်မှန်း သိလိုက်နိုင်သည်။

လှိုင်းတွန့်လေးတွေပါသော ပခုံးကျော်ကျော် ဆံပင်ကို တစ်ဖက်တစ်ချက်ချထားလျက် ရယ်ဒီမိတ် ပိတ်ဖောက်စာလက်ကြိုးတစ်လုံးအဖြူလေးကို ခူးဆစ်မှာ တစ်ဖက်တစ်ချက် အခွဲလေးပါသော စကပ်အနီကွက်လေးနှင့် တွဲဝတ်ထားသည်။

လက်ကိုင်အိတ်အနီလေးကို ပခုံးမှာလွယ်ပြီး ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာသော သူ့သွင်ဟန်သည် ဖက်ရှင်ရှိုး စင်မြင့်ဆီမှ မော်ဒယ်မလေးနှင့် တူနေတော့သည်။

မျက်နှာလေးက သွယ်လျလျ ဘိုဆန်ဆန်ချောချောလေးမှာ နှုတ်ခမ်းနီ မရဲ့တရဲလေးသာ ဆိုးထားဟန်ကလည်း မခိုတရီနှင့် ချစ်စဖွယ်။

ခရမ်းပြာသည် မြင်မြင်ချင်းပင် ဂုဏ်မြင့်သူဆိုသော ချစ်စဖွယ်နာမည်လေးနှင့် ချောမောနုမျစ်လှသည့် ကောင်မ

လေးကို သဘောကျသွားမိလေတော့သည်။

သူကလေးက သူ့ကို ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေကြသော လူတွေထဲ အလှပြုပြင်နေသူတွေမှအပ ခရမ်းပြာရောင် တူညီဝတ်စုံလေးတွေ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဆိုင်ဝန်ထမ်းတွေကြားထဲမှာ အနီရောင်ရဲ့ပတ်စုံဖြင့် ထင်ရှားနေသော သူမဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်လျှောက်လာကာ ...

“မခရမ်းပြာလားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ စောစောက ဖုန်းဆက်ထားတဲ့ ညီမလေးထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မ၊က ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတယ်နော်၊ ချေလည်းအရမ်းချောတာပဲ၊ မခိုင်က မကို အရမ်းမွမ်းတာ”

“Thank you ညီမ ခေါင်းလျှော်လာလား”

“ဟင့်အင်း ... မ၊ ဒီမှာပဲ တစ်ခါတည်းလျှော်ပြီး လုပ်တာ ကောင်းမယ်ထင်လို့”

“ဒါဆို လျှော်လိုက်ရအောင်နော်၊ ဒီဘက်ကိုလာ ညီမ”

သူမက ခေးကို ခေါင်းလျှော်ခံဖို့နေရာကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။



“စန္ဒာရေ ... ဒီညီမကိုလျှော်မယ်”

ငါးယောက်ထဲမှာ အထူးလုပ်နေသော စန္ဒာကို လှမ်းပြောလိုက်ပြီး ခေါင်းလျှော်ပြီးသွားသော ညှပ်ခေါင်းတစ်ခေါင်းဆီသို့ ကူးခဲ့သည်။ တစ်ဆက်တည်း လက်အားသွားသော ကြည်ဖြာကို ဖြောင့်ခေါင်းအတွက် ခြောင့်ဆေးစပ်ခိုင်းလိုက်၏။

“ကြည်ဖြာမ ... ခြောင့်ခေါင်းအတွက် ဆေးယူခဲ့မယ်”

ဆံပင်ညှပ်နေရင်းမှလည်း အာရုံကို ဖြန့်ဝေထားရသည်။ ကတ်စတန်မာတစ်ယောက်ကို တပည့်တစ်ယောက်စီက တာဝန်ယူထားသည့်ဆိုဝေမယ့် ကတ်စတန်မာအား လုံး၏တာဝန်က သူ့တာဝန်သာ ဖြစ်သည်မဟုတ်လား။

“မောက်ပိရေ ... အန်တီကြီးတို့ ပျော့ဆေးများများသုံးပေးမယ်နော်”

“အသေးလေး ... အသယ်တစ်ချက်ကို ဂေါ်ဖြားခံပေး၊ တအားကြီးဖြားကပ်သွားမှာနိုးလို့”

တစ်ယောက်ညှပ်ပြီးသွားသောအခါ ဒီခိုင်ရာဆွဲဖို့ကို သင်တန်းသူတစ်ယောက်နှင့် လွှဲပစ်ခဲ့ပြီးနောက် ညှပ်ခေါင်း



တစ်ခေါင်းဆီ ကူးခဲ့သည်။ သည်တစ်ယောက်ကတော့ ခေါင်းလျှော်ဟာကလွဲ၍ သူ့ကိုယ်တိုင် အစအဆုံး လုပ်ပေးမှ ကျေနပ်မည့်သူဖြစ်သော သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးဖြစ်သည်။

ပေါက်တတ်ကရလည်း ပြောတတ်သေးရာ သူလာလျှင် တဝါးဝါးတဟားဟားနှင့် အားလုံးရယ်ရမော့ရမြဲဖို့ တပည့်မလေးတွေက သူလာလျှင်ပျော်ကြသည်။

အသက်သုံးဆယ်ကျော်ရံနှင့် ထွက်လာသမျှ ဆံပင်အားလုံး အဖြူရောင်တွေချည်းဖြစ်တော့ရာ မကြာခဏ ဆေးလာဆိုးနေရသူပဲဖြစ်သည်။

ကျောင်းတုန်းက ဆိုဒီတူကိုက်တူဖြစ်ပေမယ့် အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးတစ်ယောက် မွေးပြီးနောက်ပိုင်း တစ်သားမွေး တစ်သွေးဝကာ ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေသူလည်းဖြစ်၏။

“ကျုပ် ရှင်ဆီတောင် ဖုန်းဆက်လိုက်သေးတယ်၊ ဒီနေ့ လာဖြစ်လားလို့၊ ရှင်ထွက်သွားပြီတဲ့၊ ကလေးလေးတစ်ယောက်နဲ့တွေ့တယ်၊ ရှင်သားလေးလား”

“ဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ ကျုပ်သားက ဖုန်းမှမထူးတစ်သေးတာ၊ ကလေးလေးလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆပန်းရဲ့နစ်

www.burmeseclassic.com



သမီးလောက်ရှိနေပြီ၊ ကျုပ် တောကခေါ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးပါ။ လူကလည်း ကျုပ်လောက်ရှိတယ်။ စကားပြောရင် အဲဒီလိုပဲ မနဲ့လေးသိလေးနဲ့၊ တစ်ခုတော့ ကောင်းတယ်ဟာ၊ အလှူခံလာရင် လူကြီးမရှိဘူးလို့ ပြောခိုင်းလို့ရတယ်”

အေမိစကားကြောင့် သူမတို့အားလုံး ရယ်မောမိကြသည်။

“လူမရှိတော့လည်း မဖြစ်ဘူးဟာ၊ ဒါကြောင့် ချေးများမနေအားဘူး၊ ရတာပဲယူထားရတယ်၊ ဟိုတစ်လောက်ဆို ငါတစ်ယောက်တည်း ဂျင်ဂျင်ကိုလည်လို့၊ မနက်ကတည်းက မီးဖိုချောင်ဝင်လိုက်တာဟာ ညကိုးနာရီမှပဲ ထွက်ရတော့တယ်၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ချက်လိုက်ပြုတ်လိုက် စားလိုက်ကြ၊ စားပြီးတာတွေကို ပြန်ဆေးကြောရနဲ့ပဲ သံသရာလည်နေတာ၊ အဲဒီ စားတဲ့သောက်တဲ့အလုပ်ကြီးက တော်တော်ကို အလုပ်ရှုပ်တာ၊ ပန်းကန်တွေဆေးရတာ လက်မှာ ဝဲတောင်ပေါက်တယ်၊ ပန်းကန်နဲ့မစားဘဲ ဖက်နဲ့တောင် ပြောင်းစားရမလား စိတ်ကူးမိဝါတယ်ဆို”

ပြောလိုက်လျှင် အားရပါးရနှင့် တစ်တစ်ခွခွကြီးမို့ အေမိပြောစကားကို သူမတို့တတွေ သဘောကျစွာ ရယ်



မောမိကြပြန်သည်။

“တကယ်ပါဟယ် ...အိမ်သာတက်မှ အိမ်သာ မဆေးရတာသတိရ၊ ရေချိုးတော့မှ ရေချိုးခန်းမတိုက်ရ သေးတာသတိရ၊ လှေကားကဆင်းမှ လှေကားတံမြက်စည်း မလှည်းရသေးတာ သတိရနဲ့၊ ဆို ... ချာလပတ်ကို လည်နေတာပဲ၊ ဒီကြားထဲ ကလေးကိစ္စကတစ်ဖက်”

“ဒါတောင် ရှင်မပိန်ဘူးနော်”

“ပိန်ဆေးရုံတယ်သိလား အေမိ၊ သေချာပေါက် ပိန်စေရမယ်”

ကြည့်ပြာက လှမ်းပြောသည်။

“ဘာလဲ၊ လုပ်စမ်းပါဦး”

“မအေမိယောက်ျားကိုသာ နောက်မိန်းမယူခိုင်း လိုက်၊ မအေမိ သေချာပေါက်ပိန်သွားစေရမယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ဟယ်၊ ဒီနည်းနဲ့တော့ မပိန်ပါရစေနဲ့၊ ဒါလင်ကလည်း ဒါမျိုးဘယ်တော့မှ လုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဝါး”

အားလုံးက ရင်းနှီးနောက်ပြောင်နေကျဖြစ်သော သူတို့ဟောက်သည် မမဝလှလှကြီးကို ဝိုင်းလှောင်ပြော



ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

“အခုလူရပြီမဟုတ်လား၊ ရှင် ကျုပ်နဲ့ သင်တန်းလိုက်ခဲ့ပေတော့၊ ဒီလကုန်မှာ သင်တန်းအသစ်တစ်ခုထပ်စမှာ၊ အတော်ပဲ”

“မဖြစ်သေးပါဘူး ခရစ်မီးပြာရယ်၊ ကောင်းမလေးနဲ့က အိမ်မှာ စိတ်ချရတာမဟုတ်ဘူး”

“လုပ်ပြီ၊ ရှင်ကတော့လေ၊ ဘယ်တော့မှ မိနိုယမရှိဘူး၊ အဲဒီလို ဝျင်းနေတာနဲ့ပဲ ဒီအဝသံသရာထဲက ရုန်းထွက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ စတယ်ဆိုတာ ဘာအတွက်မှ မကောင်းဘူး အဲဒီရဲ့၊ အလှအပအတွက်တင်မဟုတ်ဘူး ကျန်းမာရေးအတွက်လည်း မကောင်းဘူး၊ ဘယ်သူ့အတွက်မှ မစဉ်းစားနဲ့၊ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်အရင်စဉ်းစား၊ ပိန်ပြီး လှသွားခြင်းအားဖြင့် ရှင် ကျန်းမာမယ်၊ အသက်ရှည်မယ်၊ ငါလှနေပါလားဆိုတဲ့အသိနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပျက်ကြည့်စိတ်ချမှုတွေရှိလာမယ်၊ proud ဖြစ်နေမယ်၊ First person အဖြစ် အဲဒီအကျိုးကျေးဇူးတွေကို အရင်ဆုံး ခံစားရမယ်၊ ပြီးတော့မှ Second person ဖြစ်တဲ့ ရှင်ယောကျ်ားတို့၊ ရှင်မတ်ဝန်းကျင်က လူတွေအတွက်ဖြစ်မှာ၊ ကျုပ်ပြောတာ ရှင်ယောကျ်ား



အတွက် ရှင်လှရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအတွက် ရှင်လှရမှာ၊ အသက်ငယ်ငယ်လေး ရှိပါသေးတယ်ဟာ၊ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် လှလှပပနေသွားရမယ့်အချိန်တွေကို ဘာလောက်စိပ်ပွပြကြီးတစ်ထည်အောက်မှာ ဖြန်းတီးမပစ်စမ်းပါနဲ့၊ ကိုယ့်ရုပ်ရည်လေးက လှပြီးသားဟာကို၊ ငွေကြေးလည်း တတ်နိုင်တယ်၊ ရှင်မှာ ဆင်းရဲနေတာ အချိန်နဲ့ ဝိရိယပဲ၊ အိုခေ ...”

သူမက စကားအရှည်ကြီးကို အဆုံးသတ်လိုက်သောအခါ အေမီမျက်နှာပေါ်မှာ လန်းဆန်းသော အရိပ်အယောင်အသစ်တစ်မျိုးကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ရှင်ကို ကျုပ် အကြံတစ်ခုပေးချင်တယ်သိလား၊ ရှင် ကိုယ်ကာယအလှသင်တန်းတစ်ခုပါ တွဲဖွင့်သင့်တယ်၊ အဲဒါဆိုရင် ခုလိုပဲ အောင်မြင်ဦးမှာပဲ၊ ရှင်တော်ကိန့်တင်ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ကိုလာတဲ့လူတွေအားလုံး ရှင်သင်တန်းသားတွေဖြစ်သွားမှာ သေချာတယ်”

“အေး ... ကျုပ်လည်း အဲဒီစိတ်ကူးရှိတယ်၊ အလှအပနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေအားလုံး ကျုပ်လုပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိတယ်၊ ဒါ နောက်စီခံကိန်းတစ်ခုပေါ့ဟာ၊ လောလော

www.burmeseclassic.com



ဆည်တော့ ကျုပ် ဆရာမဖြစ်သေးပါဘူး၊ ဘယ်လိုလဲ မိန်းမ၊ စကားမလွဲပါနဲ့၊ တက်မှာလား ... မတက်ဘူးလားပြော”

“တက်မှာ၊ အရမ်းကို တက်ကြွသွားပြီ၊ အိမ်ရောက်ရင် ဒါလင့်ကိုပြောလိုက်ဦးမယ်”

“သူက မလွတ်ဘူးဆိုရင်ကော”

“ကိုယ့်ကားကိုယ်မောင်းနေတာပဲ၊ သူမလွတ်လည်း အစ်မဘာသာအစ်မ ခိုးထွက်ခဲ့ပေါ့ မအေမီရဲ့၊ တစ်နေ့ တစ်နာရီပဲ ကြာမှာကို”

စန္ဒာက လှမ်းအကြံဉာဏ်ပေးနေသည်။

“အေးပါ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ”

“နောက်ကျမှ အစ်မဒါလင်ကြီးက အေမီရေ သွားသွားလို့ အတင်းတွန်းလွှတ်နေပါဦးမယ်”

သူမတို့ စကားကောင်းနေခိုက်မှာပဲ အေမီ၏ ဟန်းဖုန်းလေးမှ တီးလုံးသံလေးထွက်လာသည်။ အေမီက ကမန်းကတန်းကောက်ကိုင်၏။ ဖုန်းကိုမဖွင့်ခင် ...

“ဒါဒါဆီက”

ဟု ရွတ်နောက်နောက် ခပ်တိုးတိုး အသိပေးသေး၏။ သုံးလေးခွန်း ပြောပြီးသွားသောအခါ ဖုန်းပြန်ပိတ်လိုက်



သည်။

“ဘာတဲ့လဲ”

“ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ ဘာလုပ်နေလဲတဲ့”

“သူ့မိန်းမကို စိတ်မချလို့ ချက်ကင်လုပ်နေတယ်ပေါ့လေ”

သူမက ရယ်ဟဟ စမိသည်။

“မအေမီ ...အဲဒါ အကောင်းဆက်တာမဟုတ်ဘူးသိလား၊ အစ်မ ဘယ်ရောက်နေလဲလို့ လှမ်းcheck တာ၊ အစ်မနဲ့ တည့်တည့်တိုးနေမှာစိုးလို့၊ ရှောင်တိမ်းသွားရအောင်လို့ ရေဒါထောက်တာ၊ ဟီ ...ဟီ”

“ဟင် ...ကြည့်စမ်း၊ ရက်စက်လိုက်တာ၊ တောင့်ပြီ နောက်တစ်ခါလာရင် ကြည့်ပြောအတွက် မုန့်ထည့်မဝယ်ခဲ့တော့ဘူး၊ သွားတော့မယ်”

ကြည့်ပြောအဖွဲ့ကို အားလုံးက ဝိုင်းရယ်မောလိုက်ကြသည့်အခိုက်မှာပဲ အေမီက ဝမ်းပန်းတနည်း ရေရွတ်ရင်း ကြည့်ပြောကို ဟန်ဆောင်စိတ်ဆိုးဟန်ပြုကာ ပြန်ဖို့ပြင်လေသည်။

“မအေမီ ...နောက်တာနော်၊ အဲဒီလိုမစိမ်းကာ



နဲ့”

“တော်ပြီဟာ၊ စိတ်နာသွားပြီ”

“နေပါဦး ... သူငယ်ချင်းရဲ့၊ ရုခိုင်မုန့်တီစားသွားပါဦး၊ ဒီနေ့ ကြည်ပြာက သွေးဆေးနေမို့ တျပ်တို့တစ်ဆိုင်လုံးကို မုန့်တီချက်ကျွေးတယ်လေ၊ မောက်ပိရေ စားလို့ရပြီလား”

“ရပြီလေ ... မမကြီး၊ အနောက်မှာ အဆင်သင့်ပဲ”

“မစားတော့ဘူး၊ ကြည်ပြာကျွေးတာဆိုလို့”

“မအေမီနော်၊ များက တျီစားတာကို”

“အလကားပြောတာ၊ ကျုပ် တကယ်မစားတော့ဘူး၊ မနက်ထွက်လာကနီးကမှ သွေးပေါင်ကျဆေး သောက်ခဲ့ရတာ၊ ပရက်ရှာတက်နေလို့၊ သွားတော့မယ်၊ ဟက်ပီးဘာဒေး ကြည်ပြာ၊ Thank you ခရမ်းပြာ၊ အားလုံးပဲ သွားပြီ၊ ကလေးသွားပြန်ကြိုရဦးမှာဆိုလို့”

ဆိုင်ထဲမှ ရေနံကြီးသုတ်ပြာ ထွက်သွားသော အေမီကို အားလုံးတညီတညွတ်တည်း ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။ သူမ သူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် ပျော်ရွှင်ခင်မင်တတ်သော အေမီကို တစ်ဆိုင်လုံးမှ ရင်းနှီးစွာဖြင့် သည်လိုပဲ ချစ်စဦး စ၊နောက်



နေကျဖြစ်သည်။

အေမီကိစ္စ ပြီးသွားပြီမို့ ဆိုင်အတွင်းမှာ အရေးကြီးကတ်စတန်မာဆို၍ ‘ခေး’ဆိုသူလေးသာ ကျန်တော့ရာ ခရမ်းပြာက သူရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

ကြည်ပြာက ဖြောင့်ဆေးထည့်ထားပေးပြီးဖြစ်ရာ သည်အတိုင်း အချိန်အခိုက်အတန့် စောင့်ဆိုင်းနေရချိန် ဖြစ်၏။

သူမ အနားရောက်လာသောအခါ သူမလေးက မော့ကြည့်ကာ ပြုံးပြသည်။

“မတို့ဆိုင်က ပျော်စရာကြီးနော်၊ အမြဲတမ်း အဲလိုပဲလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ အထူးသဖြင့် ခုနလိုပျော်တတ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလာရင်ပေါ့၊ မဟုတ်လည်း အချင်းချင်း ဖျောက်ပြောင်နေကြတာပါပဲ၊ ဆိုင်မှာ အားလုံးက ညီအစ်မတွေလိုပဲလေ”

“ဟုတ်မယ်နော်၊ ကြည့်ရတာ ပျော်စရာကြီး၊ ခေးထောင် ပူးပေါင်းချင်လာပြီ”

ငဆေးများသုတ်လိမ်းကာ ဆံပင်အားလုံး နောက်အပြောင်သိမ်းထားသည်မို့ သူမ၏ မျက်နှာနုမျစ်ချောမွေ့မှု

www.burmeseclassic.com



ကို ရှင်းလင်းစွာ တွေ့မြင်နေရသည်။

စိတ်နှလုံးဖြူစင်ရိုးရှင်းသူလေးမှန်းလည်း ကြည်လင်
နေသော ထိုမျက်နှာလေးကပင် ဖော်ပြနေ၏။

“မခိုင်နဲ့က ခင်လို့လားဟင်”

သူမက ကတ်စတန်မာတစ်ယောက်အပေါ် ရင်းနှီး
ဖော်ရွေမှုကိုပြသည့်အနေဖြင့် မေးမြန်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခြံချင်းတပ်လျက်၊ ဟိုဘက်အိမ်
ဒီဘက်အိမ်နေတာလေ၊ အဲဒီတော့ ခင်နေတာ”

“ဟုတ်လား၊ ပြီးခဲ့တဲ့တစ်ပတ်ကတောင် သူလာ
သွားသေးတယ်၊ အကောက်တွေကို ပြန်လာညှပ်သွားတာ၊
သူ့အမျိုးသားက အကောက်တွေ မကြိုက်လို့ဆိုလား”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ မခိုင်ပြောတယ်၊
ခေးတလေ ဝက်ခါမှ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်မသွားဖူးဘူးသိလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဆံပင်ကလည်း မွေးကတည်းက အရှည်တညီ
တည်းထားတာဆိုတော့ ဝတ်တာလောက်တော့ အိမ်မှာပဲ မေမေ
ကို တံခိုင်းလိုက်တယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တော့ လိုက်သွားဖူး
တာပေါ့၊ ခုလည်း ဆိုင်သွားဖို့ကို မခိုင်ကိုအရင်မေးရတာ၊



ခေးက ဆိုင်တိုင်းမသွားချင်ဘူး၊ တစ်ချို့ဆိုင်တွေသွားရတာ
အေးစက်စက်နဲ့ တောင့်တောင့်တင်းတင်းကြီး၊ နွေးနွေးထွေး
ထွေးမရှိဘူး၊ ဘာလုပ်မလဲမေးပြီး ပြောတာကို လုပ်ပေးလိုက်
တာပဲ၊ ခေးက ကိုယ်လိုချင်တာလေးပြောပြီး သူကလည်း
အကြံဉာဏ်ပေးပြီး ဆွေးနွေးလို့ရတာမျိုးလေး ဖြစ်စေချင်တာ၊
ခေးက ပြောပြတော့ မခိုင်က ဒီကိုသာသွားဆိုပြီး လွှတ်လိုက်
တာ၊ ခေး စိတ်ချမ်းသာစေရမယ်တဲ့”

တောင်မလေး၏အထာကို ခရမ်းပြာ သဘောပေါက်
သွားသည်။ သူ သဘောကျသည်မှာလည်း သည်လိုမျိုး
ကတ်စတန်မာပဲဖြစ်သည်။

အရင်အလှပြင်ဆိုင်မဖွင့်ခင်က ကိုယ့်မှာလည်း ဒီလို
ခံစားချက်မျိုး ရှိခဲ့သည်။ ကိုယ့်ဆိုင်ကျလျှင် သည်လို
အားနည်းချက်တွေကို ပယ်ဖျက်ပစ်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်တာဖြစ်
သည်။

“မက ဒီအလုပ်ကို စီးပွားရေးအတွက်ထက် ဝါသနာ
ပါလို့ကို လုပ်တာလေ၊ မ ငယ်ငယ်ကတည်းက အလှပြင်ရ
တာ၊ အပတ်အစားကို ဒီမိုင်းထွင်ဝတ်ရတာတွေကို ဝါသနာ
ပါတာ၊ မြူတီပါလာကိုတော့ အရင်ဖွင့်ဖြစ်တာပေါ့၊ ခုတော့

www.burmeseclassic.com



တစ်ဖက်ခန်းမှာလည်း အင်္ကျီချုပ်ဆိုင်ပါ တွဲဖွင့်လိုက်ပြီလေ။ ပိတ်စတွေပါ တစ်ခါတည်းရနိုင်တယ်။ စက်ဆရာကလည်း မ၊စိတ်ကြိုက်ပဲ။ အခု မဝတ်ထားတာ မရဲ့ဒီခိုင်းကို ချုပ်ထားတာလေ။ ညီမလေးသဘောကျရင် ဝင်အပ်သွားလို့ရတယ်နော်”

သူမလေးက ခရမ်းပြာကိုယ်ပေါ်မှာ မြန်မာဖြစ်တန်ဖိုးကြီးပိတ်စကို ချုပ်ထားသည့် ဝတ်စုံအား အရောင်တောက်သော မျက်လုံးလေးများဖြင့် စိတ်ဝင်တစားကြည့်သည်။

“ခေး စောစောကတည်းကကြည့်နေတာ၊ မ ဝတ်ထားတာ အရမ်းကြည့်လို့ကောင်းတာပဲလို့၊ ဘယ်မှာချုပ်လဲလို့ မေးမလို့၊ အိုကေပဲ ... အပြန်ကျရင် ဟိုဖက်ဝင်ကြည့်ဦးမယ်၊ ခေးလည်း အဲဒီလိုမြန်မာဖြစ်ဝတ်စုံလေးတွေ အများကြီးချုပ်ဖို့ရှိတယ်၊ ခေး တစ်ခါမှတော့ မဝတ်ဖူးဘူးသိလား၊ ခုမှ ဝတ်ရမှာ”

“မကတော့ ကြိုက်တယ်၊ ကိုယ့်ပြည်တွင်းဖြစ်အထည်ကိုပဲ ချုပ်ဝတ်တတ်ရင် နိုင်ငံခြားဒီဇိုင်းတွေ မမီပါဘူး၊ ပြီးတော့ မြန်မာမလေးတွေနဲ့လည်း ပိုလိုက်တယ်လေ၊ ပြီးရင် လက်ကိုင်အိတ်လေးတွေပါ ဆင်တူချုပ်ကိုင်၊ လှမှလှ”



သူမက အမှားမှာချထားသော အင်္ကျီလုံချည်နှင့် ဝမ်းဆက်လက်ကိုင်အိတ် လုံးလုံးလေးကို ကောက်ကိုင်ပြသောအခါ နှစ်သက်သဘောကျခြင်းဖြင့် ခေး မျက်လုံးလေးတွေ ဝင်းဝင်းတောက်နေတော့သည်။

“အိုခေ ... အပြန်ကျရင် ခေး ချုပ်သွားမယ်၊ မလို လှရမယ်လို့တော့ အာမခံရမယ်နော်”

“အမယ် ... ခေးကတောင် ပိုလှဦးမှာ၊ မြင့်မြင့်သွယ်သွယ်လေးနဲ့မို့”

ခေးက မျက်လုံးလေးတွေ မှေးဝင်သွားအောင်ပြုံးရင်း သဘောကျသွားပါသည်။

ဆေးနှင့်ထားဖို့အချိန် စေ့သွားပြီမို့ ခေးကို ခေါင်းလျှော်စေသည်။ ခေါင်းလျှော်ပြီး ဒရိုင်ရာမှတ်၍ ဖြောင့်စက်နှင့်ဆွဲချိန်မှာ သူမကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးလိုက်၏။

“တချို့ ... ဖြောင့်တဲ့လူတွေကပြောတယ်၊ ဆံပင်တွေ အဆုပ်လိုက်ပြတ်ထွက်ကုန်တယ်ဆို၊ ဘာချို့က ဆံပင်တွေ အရမ်းကျွတ်တယ်တဲ့၊ ဟုတ်လားဟင်”

သူမက အသာအယာပြုံးရင်း ...

“မ၊ဆီမှာတော့ အဲဒါမျိုးတွေ လုံးဝမဖြစ်စေရဘူး”



အာမခံတယ်၊ မက ဂျပန်ဆေးသုံးတာ၊ သိပ်ကောင်းတယ်၊
ဈေးပေါပေါသုံးပြီး နာမည်ပျက်မခံဘူး၊ မဆိုင်မှာ သုံးမယ့်
ဆေးကို မကိုယ်တိုင် စမ်းသုံးပြီးမှ တင်တာလေ၊ ဒီမှာလေ
မ ဆံပင်၊ ဖြောင့်ထားတာ တစ်လပဲရှိသေးတယ်”

“အရမ်းလှတာပဲနော်၊ စင်းပြောင်ပြီး ဖြောင့်တောင့်
နေတာပဲ၊ ခေးက အဲဒါမျိုးလေးလိုချင်တာ၊ ခေးရော ဖြစ်ပါ
မလားဟင်”

“ပြီးတော့ကြည့်လေ”

“မ၊ကိုကြည့်ရတာ စိတ်ချပါတယ်၊ မြင်လိုက်တာ
နဲ့ကို မအလုပ်မှာ မကျွမ်းကျင်မှန်း ခေးသိတယ်၊ အဲဒီလို
ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်တစ်ခုအပေါ်မှာ စိတ်ဝင်တစားနဲ့ တက်
တက်ကြွကြွရှိတဲ့သူမျိုး ခေး အရမ်းသဘောကျတာပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မ ဆံပင်က နုဂိုဖြောင့်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ နုဂိုဖြောင့်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဆေးနဲ့
မဖြောင့်ခင်က ဆံပင်က သိမ်သလိုပဲ၊ ဆေးနဲ့ဖြောင့်လိုက်ပြီး
မှ ဆံပင်က ပိုကြွပြီးလှလာတာ”

“ခေးက နုဂိုဖြောင့်မဟုတ်တော့ မ၊လိုလှပါ့မလား”



“လှမှာပါ၊ ခေးဆံပင်က ဝေဖံလေးတွေပါပေမယ့်
ဆံသားက နူးညံ့ပါတယ်၊ တကယ်တော့ ဒီဆံပင်ကောက်
လေးနဲ့လည်း လှသားပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဖြောင့်ချင်ရတာလဲ”

သူမအမေးကို ခေးက မဖြေဘဲ အနည်းငယ်ရှက်ရွံ့
ဟန်ဖြင့် မျက်လွှာလေးချကာ ပြုံးနေပြီးမှ ...

“မ၊ကို မြင်မြင်ချင်း အစ်မတစ်ယောက်လိုခင်သွား
လို့ ပြောပြမယ်နော်၊ ခေးရဲ့ကိုကိုက ဆံပင်ဖြောင့်တာကို
ကြိုက်တယ်ဆိုလို့မရ”

“ကိုကို ...ကိုကိုဆိုတာက အစ်ကိုရင်းတော့ မဟုတ်
တန်ရာဘူး မဟုတ်လား”

ခေးက လက်ကလေးကိုက်ကာ ...

“အဟီး ...ဟုတ်တယ်၊ ဘင်္ဂလားအစ်ကို”

“ဪ ...ဒီလိုလား၊ သူကသွားဖြောင့်ခိုင်းတာ
လား”

“ဟင့်အင်း၊ သူကမပြောပါဘူး၊ သူ ဆံပင်အေးဖြောင့်
ကြိုက်တယ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ ခေးသိတာ၊ ဒါကြောင့်မို့ ...”

လက်စသတ်တော့ ကောင်မလေးက ချစ်သူနှင့်ပွဲ
လားဟု သူ နှမြောတသစ္စာ သဘောပေါက်ရတော့မည်။



အင်းလေ ... ဒီခေတ်လူငယ်လေးတွေများတော့ ဘယ်နေရာ
ကြည့်ကြည့် အတွဲလေးတွေနဲ့ပဲမဟုတ်လား။

သူမလေးက ဒီလောက်ပြည့်စုံချောမောနေတာ သူ့ကို
ချစ်သူတွေဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာပဲ။ ချစ်သူခင်သူတွေ ဝိုင်းရုံ
နေပြီဆိုတည်းက မိန်းကလေးသဘာဝ ထိုစည်းဝိုင်းထဲက
ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့မှ မလွယ်တော့ဘဲ။

သူ့ရဲ့ ဖြူစင်ရိုးသားသော မျက်နှာနုနုလေးကို ကြည့်
ပြီး သူ့ချစ်သူကိုကိုဆိုတာကရာ တည်တည်ကြည်ကြည်ထဲ
ကမှ ဟုတ်ပါ့မလားဟု မဆီမဆိုင် ပူပင်လိုက်မိသေးသည်။

“မျက်နှာလေးကြည့်တော့ နို့နို့တောင်မစင်သေးတဲ့
ပုံလေးနဲ့၊ ရည်းစားရှိနေပြီပေါ့လေ”

သူမက ကိုယ့်ညီမလေးအလား တရင်းတနိုးပြောမိ
သည်တွင် ခေးက ရှက်စနိုးရယ်ကာ ...

“အာ ... မကလည်း၊ မရှိသေးပါဘူး၊ ခုမှ ထား
မလိုကြစည်တုန်းပါ”

“ကြစည်မယ်သာပြောတယ် သူ့အကြိုက်လိုက်ဖို့က
လုပ်နေပြီ”

“ဒီလို မရဲ့၊ ကိုကိုက ... အဲ အဲဒီတစ်ယောက်က



ဆိုပါတော့နော်၊ ခေးနဲ့ လူကြီးချင်းပြောဆိုထားကြတာပါ။
ခေးမိဘတွေနဲ့ ကိုကိုမိဘတွေက သိပ်ရင်းနှီးကြတာလေ။
တစ်မြို့တည်းသား ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ၊ မိဘချင်းရင်းနှီးပေ
မယ့် ခေးတို့က အသက်ကွာတော့ ခပ်စိမ်းစိမ်းပါပဲ။ ကိုကို
တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝမှာ ခေးက ခြောက်တန်းလောက်
လားရှိဦးမှာဆိုတော့ ကိုကိုကလည်း ခေးကို ဖုတ်လေတဲ့ငပိ
ရှိတယ်လို့တောင် ထင်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခေးက
တော့ ကိုကိုကို အဲဒီအရွယ်ကတည်းက စိတ်ဝင်စားခဲ့ရတာ၊
နောက်တော့ ကိုကို နိုင်ငံခြားထွက်သွားတယ်၊ ပိုဝေးသွား
တာပေါ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးလလောက်ကတော့ ခေးအဖေ ရုတ်တ
ရက်ဆုံးသွားခဲ့တယ်၊ အမေနဲ့ခေးပဲကျန်ခဲ့တော့ ငယ်သူငယ်
ချင်းကို စောင့်ရှောက်ရမယ်ဆိုပြီး ကိုကိုမိဘတွေက ကိုကို
နဲ့ခေးကို ပေးစားဖို့စီစဉ်ကြတာ၊ ခေးဘက်ကတော့ ငြင်းစရာ
မရှိဘူးပေါ့၊ ကိုကိုကလည်း သူ့မိဘတွေသဘောပါပဲလို့ ပြော
တယ်တဲ့၊ အခု ကိုကိုပြန်ရောက်နေပြီလေ၊ ခေးတို့ကိစ္စကို
အမြန်ဆုံးစီစဉ်ပြီး ကိုကိုက အရင်ပြန်မှာ၊ ခေးက နောက်မှ
လိုက်သွားဖို့စီစဉ်ရမှာ”

ခေး စကားကောင်းနေဆဲ သူ့ဟန်းဖုန်းလေးမြည့်

www.burmeseclassic.com



ပါသည်။ ကောင်လေးတစ်ယောက် ဆက်ဟန်ရှိသည်။
ဝေဏာ လိမ်ပြောနေ၏။

“ငါ Blazon မှာ ဈေးဝယ်နေတယ်။ ကြာမှာ၊
လိုက်ချင်လည်းလိုက်ခဲ့ပေါ့။ တွေ့မတွေ့တော့ အာမမခံနိုင်
ဘူးနော်၊ အိုခေ ...”

ဖုန်းပိတ်ပြီးသောအခါ သူမတို့ကို သူညာလိုက်ပြီဆို
သောသဘောနှင့် ရွတ်နောက်နောက် ပခုံးတွန့်ပြပါသည်။

“သူတို့ကို အမှန်အတိုင်းပြောလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒီပို
အတိုင်း ခေးကို ဆိုင်ထဲက ဆွဲထုတ်သွားလိမ့်မယ်၊ သူတို့က
ခေးဆိပ်ပင်ကို သိပ်ကြိုက်ကြတာ”

ဖြူစင်ပွင့်လင်းပြီး ချစ်စရာကောင်းသော ကလေးမ
လေးပါပင်။ သူငယ်ချစ် ကိုကိုဆိုတာသည် မဟာကံထူးရှင်
ကြီးတစ်ပါးပင်ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ မောက်ပိက အငွေတစ်ထောင်းထောင်း
ထနေသော ရခိုင်မုန့်တီပန်းကန်တွေကို မုန့်ကြီးတစ်ခုနှင့်
ထည့်ယူလာတာမို့ အားလုံး မောက်ပိခီ အာရုံမချက်သွားကြ
သည်။

“ဒီအတိုင်းခေါ်နေရင် တော်တော်နဲ့ လာစားကြမှာ



မဟုတ်လို့”

“အေးလေ ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျေးဇူး မောက်ပိရေ၊
ဒီမှာ စကားကောင်းနေကြတာနဲ့၊ မောက်ပိ အိမ်ရှေ့စားပွဲပေါ်
မှာတင်ထားလိုက်၊ ကဲ ... ကြည်ပြာတို့ စန္ဒာတို့ လှူရှင်းတုန်း
သွားစားထားကြ၊ လာ ... ညီမလေးပါ စားရမယ်နော်”

“ခေး လား”

“အင်းလေ၊ မုန့်တီကြိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“အဟင်း ... ကြိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အားမှာ
စရာကြီး”

“အားမနာနဲ့၊ မတို့ဆိုင်က ဒီလိုပဲ၊ လူရှင်းတဲ့ရက်
ဆို ဒီလိုပဲ တစ်ခုခုလုပ်စားနေကျ၊ လာတဲ့ဖောက်သည်တွေ
လည်းကျွေးပဲ၊ လာ ညီမ၊ ဟိုမှာထိုင်စားရအောင်”

“ဟုတ် ... မ၊ Thank you”

ခေးက သွက်လက်စွာ ထလိုက်လာ၍ မုန့်တီကို
ဟန်မဆောင်တမ်းစားလေသည်။

“ဟိတ် ... နင်တို့ဆိုင်မှာစားတာတော့ ဟုတ်ပြီ၊
ဟင်းရည်တွေတော့ ဖိတ်မကျစေနဲ့နော်၊ ငါ့အခန်း ငပိစော်နဲ့
လီခွဲမယ်၊ မောက်ပိ ... ညီမ၊ အဲကွန်းရှေ့ကို အဲဖရက်နော်”



လေး ဖြန်းပါဦး”

“ဟုတ် ... မမကြီး”

ရခိုင်မလေးစစ်စစ်ဖြစ်သော ကြည်ပြာလက်ရာ ရခိုင် မုန့်တီကား အရသာရှိလှသည်မို့ အားလုံး ခေါင်းမဖော်ဘမ်း စားမိကြသည်။

ဆံပင်ဖြောင့်ပြီးသောအခါ ခေးက တစ်ဖက်ခန်း အပ်ချုပ်ဆိုင်သို့ကူး၍ ဝတ်စုံငါးစုံ အော်ဒါမှာသွားသည်။

“ခေး ဒါမျိုးတစ်ခါမှတော့ မဝတ်ဖူးဘူး၊ ဒါဝေမယ် ကိုကိုက မြန်မာဆန်ဆန်သဘောကျတယ်ဆိုလို့”

“ပိတ်စက မြန်မာဆန်ပေးမယ် ဝတ်စုံဒီခိုင်းလေးတွေ က ဆန်းပါတယ်၊ စကပ်ပုံစံမျိုး အခွဲလေးတွေနဲ့ လှသလို ချုပ်ပေးမှာပဲ၊ လုံးဝ လူကြီးမဆန်စေရဘူး”

ဆိုင်မှာချုပ်၍တင်ထားသော သူမ၏ ဝတ်စုံဒီခိုင်းများ ကို ကြည့်ကာ ခေး သဘောအကျကြီး ကျနေသည်။

သူမကို နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်သွားသောအခါ ခေးက မကြာမကြာ လာခဲ့ဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးသွားသေး၏။

ကားနီနီလေးကို ကိုယ်တိုင်ကျော့ကျော့လေးမောင်း သွားသော ခေးကိုကြည့်ပြီး အားကျကြည်နူးစိတ်လေး



ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။ နောက်ထပ် ဆယ်နှစ်လောက်များ ဘဝကို နောက်ပြန်ဆုတ်လို့ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အပျိုရွယ်ဆုံးနှင့် အပြစ် ကင်း အတောက်ပဆုံးအရွယ်လေး။

ဘဝဟာ စာမျက်နှာတွေလို အသစ်ရေးလို့ရ၊ အစား ထိုးဖျောက်ဖျက်ပစ်လို့လည်း ရမယ်ဆိုရင် ဆယ်နှစ်တာ လောက်က အတိတ်စာမျက်နှာတွေကို ဆုတ်ဖြုတ်ပစ်လိုက် ချင်ပါရဲ့။

ဘဝကို ခေးတို့လို အရွယ်လေးက ပြန်စလိုက်ချင် သည်။

ခေးကားလေး ထွက်သွားသည်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးမောရင်း အတွေးရေလျင်ကျော နှစ်မျောနေမိသော ခရမ်း ပြာသည် အနောက်ဘက်ဆီမှ ဖုန်းမြည်သံလေးတစ်ခုကြောင့် အတွေးရပ်ကာ အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဟောတော် ... ခေးရဲ့ဖုန်းလေး ကျန်ခဲ့ပြီ။ ရုတ်တ ရက် ဘာလုပ်ရမုန်းမသိ ကြောင်ကြည့်နေမိပြီးမှ ဖုန်းဆီသို့ လျှောက်သွားကာ ချိတုံချတုံဖြင့် ကောက်ယူလိုက်မိသည်။ သူများဖုန်းကို မကိုင်ချင်ပေမယ့် ခေး မိတ်ဆွေ

www.burmeseclassic.com



တစ်ယောက်ဆိုလျှင် ဖုန်းကျန်ခဲ့သည့်အကြောင်း ပြောနိုင်တာ
ပဲဟုတွေးကာ ဖုန်းခလုပ်အစိမ်းလေးကို နှိပ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“ဂုဏ်မြင့်သူလား မသိဘူး”

ခေး၏နာမည်ရှည်ကို သတိထားရေရွတ်ကာ မေး
လာသံက ယောကျ်ားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ဂုဏ်မြင့်သူက သူ့ဖုန်းကို
ကျွန်မတို့ဆိုင်မှာ မေ့ထားခဲ့ပါတယ်။ ခုလေးတင်ပြန်သွားပါ
တယ်။ နောက်မှ ပြန်ဆက်ကြည့်လိုက်ပါလား”

“ဪ ... ဒီလိုလား၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါပြီ၊
ကျေးဇူးပဲနော်၊ နောက်မှပဲ ကျွန်တော် ထပ်ဆက်လိုက်ပါတော့
မယ်”

ရုတ်တရက် သူ့ဘက်မှဖုန်းမချသလို သူမကလည်း
ဖုန်းကိုဆက်၍ နားမှာကပ်ထားမိနေသည်။ ခဏနေမှ သူ
ဖုန်းချသွား၏။ သည်တော့မှ သူမလည်း ခေါက်ဖုန်းလေးကို
ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ငြိမ်သက်တွေဝေစွာဖြင့် နေရာမှာ မရွေ့
မလျား ရပ်နေမိသည်။ ဖုန်းထဲမှအသံကား သူမ၏ စိတ်နှလုံး



ကို ထုံထိုင်းခိုင်းဝေစေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ခေါင်းအသံနဲ့ တူလှချည်လားကွယ်။

www.burmeseclassic.com



နှစ်ယောက်သား အငြင်းပွားနေကြပြန်သည်။ သူမက လှဲနေရာမှ ထထိုင်ကာ ခရမ်းပြာရောင် အသည်းပုံဖက်အုံးလေးကို ရင်ခွင်ထဲပိုက်ရင်း ...

“ငါပုံကြီးက အဲဒီလောက်တောင် သိသာနေပြီလားဟင်”

သူမစကားကြောင့် နှစ်ယောက်သား မျက်လုံးလေးတွေဖြူးကာ သူမမျက်နှာကို ကြည့်ကြသည်။

“မမကြီး တစ်ခုခုဖြစ်နေလို့လား”

“ဘာဖြစ်ထားလို့လဲဟင်”

“မသိဘူးဟ၊ ငါ့စိတ်တွေ လေးနေသလိုပဲ၊ စိတ်လွတ်လက်လွတ် တစ်နေရာရာမှာ သွားနေပစ်လိုက်ချင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကြည်ပြာလည်း ဒီလိုပဲ၊ ရာသီဥတုကြီးကလည်း သီတင်းကျွတ်အနံ့အသက်တွေ ရလာတော့ တစ်ခုခုကို လွမ်းသလိုလို၊ တစ်နေရာရာကို ခရီးထွက်ချင်သလိုလို၊ ဟိဟိ”

“မကြည်ပြာကလည်း”

မိပေါက်က ကြည်ပြာကို လှမ်းဟန်သည်။

“မမကြီး ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ နေမကောင်းဘူးလား”

တီဗီဖန်သားပြင်ဆီမှ ဖက်ရှင်ရိုးကို ငေးကြည့်ရင်း နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာပေါ် နွမ်းနွမ်းလျလျ လှဲလျောင်းနေမိသော သူမကို ရေခွေးကြမ်းနှင့် လက်ဖက်သုပ်ဝန်းကန်လာချသော မောက်ပိက မေးလာလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကြည်ပြာလည်းကြည့်နေတာ၊ ညနေထမင်းစားကတည်းက မမကြည့်ရတာ တစ်မျိုးဖြစ်နေတာ၊ ကြည်ပြာမုန့်တီတွေစားပြီး သွေးများတိုးနေပြီလား”

“မကြည်ပြာကလည်း မမကြီးမှာ သွေးတိုးမရှိပါဘူး”



“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ တစ်နေရာရာကို ခရီးထွက်ကြရင် ကောင်းမယ်၊ ရန်ကုန်နဲ့ သိပ်ဝေးဝေးလဲလဲ ကြီးလည်းမဟုတ်၊ အေးအေးလူလူလည်း အပန်းဖြေလို့ရတဲ့ နေရာ၊ ပြီးတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းသွားလို့လည်း အဆင်ပြေတဲ့နေရာမျိုး၊ မောက်ပီ စဉ်းစားစမ်း”

မိပေါက်က သူ့မျက်လုံးပြူးပြူးတွေ့ကို ဟိုဟိုဒီဒီရွှေ လျားကာ ...

“ချောင်းသာ”

“ရက်စိ၊ ဒီလိုကျ မောက်ပီလေးက တော်သွားပြန် ရော၊ မ ... မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်၊ ချောင်းသာလမ်းက ငါ့မောင်းဖူး တဲ့လမ်းလည်းဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်နှစ်တစ်ခေါက် ရောက်နေတာ နင်တို့မရိုးဘူးလားဟယ်”

“မရိုး ... မရိုး၊ လုံးဝမရိုးပဲ၊ နော် ... မောက်ပီ၊ ဒီရာသီ၊ ဒီအငွေအသက်လေးရလာရင်ကို နေရာဟောင်းလေး ကို သတိရလာတာ၊ မီးပွဲပွဲလုပ်မယ်၊ မီးရှူးပန်းဖောက်မယ်၊ ပုစွန်တွေ ကင်စားမယ်၊ ကျန်တဲ့ သိုက်ချင်တဲ့လူတွေလည်း ခေါ်ရအောင်နော် မမ၊ ကိုယ့်စရိတ်နဲ့ကိုယ်လို့”



“ဟယ် ... မပြောပါနဲ့”
သူမက ကြည်ပြာကို ခပ်ဟန့်ဟန့်လေးဆိုလိုက် သည်။

“အကုန်လုံးတော့ ကားဘယ်ဆန်ပါ့မလဲ၊ အားလုံး ငါးယောက်လောက်က အသားကုန်ပဲ”

“သူတို့မှာလည်း သူတို့အစီအစဉ်နဲ့သူတို့ ရှိမှာပါ ဟယ်၊ နင်တို့ခေါ်တိုင်းလည်း မလိုက်နိုင်ပါဘူး၊ နင်တို့သာ ငါခေါ်မှသွားရမှာ၊ သနားစရာလေးတွေ”

“ဟုတ်တယ်၊ အသေးလေးကလည်း ဆိုင်ပိတ်တယ် ဆိုတာနဲ့ သူ့ဘဲနဲ့သူ လျှောက်လိမ့်မှာ၊ သိရိကိုလည်း သူ့ကိုကို ကြီးက လွတ်ပါလိမ့်မယ်အားကြီး၊ မွန်မွန်ကိုတော့ အိမ်က ထည့်မှာမဟုတ်ဘူး၊ စန္ဒာတစ်ယောက်ပဲ သေချာတယ်”

“ကောင်းပါတယ်၊ အဲဒီတော့လည်း ချောင်ချောင် ချီချီနဲ့ ပိုလို့တောင်မိမိရှိသေး၊ မကြီး ... ဦးထွဋ်ကို မခေါ် တော့ဘူးလား”

မိပေါက်က နောက်ဆုံးအမေးကို မရဲတရဲဟန့်နှင့် ခေါင်းသေးပုကာ ပေးသည်။ သူ့မျှော်လင့်ထားသလိုပင် သူမ က ဒိုင်ဆန့်နေအောင် မျက်စောင်းတစ်စင်း ပစ်သွင်းရင်



“ဘာလို့ခေါ်ရမှာလဲ၊ ခေါ်ရအောင် သူက ငါ့ရည်းစားမှမဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အေးအေးလူလူ အပန်းဖြေချင်ပါတယ်ဆိုမှ”

“ဒါပေမယ့် မမသွားတယ်ဆိုတာသိရင်တော့ လိုက်လာမှာသေချာတယ်နော်”

“နင်တို့ နှုတ်လုပ်ပါစေနော်၊ ယောင်ပြီးများပြောမိလို့ကတော့ ဘယ်မှမသွားရတော့ဘူးမှတ်”

“ဝကျီသောက်”

ကြည်ပြာက တရုပ်ကားတွေထဲကလို သိပါတယ်ဟု အာမခံသည်။

“ဝါးကျည်တောက်လုပ်မနေနဲ့၊ ဒီနေ့ ဘယ်နေ့ရှိပြီလဲ၊ ငါ့ကို ပြက္ခဒိန်နဲ့ ဖုန်းယူလာပေးကြ၊ address book လေးပါယူခဲ့၊ ဟိုတယ်ကို ဘွတ်ကင်လှမ်းလှုပ်ထားရမှာ၊ မဟုတ်လို့ကတော့ သောင်ပြင်မှာတဲထိုးပြီး အိပ်ရမယ်”

“ဟေး”

နှစ်ယောက်သား အလှူအယက်ပြေးကာ သူမခိုင်းသည်များကို သွားယူကြသည်။

သူမတို့ဆိုင်မှ ညီအစ်မတွေကား နှစ်တိုင်းတစ်နေရာ



မဟုတ်တစ်နေရာတော့ ခရီးထွက်နေကြမြဲဖြစ်သည်။

မနှစ်ကတော့ ချောင်းသာပဲရောက်ဖြစ်သည်။ အရင်နှစ်တွေကတော့ ပုဂံ၊ ပြင်ဦးလွင်၊ တောင်ကြီး၊ ပြည် စသဖြင့် စုံလှပြီဖြစ်သည်။

ထိုအစီအစဉ်များကို များသောအားဖြင့် ဖျော်ပွဲခွင်ပွဲတွေများသော သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်တိုင် ရက်တွေမှာ အကောင်အထည်ဖော်ဖြစ်ကြ၏။

တစ်နှစ်က တောင်ကြီးတန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော်ကို ရောက်ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တည်းနှင့်ရောက်နိုင်သော သက်သောင့်သက်သာ လမ်းခရီးမျိုးလောက်တော့ သူမကိုယ်တိုင်သာ မောင်းချသွားလိုက်ပြီး ဝေးဝေးလံလံ နေရာမျိုးကိုတော့ Town Ace လိုကားမျိုးကို စင်းလုံးငှား၍ သွားလေ့ရှိသည်။

ထိုအခါမျိုးတွေမှာ ကားစင်းလုံးငှားကုမ္ပဏီ ဖွင့်ထားသော ကိုထွဋ်က တာဝန်ယူကာ ကူညီလေ့ရှိသည်။

ကိုထွဋ်နှင့် စခုံဖြစ်တာကလည်း ခရီးထွက်ဖို့ ကားငှားကြရင်းနှင့်ပဲ မဟုတ်လား။

ကိုထွဋ်က သူမကို ပရိပိုစ်လုပ်ထားသူလည်းဖြစ်သည်။ မနှစ်က ချောင်းသာခရီးမှာပင် သူမတို့နှင့်အတူ

www.burmeseclassic.com



ကိုထွဋ် လိုက်ပါခဲ့သေးသည်။

သည်နှစ်ခရီးတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ကိုထွဋ်ကို သူမ မခေါ်ချင်။ သူမဘာသာ တစ်ကိုယ်တည်း စိတ်လွတ်လက်လွတ် သွားချင်နေသည်။ ဒါကြောင့်မို့ အသိမပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်မိခြင်းဖြစ်၏။

စင်စစ်တော့ တစ်နှစ်တာ၏ ဆောင်းအငွေအသက်လေးတွေ ရလာပြီဆိုလျှင် ခေါင်နှင့်ပတ်သက်သော အတိတ်ကာလများက သူမရင်ထဲသို့ မှန်မှန်ကြီး ဆွတ်ပျံ့ခိုင်လာတတ်ကြမြဲမဟုတ်လား။

သူမတို့မှန်းသလိုပင် ခရီးထွက်မည့်အစီအစဉ်ကို ပြောပြသောအခါ အဒေါ်အပျိုကြီးတွေ၏ ချုပ်ချယ်ဖိနှိပ်မှုအောက်မှာနေရသည့်တိုင် သူထင်တာသူလုပ်မြဲမို့ အိမ်မှ ဘယ်တော့မှ အခွင့်အရေးမရတတ်သော အသေးလေးက အမြဲမလိုက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း မလိုက်ဖြစ်။

သီရိကတော့ ဆိုင်ပိတ်မည်မို့ ဟေးခနဲထအော်ကာ သူ့ရည်းစားဆီ ဖုန်းပြေးခေါက်သည်။ သူကား ချစ်သူနှင့်သာ အချိန်ဖြုန်းချင်သူ။

မွန်မွန်လေးကတော့ ကျန်းမာရေးချူချာသူမို့ အိမ်ကမထည့်။ စန္ဒာကတော့ နောက်ဆံငင်စရာ ချစ်သူရည်းစားလည်းမရှိကာ အိမ်မှမိဘတွေကလည်း သူမနှင့်ဆို စိတ်ရှုလက်ချထည့်မြဲဖြစ်သော အလှပြုပြင်သူပေမယ့် မေ့မကျား



တစ်ယောက်လို ကျားကျားလျားလျား ရှိလှသော စန္ဒာ တစ်ယောက်သာ လိုက်ဖြစ်လေသည်။

ခရီးမထွက်ခင် တစ်ရက်ကပင် ဆိုင်ကိုင်ပိတ်ကာ ပြင်ဆင်စရာရှိသည်တွေကို ပြင်ဆင်ကြ၏။

ကားကို အပ်နေကျဝပ်ရှော့မှာထိုးကာ အသေးစိတ်စစ်ဆေးခိုင်းရသည်။ လိုအပ်သည့်ဗားစရာ သောက်စရာ အသုံးအဆောင်တွေကို ဈေးထွက်ဝယ်ကြ၏။

ခရီးထွက်နေကျဖြစ်သည်မို့ ပြင်ဆင်ရသည်မှာ ဘာမှအခက်အခဲမရှိ။

သည်လိုနှင့် ခရီးထွက်မည့်နေ့သို့ရောက်လာသည်။ ပစ္စည်းတွေကို ညကပင် ကားပေါ်တင်ထားကြပြီး စောစောအိပ်ရာဝင်ကာ အိပ်ရေးဝဝအိပ်၍ မနက်ငါးနာရီလောက်မှ စထွက်ခဲ့ကြသည်။

မိန်းကလေးတွေချည်း သွားမည့်လမ်းဖြစ်၍ ညဘက် သွား၍ဖြစ်။ လမ်းခရီးမှာ လန်းလန်းဆန်းဆန်းလည်း ရှိစေရန် အိပ်ရေးဝဖို့လည်းလိုသည်လေ။

မနက်ခင်း၏ အေးမြလန်းဆန်းသော လေထုကို ထိုးဖောက်၍ ရန်ကုန်မြို့မှ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးအတိုင်း ကား



ကို တစ်ရှိန်ထိုးမောင်းနှင်လာခဲ့သောအချိန်မှာတော့ သူမ၏ စိတ်များက ဘယ်တုန်းကမှနှင့်မတူအောင် လန်းဆန်းကြည်လင်အေးချမ်းနေရတော့သည်။

စင်စစ် ဟိုင်းဝေးကားမောင်းရခြင်းသည် သူမ၏ စိတ်အပန်းဖြေရာ အနှစ်သက်ဆုံး နည်းလမ်းတစ်ခုပဲမဟုတ်လား။

ကားထဲမှာ ကြည်ပြာတို့ ထည့်ဖွင့်ထားကြသော ခေတ်လူငယ်လေးတွေ၏ Hip Hop သီချင်းသံက မြိုင်ဆိုင်လျက်ရှိသည်။ တပည့်မသုံးယောက်ကား သီချင်းများလိုက်ဆိုကာ ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေကြသည်။

“မောက်ပိရေ ... Tool box ပါတယ်နော်”
သီချင်းသံကို ကျော်၍ အသံကိုမြှင့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ပါတယ် မကြီး၊ ပေါက် သေချာထည့်တယ်”

“စပယ်ယာဝီးလ်ရော”

“ပါတယ်”

“စန္ဒာ ... ညီး ကားဘီးကူလဲတတ်ပါတယ်နော်”
စန္ဒာက ပေါ့ပါးစွာ ခေါင်းတစ်ချက်ညှိကာ



“တတ်တာပေါ့ မရဲ့၊ စိတ်ချ၊ အဲဒီတစ်ခုတော့ ပိုင်ပါတယ်”

“အေး ... မလည်း ဒီတစ်ခုပဲလုပ်တတ်တာ၊ ဒီထက်ပိုရင်တော့ ကိုထွဋ်ပဲ ဖုန်းဆက်ဒုက္ခပေးကြတာပေါ့”

“မကလည်းဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိုထွဋ်ကြီးကို ဒီထက် မပိုတော့ဘူးလား”

“မပိုတော့ဘူးပေ့၊ လိုနေရင် စန္ဒာသာ ခိုက်ပေး လိုက်တော့”

“ဟာ ... ဒါဆို ဟာလ်ဖီရှယ်သာ ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ရတယ်၊ မ၊မယူဘူး၊ စန္ဒာပဲပေးမှာ”

“ဟေး ... ထောတာပဲ၊ ပျော်စရာကြီး”

အားလုံး ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေကြပါသည်။ သူတို့ လေးတွေလည်း တစ်နှစ်လုံး ဆိုင်ထဲတစ်ကုပ်ကုပ် အလုပ် လုပ်နေရသမျှ စိတ်လက်အပန်းဖြေပါစေတော့။

သူ့ကိုမပြောဘဲ ခရီးထွက်လာကြတာ သိလျှင် ကိုထွဋ် ဘယ်လောက်စိတ်ဆိုးမည်မသိ။ သို့သော်လည်း မတတ်နိုင်ပါ။ ကိုထွဋ်သည် အားကိုးချစ်ခင်လောက်စရာ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဟု သိသော်လည်း လက်ထွဲ



ဖော်တစ်ယောက်အဖြစ်တော့ စဉ်းစား၍ မရသေးတာ အမှန်ပင်။

အထူးသဖြင့် ခေါင်ကိုသတိရတမ်းတစ်တံတို့ဖြင့် မွန်းကျပ်နေသော အခုလိုအချိန်မျိုးမှာ သူမအနား ယောက်ျား ဖော်တစ်ယောက် ရှိမနေစေချင်ပါပေ။

ဗိုလ်မြတ်ထွန်းတံတားကျော်သောအခါ စား သောက်ဆိုင်မှာ ဝင်၍ မနက်စာစားကြသည်။

ခဏသာနားပြီး ဆက်ထွက်ကြ၏။

“ရလားမ၊ ကျွန်တော်တစ်လှည့် မောင်းရမလား”

စန္ဒာကား သူ့အိမ်မှ မာဒေါဂျစ်နှင့် Town Ace ကြီးတွေ မောင်းနေကျဖြစ်ကာ ကားမောင်းကျွမ်းကျင်သူ တစ်ဦးပဲဖြစ်သည်။ သို့သော် ဟိုင်းဝေးအတွေ့အကြုံတော့ မရှိလှသေး။

“ရတယ်၊ ပုသိမ်မြို့ထဲကျမှမောင်း”

သုံးယောက်သား သီချင်းတွေလိုက်ဆိုကာ ပါလာ သောမုန့်တွေကို အဆက်မပြတ်စားရင်း၊ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အော်ဟစ်နောက်ပြောင်ရင်း ဆူညံပျော်ရွှင်စွာ လိုက်ပါလာကြသည်။



ဪ...ဘဝမှာ ဘာအမှားအယွင်း အစွန်းအထင်းမှ မရှိကြသေးသည့် အဖြူစင်အပြစ်ကင်းဆုံး အရွယ်လေးတွေ။

သူတို့အရွယ်တုန်းကတော့ သူမလည်း သူတို့လေးတွေလိုပင် ပျော်ရွှင်လွတ်လပ်နေခဲ့ဖူးပါသည်။

အချစ်ဆိုတာကို မြည်းစမ်းမမိခင်အချိန်အထိပေါ့။

ပိုပြီးသေချာအောင် ပြောရလျှင် ခေါင်နှင့်မမာ့စည်းခင်ကာလအထိပေါ့လေ။

လမ်းတွေကလည်း ဖြောင့်ဖြူးကာ ကားအသွားအလာလည်း ရှင်းနေသဖြင့် မောင်းကောင်းကောင်းနှင့် မောင်းလာလိုက်သည်မှာ သုံးနှာရီခွဲသာကြာပြီး ပုသိမ်မြို့ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့တော့သည်။

ထမင်းစားချိန်လည်းမဟုတ်၊ ဗိုက်လည်း မဆာကြသေးသဖြင့် ချောင်းသာကို တန်းဆင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ အပြန်မှသာ ပုသိမ်ဘုရားတွေ ဝင်ဖူးတော့မည်။

ဧကန်ဆိပ်မှာ စောင့်ရသည်က ခဏကြာသည်။ တစ်ဖက်ကမ်းရောက်သောအခါ တောင်ခြေအထိတော့ ခပ်မြန်မြန်မောင်းလာခဲ့ပြီး တောင်အောက်မှာတော့ သတိ



ထား မောင်းရသည်။

ချောင်းသာရွာသို့အဝင် ပင်လယ်ကမ်းခြေကြီးကို လှမ်းမြင်ရလျှင်တော့ ကလေးမသုံးယောက် လက်ခုပ်လက်ဝါးတွေတီးကာ ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်ဖြူးတူးသွားကြလေတော့၏။



ဟိုတယ်ရောက်သည်နှင့် အထုပ်အပိုးတွေချပြီး ဟိုတယ်စားသောက်ဆိုင်မှာပင် ထမင်းထွက်စားကြသည်။

ထမင်းစားပြီးချိန်က နေကျကျတောက်ပူနေချိန် ဖြစ်ရာ ရေထဲဆင်း၍မဖြစ်သေးဘဲ ဗိုက်လေးလေးနှင့် အခန်း ပြန်ပြီး တစ်ရေးအိပ်ကြသည်။

နှစ်ယောက်အိပ်ခူတင်ကြီးတစ်လုံးနှင့် တစ်ယောက် အိပ်ခူတင်တစ်လုံးပါသော အခန်းဖြစ်ရာ စန္ဒာတို့ သုံးယောက် က နှစ်ယောက်အိပ်ခူတင်ကို ကန့်လန့်ဖြတ်၍ သုံးယောက် အိပ်ကြပြီး သူမကိုတော့ တစ်ဖက်ခူတင်မှာ တစ်ယောက် တည်း လွတ်လပ်စွာအိပ်စေသည်။

မနက်အစောကြီးထကာ တစ်လမ်းလုံး ကားမောင်း လာခဲ့ရသည်မို့ စိတ်က မပင်မနိုးသည့်တိုင် လူက ပင်ပန်း

နေပြီဖြစ်ရာ သူမကတော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေ တော့သည်။

မိပေါက်နှင့်စန္ဒာက ဂျင်းပဲန်အတိုလေးတွေနှင့်။ အသားလေးလည်းညိုကာ ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ်နှင့် လှတ ယတရှိသော ကြည်ပြာကတော့ Swimming Sute အပြာ ရောင်လေးနှင့်။

“ဟယ် ... နင်တို့ ဘယ်အချိန်ကတည်းက မိုးနေ ကြတာလဲ”

သူမက အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ ထွက်လာရင်း တခွဲ တားသြဗေးမိလျှင် သုံးယောက်သား ဝမ်းသာရွှင်ဖျ “ဟေး” ခနဲ ထအော်ကာ သူမဆီ ပြေးလာကြသည်။

“လုပ် ... လုပ်၊ မကြီး မြန်မြန်လုပ်ပါ၊ ပေါက် တို့ စောင့်နေတာ ကြာလှပြီ၊ ရေထဲ ဆင်းရအောင်”

“မ ... လုပ်၊ ဟိုမှာ သူများတွေ ရေကူးနေကြ ပြီ၊ ဘော့ဌားမရဘဲ နေလိမ့်မယ်”

“ဟယ် ... ငါက ရေထဲ ဆင်းမှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နင်တို့ဘာသာ သွားကြလေ”

“မဆင်းပေမယ့် မ ပါလိုက်မှပေါ့၊ ခါတိုင်း”

www.burmeseclassic.com



ဘဲကလေးတွေ မွေးထားတဲ့ ကြက်မကြီးလို ကမ်းပေါ်က ထိုင်ကြည့်နေပေါ့ မ ရဲ့”

“ဪ... ငါက ကြက်မကြီးပေါ့လေ”

သူမက ခါးထောက်ရင်း ရန်တွေဟန် ပြုသော အခါ ကြည်ပြာက သူမကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖွဲ့ဖက်ရင်း တဟိဟိ ရယ်ကာ ...

“မဟုတ်ပါဘူး မ,ရယ်။ သဘောပြောပြတာပါ။ ကဲ ... အဝတ်လဲပါ လှလှပြင်ပါ”

ပြောပြောဆိုဆို သူမကို အခန်းထဲ ပြန်ဆွဲခေါ်လာ တာမို့ သူမမှာ အခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာရသည်။

“မ ... ဘာဝတ်မှာလဲ၊ အနော် ထုတ်ထားလိုက် မယ်”

စန္ဒာက အင်္ကျီအပတ်အစားထုတ်ပေးဖို့ ပြင်သည်။ ကြည်ပြာနှင့် မိပေါက်က သူမ ပြင်ဆင်တတ်သော အသွယ်ပြင် ပစ္စည်းများကို မှန်စာင်ခုံပေါ် အစီအရီ အဆင်သင့် တင်ထား ပေးကြ၏။

အလုပ်ခန်းထဲမှာ အလုပ်စည်းကမ်းအတိုင်း တိတိ ကျကျ ဆက်ဆံသလောက် အလုပ်ခွင်ပြင်ပမှာတော့ သူတို့



လေးတွေကို ညီမရင်းချာလို သူငယ်ချင်းလို တရင်းတနီး ဆက်ဆံလေ့ရှိပါသည်။

သူမ၏ စည်းကမ်းကြီးခြင်းနှင့် သဘောကောင်းခြင်း ကို သီးခြားခွဲခြမ်းနားလည်ထားသည်ဖြစ်ရာ ဘယ်လောက်ပဲ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စရာ ဖြစ်စေ သူတို့လေးတွေ သူမ စကား ကိုတော့ နားထောင်ကြသည်ပင်။

ခုလည်း ... သူမ မပါဘဲ ရေထဲမဆင်းရဟု ပညတ်ထားလေရာ တစ်ပိုင်းသေအောင် ရေဆော့ချင်နေသည့် ကြားမှ သူမကိုလည်း မနှိုးရဲဘဲ ဘန်ဂလိုရှေ့မှလည်း တစ် ဖဝါးမှ မရွေ့ရဲကြပေ။

သူမက တပည့်မလေးတွေ၏ နာခံတတ်မှုကို ချီးကျူး အမှတ်ပေးမိသည်နှင့်အမျှ သနားလည်း သနားသွား ဖိသည်။

“ကဲပါ ... ငါက ရေထဲဆင်းမယ့်သူ မဟုတ်တော့ ရေအပြီးချိုးပြီး ညနေအတွက် တစ်ခါတည်း ပြင်ဆင် အဝတ် အစားလဲရမှာ၊ ငါ့ကိုစောင့်နေရင် နှင်တို့ ကြာနေလိမ့်မယ်၊ သွားနှင့်ကြ၊ ဒီဘန်ဂလိုတည်တည်နေရာမှာပဲနေ၊ အဝေးကြီး မသွားရဘူးနော်၊ စံကြီး ... မင်း တာဝန်ယူလား”

www.burmeseclassic.com



“အိုခေ ယူတယ် မ၊ ဟိုနှစ်ကောင် ကြား
တယ်နော်၊ ငါ့စကား နားထောင်ရမယ်”

“ကဲ ... သွားကြ”

နှစ်ယောက်သား စန္ဒာနောက်မှ ခပ်ကုပ်ကုပ် လိုက်
သွားကြသည်။ ကြည့်ပြာက လက်သီးနှင့် ထုဟန်ပြု၍
မိပေါက်က လျှာထုတ်ပြသည်ကို ရှေ့မှ ဦးဆောင်ကာ ခပ်
မော့မော့ ထွက်သွားသော စံကြီးက မမြင်ပေ။

သူတို့သုံးယောက် ရေထဲဆင်းသွားသည်ကို စောင့်
ကြည့်နေပြီးမှ အခန်းထဲပြန်ဝင်၊ တံခါးပိတ်၍ ရေချိုးခန်းထဲ
ဝင်ခဲ့သည်။

ချောင်းသာသွားပြီး ရေထဲမဆင်းဆိုသော သူမကို
လူတိုင်းက အံ့ဩကြသည်။

အသားမည်းပြီး အလှပျက်မှာကို စိတ်ပျက်တာရယ်၊
နဂို ရေကြောက်တတ်တာရယ် ပေါင်းပြီး ဘယ်တော့မှ ရေထဲ
မဆင်းဖြစ်။ ငယ်ငယ်က တစ်ခါ ရေနစ်ဖူးသောကြောင့်လည်း
ရေနှင့်ရင်းနှီးဖို့ကို လုံးဝ မစဉ်းစားဖြစ်တော့တာလည်း ဖြစ်
သည်။

ဒါဆိုလျှင် ဘာကြောင့် ချောင်းသာ လာသေးလဲ



ဆိုလျှင်တော့ ဖြေရှင်းစရာ အကြောင်းအရာတွေက အများကြီး
ရှိနေသည်။

အလုပ်တာဝန်အားလုံး မေ့ထားကာ စိတ်လွတ် လက်
လွတ် အေးအေးချမ်းချမ်း အနားယူ အပန်းဖြေနိုင်သော နေရာ
ဖြစ်သည်။

ရေထဲ မဆင်းရဲသည့်တိုင် ပင်လယ်ကမ်းခြေ၊
ပင်လယ်လေနှင့် လှိုင်းလေးတွေကိုတော့ ချစ်ပြန်သည်။

သူမ နှစ်သက်သော ပင်လယ်စာတွေကို တစ်ဝကြီး
စားနိုင်၏။ နောက်ဆုံးတစ်ခုကတော့ ပင်လယ်သရဲ တပည့်မ
လေးတွေ သူမမှာ ရှိနေခြင်းပင်။

ရေချိုးရင်းနှင့် ခေါင်းပါ လျှော်ပစ်လိုက်သည်။
လေနှင့် နေလောင်ခံ Skin Care တွေကို အဓိကထားလိမ်း
ပြီး အလှပြင်ပြီးသွားသောအခါ Body Fit ရယ်ဒီမိတ် ရှုပ်
အင်္ကျီပွပွနှင့် အနက်ရောင်မှာ ဘော်ငွေရောင်လေးတွေ လက်
လက်ထနေသော ဘောင်းဘီရှည်ကိုဝတ်ကာ ဟိုက်ဟီးလ်
အနက်လေးစီးပြီး ကင်မရာ၊ ဘီး၊ မှန်၊ နှုတ်ခမ်းနီ၊ တစ်သျှူး
စသဖြင့် စုံလင်အောင်ထည့်ထားသည့် အဖြူနှင့်အနက်ကြား
ပခုံးလွယ် အိတ်ကြီးကြီးကို လွယ်ကာ ဘန်ဂလိုကိုသော့ပိတ်

www.burmeseclassic.com



၍ သောင်ခြေသို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ကမ်းခြေပေါ်မှာ နေရောင်ကား တောက်ပဆဲပေမယ့် အပူရှိန်မရှိလှတော့။ ကမ်းခြေတစ်လျှောက် ရေပြာပြာထဲမှာ တော့ လှိုင်းစီးရေစိမ်သူတွေနှင့် ဖွေးဖွေးလှုပ်စည်ကားလျက် ရှိသည်။

ကလေးမသုံးယောက်ကား သူ့မစကားကို နာခံစွာ ဘန်ဂလိုနှင့်တည့်တည့် ရေစပ်ထဲမှာပဲရှိနေကြသည်။

သူတို့ရှိရာသို့ လျှောက်သွားလိုက်ပြီးနောက် သုံးယောက်သား ရေဆော့နေကြသည့်ပုံကို ခါတ်ပုံရိုက်ပေးလိုက်သည်။

“အဝေးကြီးမသွားကြနဲ့နော်၊ မ ဟိုးနေ့ရိပ်ထဲမှာ ထိုင်နေမယ်”

သူတို့ကြားလောက်အောင်မှာခဲ့ပြီး ဘန်ဂလိုဝန်တော မှ ပလတ်စတစ်ထိုင်ခုံတစ်လုံးသွားယူကာ အနီးပင်ရိပ်အောက်မှာထိုင်ပြီး မှန်ပြောင်းတစ်လက်ဖြင့် ချောင်းသားကမ်းခြေရှုခင်းကို ငေးမောကြည့်ရှုနေလိုက်သည်။

ထိုအရသာကို သူမ နှစ်သက်လှသည်လေ။
စန္ဒာတို့သုံးယောက်ဆီ အရင်ဆုံး ချိန်ရွယ်ကြည့်မိ



သည်။ လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး လိမ့်အလာမှာ ကျန်နှစ်ယောက်က အလိုက်သင့်စီးပါသွားနိုင်သော်လည်း မိပေါက်ကား ရေထဲမှောက်ထိုးကြီးလဲကျကာ ကျောပေါ်မှ တီရှပ်ကြီးက လှန်တက်သွားသည်။

ခဏနေမှ ဝူးဝူးဝါးဝါးနှင့် မိပေါက် ပြန်ပေါ်လာ၏။ သူ့ဖြစ်ပုံကိုကြည့်ကာ စန္ဒာနှင့်ကြည့်ပြာက ဗိုက်နပ်၍ မညာမတာရယ်မောနေကြသည်။

မိပေါက်က သူမနှင့်ပြန်တိုင်မည့်အကြောင်း မကျေမနပ်ပြောနေပုံရသည်။

“ဟား ... ဟား ရယ်ရတယ်ကွာ”

သူမက အနီးကပ်မြင်ရသည့်အလား အသံထွက်ကာ ပင် ရယ်မောမိသည်။ ထိုမြင်ကွင်းဆီ အာရုံရောက်နေမိတာ မို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားလိုက်မိ။

“ဒီမှာခင်ဗျ၊ Excuse me”

ပထမအသံကို မကြားလိုက်ဘဲ နောက်တစ်သံကျမှ ကြားလိုက်သလိုလိုရှိတာကြောင့် နံနားမှအသံလာရာဆီသို့ မှန်ပြောင်းကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“ဟင်”



ကိုယ့်မျက်လုံး ကိုယ်မယုံချင်သလို နောက်တစ်ကြိမ် မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ပြည့်စုံမိခဲ လက်ထဲမှမှန်ပြောင်း လေးက သဲမြေပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားခဲ့ရသည်။

“ခရမ်းပြာ”

သေချာပြီပေါ့။ ခေါင်မှ ခေါင်ပါပဲ။ တစ်ချိန်က ခရမ်းပြာရဲ့ အံ့ဖွယ်ခေါင်။

ခေါင်က သူ့ယူလာသောခုံကိုချကာ သူမအနားမှာ ဝင်ထိုင်ချလိုက်စဉ် အထိန်းအချုပ်မဲ့သော အတိုင်းအဆမဲ့ တုန် လှုပ်ခြင်းတို့ဖြင့် လဲဖြိုသွားမှာစိုးရိမ်စွာ သူမက ထိုင်ခုံလက် ရှန်းကို လက်နှစ်ဖက်လုံးဖြင့် တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားလိုက် ရသည်။

ဘုရားရေ ...။ ခေါင်နှင့်ပတ်သက်သော ဘုန်းလှုပ် ခြင်းတွေက ခုချိန်တိုင်အောင် နည်းနည်းမှမပြောင်းလဲ မရင့် ကျက်နိုင်သေးပါလား။

“ခေါင် ... ဘယ်လိုလုပ် ဒီကိုရောက်နေတာလဲ ဟင်၊ ပြာ ... အိပ်မက်များ မက်နေတာလား”

ခေါင်က ပြုံးသည်။ တစ်စက်မှ အပြောင်းအလဲမရှိ သည့်အပြုံး။



တစ်ဖက်သာအိမ် မျက်လုံးတွေထဲ ထဲထဲဝင်ဝင်စိုက် ကြည့်ပြီး ချုံမြဲစွာ ပြုံးတတ်သည့်အပြုံး။ အကြိမ်တိုင်းမှာ ခုခံနိုင်စွမ်းကင်းမဲ့စွာ အရည်ပျော်ကျနှုံးသွားရမြဲအပြုံး။

“ခေါင် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ ပြန်ရောက်ကာတည်းက ပြာ ... အဲ ခရမ်းပြာကို ကျွေးချင်နေတာ၊ လိပ်စာတွေ ဖုန်းနံပါတ်တွေကလည်း အသစ်ဖြစ်ကုန်ပြီလေ၊ ခရမ်းပြာက လည်း ခေါင်ကို အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားခဲ့တယ်မဟုတ် လား”

ခေါင်မျက်ဝန်းမှာ ဆွေးရိပ်သန်းလွှားစိုက် သူမက မျက်လွှာချပစ်လိုက်မိသည်။

ခွင့်လွှတ်ပါ ခေါင်ရယ်။

“ဒါနဲ့ ... ဒီကို ဘယ်သူနဲ့လာလဲ”

ခေါင်က ဟိုဟိုဒီဒီဝေဝဲကြည့်ရင်းမှ ဟိုသည်။ ခေါင် သဘောကို ရောကျောနေသူမို့ သူမနှင့်အတူ ယောက်ျားလေး အဖော်တစ်ဦးဦး ပါမပါကို ဆိုလိုမှန်း တန်းခနဲသိနိုင်လိုက် သည်။

“ဆိုင်က တပည့်မလေးသုံးယောက်နဲ့ပါ၊ သူတို့လေး တွေကို တစ်နှစ်တစ်ခါတော့ trip တစ်ခုခုပေးနေကျမို့လေ။

www.burmeseclassic.com



ဟိုးမှာ ရေစိမ်နေကြတယ်။ ပြာကတော့ သိတယ်မို့လား ရေကြောက်တဲ့သူဆိုတော့လေ”

ခေါင်က သူမ ညွှန်ပြရာကို လှမ်းကြည့်ရင်း မျက်နှာ ကြည်လင်သွားသည်။

“ခရမ်းပြာတို့ လေးယောက်ထဲလား”
သူမက မျက်လွှာလေးဝင့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
“ဘယ်သူမောင်းလဲ၊ ခရမ်းပြာပဲလား”
“အင်းပေါ့”

ခေါင်က အံ့ဩဟန်ဖြင့် ပခုံးတွန့်ပြသည်။
“ဖြစ်ပါ့မလား၊ ခရမ်းပြာရယ်၊ ဝင်ပန်းမှာပေါ့။

ချောင်းသာဒီဇက်က တောင်တက်တောင်ဆင်းလမ်းတွေက မိန်းကလေးမောင်းဖို့ မသင့်တော်ပါဘူး”

သူမက စောစောကထက် တည်ငြိမ်မှုတည်ဆောက် နိုင်ပြီဖြစ်ရာ ညင်းညင်းသဲ့သဲ့ ရယ်မောလိုက်မိရင်း ...

“ခေါင်ကလည်း ..ချောင်းသာလမ်းလောက်က တော့ ပြာ မျက်စိမှိတ်ပြီးတောင် မောင်းနိုင်တယ်။ တော်ရုံ တန်ရုံခရီးလောက်တော့ ပြာ ကိုယ့်တားနဲ့ကိုယ် မောင်းသွား ရေကျပဲခေါင်ရဲ့၊ တခြားသူတွေတော့မသိဘူး၊ ပြာအတွက်



တော့ ကားမောင်းရတာ စိတ်အပန်းဖြေနည်းတစ်မျိုးပဲ”
ခေါင်က သူမကို အံ့ဩသောမျက်လုံးများဖြင့် ငြိမ်

သက်စွာ ငေးကြည့်နေလေသည်။
ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို တစ်ခွဲစိမ့်

အချိန်ယူကာ စူးစိုက်စောင့်ကြည့်နေပုံမျိုးဖြစ်သည်။
“ခေါင်ကော ...ဒီကို ဘယ်သူတွေနဲ့လာလဲ၊ မြန်မာ ပြည်ကိုရော ဘယ်တုန်းကပြန်ရောက်တာလဲ”

သူမမေးမှ ခေါင်က သူမမျက်နှာပေါ်မှ နက်ရှိုင်း တွယ်ညိုနေသော သူ့အကြည့်တွေကို ဖယ်သည်။

“ခေါင် ပြန်ရောက်နေတာ နှစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ”
“နှစ်ပတ်”
“ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“ဟင့်အင်း၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

သူမက ငြင်းကွယ်လိုက်မိသည်။ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ ကွယ်။ သူမလည်း ခေါင်ကို ထူးထူးခြားခြား သတိရအောင် မေ့နေမိတာ နှစ်ပတ်လောက်ရှိနေပြီမဟုတ်လား။

ခရီးတစ်ခု ထပြေးထွက်လာရအောင်ပင် သည်တစ် လောမှာ သူမစိတ်တွေ ခေါင်ကို တမ်းတစိတ်ဖြင့် ကယေဇာ

www.burmeseclassic.com



ကယက် မတည်ငြိမ်ဖြစ်နေခဲ့ရတာ။

ဒါတွေ ခေါင်းကိုပြောပြဖို့ မသင့်ဟော်ဘူးလင်းပါရဲ့။

“ဒီကိုလာတာတွေ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ပဲ၊ သူတို့လည်း သီတင်းကျွတ် ချောင်းသာဆင်းကြဖို့ စီစဉ်ထားတာနဲ့ ခေါင်လည်း လိုက်လာတာ၊ တိုက်ဆိုင်တယ်နော်၊ လိုက်ရှာရင်တောင် တွေ့ချင်မှတွေ့မှာ”

အဲဒါ စိတ်ချင်းဆက်သွယ်နေတာလေ ခေါင်ရဲ့။ ခေါင် ဒီမှာရှိမယ်ဆိုတာ ပြာစိတ်က အလိုလိုသိနေလို့ပေါ့။

ခေါင် ... ပြာအနား ပြန်ရောက်လာပြီဆိုတာနဲ့ စိတ်ညှို့ခံရတဲ့ လူတစ်ယောက်လို ပြာမနေနိုင်မတိုင်နိုင် ဖြစ်နေရတော့တာ။

သူမက အသံမဲ့သောစကားများကို ခေါင်းမျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်းမှ ဆိုမိသည်။

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဟဟော့ ပြောတယ်၊ ဗြူတီဆလွန်း ဖွင့်ထားတယ်လို့ ကြားဟယ်တဲ့၊ တစ်ယောက်ကလည်း စကော့ဈေးထဲမှာ တစ်ခါတလေ တွေ့တယ်လို့ ပြောတယ်၊ ခရမ်းပြာက သိပ်အောင်မြင်နေပြီဆို”

သူမက ရယ်မောလိုက်မိကာ ...



“အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိပေါ့ ခေါင်ရယ်၊ မောင်လေးသို့ သင်္ဘောတင်ပေးလိုက်နိုင်ပြီ၊ ညီမလေးကိုလည်း စင်္ကာပူပို့ပေးလိုက်နိုင်ပြီ၊ သူတို့ခြေထောက်ပေါ် သူတို့အသီးသီးရပ်နိုင်သွားကြပြီ၊ ပြာဘဝက သူများတွေထက် အောင်မြင်နိုင်ဖို့ လိုတယ်လေ”

ထိုအဆုံးသတ်စကားလုံးများကို ခရမ်းပြာက ကိုယ့်ခံစားချက်နှင့်ကိုယ် နှုတ်ခမ်းလေးစေကာ ပြောမိသည်။ ခေါင်ကား မှားလည်မှုပြည့်ဝသော မျက်လုံးများဖြင့် သူမကို ငေးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ဒါနဲ့ ခေါင်ရော ဟိုမှာအဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီကို ခဏအလည်ပြန်လာတာပဲပေါ့”

“အင်း ... အလည်ပဲဆိုပါတော့၊ ဟိုမှာက အဆင်ပြေပါတယ်၊ မရောက်တာလည်းကြာပြီ၊ အဖေအမေကို ပြန်ကြည့်ရင်း မြန်မာပြည်ကြီးကိုလည်းလွမ်းလို့၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လည်း တွေ့ချင်လို့၊ ပြီးတော့ ...”

ထိုနေရာမှာ ခေါင်က စကားကိုရပ်နားထားကာ သူမကို လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“ခရမ်းပြာကိုလည်း တွေ့ချင်လို့”

www.burmeseclassic.com



ခေါင်အသံက သိပ်သည်းလေးနက်လျက်ရှိသည်။
ခေါင်မျက်နှာကို တအံ့တကြာ၊ ပြီးတော့ ကြည်နူးယစ်မှုးစွာ
မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်မိသော သူမမျက်ဝန်းများနှင့် ခေါင်
မျက်လုံးများ အတန်ကြာအောင် စေ့ဆုံမိကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှပင် အော်ဟစ်နှုတ်
ဆက်ရင်း ဓန္ဒာတို့အုပ်စု ရေထဲမှ ပြန်တက်လာကြတာ တွေ့
လိုက်ရလေသည်။

“ဟော ...ဟိုမှာ ပြာတပည့်မလေးတွေ လာပြီ”

ခေါင်က လှမ်းကြည့်သည်။ သူမကို ယောက်ျားပျို
တစ်ယောက်နှင့် တရင်းတနှီး ထိုင်စကားပြောနေလျက်သား
တွေ့ရသောအခါ သူတို့ အထူးအဆန်းဖြစ်သွားကြသည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်စွဲရင်း ခေါင်ကို
ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်ကြ၏။

“ကြည်ပြာ၊ မိပေါက်၊ စံကြီး၊ ...လာဦး၊ ဒီမှာ
နင်တို့ကို မိတ်ဆက်ပေးမလို့”

အနားသို့ သုံးယောက်သား ချဉ်းကပ်လာကြသည်။

“ဒါ ... မရဲမိတ်ဆွေ ကိုအံ့ဖွယ်ခေါင်တဲ့၊ ဂျပန်က
ခဏပြန်လာတာ၊ မနဲ့မတွေ့တာကြာပြီ၊ ဒီမှာမမျှော်လင့်ဘဲ



ပြန်ဆိုလို့ အံ့သြနေကြတာ”

“ဟုတ်၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်၊ မ ပြောထား
ဖူးလို့ ကြားဖူးနေတာကြာပါပြီ”

ဓန္ဒာစကားကြောင့် ခေါင်ရှေ့မှာ သူမမျက်နှာ နွေးခနဲ
ဖြစ်သွားရသလို ကြည်ပြာနှင့်မိပေါက်ကလည်း ဓန္ဒာစကား
မှားသွားပြီလားဟူသော စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဓန္ဒာမျက်နှာကို နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ
လှမ်းကြည့်ကာ အဆုံးသတ်၌ သူမမျက်နှာဆီ လှမ်းကြည့်
လာကြသည်။

ဓန္ဒာကလည်း ထိုအခါမှ သူမစကား မှားသွားပြီလား
ဟု သူမဆီလှမ်းကြည့်လာသလို ခေါင်ကလည်း သူမမျက်နှာ
ကို လှမ်းကြည့်ကာ အကဲခတ်လာပြန်သည်မို့ အားလုံး၏
အကြည့်များအောက်မှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတတ်စွာ သူမက
မျက်လွှာကြီးချထားလိုက်မိတော့သည်။

“ကျွန်တော်ကလည်း တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်၊
အံ့ဖွယ်ခေါင်ပါ”

ခေါင်က မတ်တပ်ထရပ်ကာ ရှေ့ဆုံးမှာရပ်နေသည့်
ဓန္ဒာဆီ လက်ထိုးပေးသည်။ ဓန္ဒာက ပြန်၍လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်

www.burmeseclassic.com



ရင်း ...

“စန္ဒာကျော်ပါ”

ဟု သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်သည်။ ပြီးတော့

ကြည်ဖြာ။

“ကြည်ဖြာ ပါရှင်”

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ကြည်ဖြာအသံလေးက မပွင့်

တပွင့်။

“မောက်ပိ ...အဲလေ မိပေါက်”

“အဟား ...ဟား ...ဟား”

အလောတကြီးပြောကာမှ နာမည်ပြောင်ကို နှုတ်မှ လွတ်ခနဲထွက်သွားသေးတာမို့ မိပေါက်ကို ကြည်ဖြာနှင့် စန္ဒာက တခဲနက်ဝိုင်းဟားလိုက်ကြသည်။

မိပေါက်ကလည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ထပ်တမ်းဟီးရယ်နေလေသည်။

“ကဲ ... ရေသွားချိုးကြတော့၊ မ ... ဒီကပဲစောင့်နေမယ်၊ မြန်မြန်လုပ်ကြနော်၊ နေဝင်ချိန်မမီလိုက်သဲနေမယ်”

“ဟုတ်၊ မ၊ သွားပြီ၊ ကိုခေါင် သွားပြီ”

ခေါင်ကို ကိုခေါင်ဟု တမင်တကာ အဖျားဆွတ်



တရင်းတနှီးနှုတ်ဆက်ကာ ခေါင်းလေးတွေ ပုထွက်ပြေးသွားကြတာမို့ ခေါင်က အံ့အားသင့်သောအပြုံးစစနှင့် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။

“ပြာတံပည့်မလေးတွေက ခင်စရာကောင်းသားပဲ၊ ပြာနဲ့လည်း တော်တော်ရင်းနှီးကြပုံပဲ”

“ဟုတ်တယ် ခေါင်၊ အလုပ်ထဲမှာ စည်းကမ်းကြီးသလောက် ပြာက အပြင်မှာတော့ သူတို့နဲ့ သူငယ်ချင်းပေါင်းပေါင်းတာ၊ သူတို့လေးတွေကလည်း ပြာကို အစ်မတစ်ယောက်လိုချစ်ကြတယ်၊ အားလုံး စိတ်ရင်းကောင်းပြီး ခင်စရာလေးတွေပါ၊ အဲဒီအထဲက ကြည်ဖြာနဲ့ မိပေါက်ဆို ပြာနဲ့အတူနေတာလေ၊ ညီအစ်မတွေလိုပဲ၊ ပြာမှာလည်း ဆွေမျိုးရင်းချာရယ်လို့ အနီးအနားမရှိတော့ သူတို့လေးတွေကိုပဲ ခင်ရာဆွေမျိုးလုပ်နေရတာပါပဲ”

ခေါင်က သူမပြောသမျှ စိတ်ဝင်တစား ငေးမောနားထောင်နေသည်။ ပြီးမှ မေးသင့်မမေးသင့် ချင်ချိန်စွာဖြင့်

“ကိုစောဦးရဲ့ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းတွေကရော”

ဟု ညင်သာမေးမသောအသံဖြင့် မေးလာသည်။

“သူတို့အားလုံးက သြစတေးလျမှာပဲလေ၊ နီးစွာ

www.burmeseclassic.com



တစ်ယောက်မှမရှိကြဘူး”

“ဪ”

ခေါင်က ပင်လယ်ပြင်ကြီးဆီ ငေးကြည့်နေသည်။

ပြီး နူးညံ့ဆွေးငေးသော မျက်ဝန်းတွေဖြင့် သူမမျက်နှာဆီ ငဲ့ကြည့်လာသည်။

“ပြာ ...အားငယ်နေမှာပဲနော်”

ကြက်သည်းမွှေးညင်းလေးတွေ ဖြန့်ခနဲထကာ တစ်ကိုယ်လုံး ရုတ်တရက် ပူနွေးလျက် ရင်ထဲလိုက်လှဲစမ်း နည်းသွားရသော ခံစားချက်ကို ဘာဟု အမည်တပ်ရမည် မသိ။

ထိုခံစားချက်နှင့်အတူ စိမ့်ဝဲလာချင်သည့် မျက်ရည် ကို မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ပြီး မျက်နှာလေး မော့ကာ နှုတ်ခမ်းပါးလေးကိုတင်းကာ ...

“ပြာ အားမငယ်တတ်ပါဘူး၊ ပြာအလုပ်တွေထဲမှာ ပဲ ပြာဘဝကို နှစ်မြှုပ်ထားတယ်၊ ပြာ ဘာကိုမှမတွေးချင်ဘူး၊ ဘာကိုမှလည်း သတိမရချင်ဘူးလေ၊ အောင်မြင်ပျော်ရွှင်မှု တွေနဲ့ ဘဝကို ဖုံးထားနိုင်အောင်လို့ ပြာ အမြဲတမ်းကြီးစား အားထုတ်နေချင်တယ်၊ ခေါင် နားလည်မှာပါ၊ ဒီလောကမှာ

ပြာဘဝကို နားအလည်နိုင်ဆုံးက ခေါင်ပဲ”

ခေါင်က သူမကို တိတ်ဆိတ်စွာ ကြာမြင့်စွာ ငေးကြည့်နေပါသည်။ ထိုမျက်ဝန်းတွေမှာ တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ နောင်တတရားကို တွေ့ရသည်။

ဟင့်အင်း ...။ ခေါင် နောင်တမရပါနဲ့။ ဒါ ... နောင်တရကောင်းတဲ့အချိန် မဟုတ်တော့ဘူး။

“ပြာ ...ဒီလိုပဲနေသွားတော့မှာလား”

“ဘယ်လိုလဲဟင်” -

“ဪ ...နောက်ထပ်လက်တွဲဖော်တစ်ယောက် မရှာတော့ဘူးလားလို့ပါ”

သူမက ရယ်မောလိုက်မိသည်။ ခြောက်ကပ်နာကျင် သော အသံလှိုင်းတစ်ခု ထုတ်လွှတ်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

အထင်ကြီးတာလား၊ အထင်သေးတာလား ခေါင် ရယ်။ ဒါမှမဟုတ် ပြာအပေါ် နားမလည်နိုင်တာလား။

ခေါင်ပြောတော့ ခေါင်ဟာ ပြာအပေါ် နားအလည် နိုင်ဆုံးဆို။

ကိုယ့်နှလုံးသားကို နားမလည်နိုင်ကောင်းလားဟု ခေါင်ကို နာကြည်းချင်သည်။ ဝမ်းလည်းဝမ်းနည်းမိ၏။

www.burmeseclassic.com



“အံ့ဖွယ်ခေါင်ဆိုတာ ခရမ်းပြာကို နားအလည်နိုင်ဆုံး လူဆို၊ ဒီလိုမေးတာ ခေါင် ပြာကို တကယ်တန်းနားမလည် နိုင်သေးလို့ပဲ”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ပြာကိုနားလည်ပေမယ့် အချိန်ကာလနဲ့အမျှ အရာရာဟာ ပြောင်းလဲနေတာပဲ၊ ဘာကိုမှ ပုံသေတွက်ထားလို့မရဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် မေးကြည့်တာပါ”

အချိန်ကာလနဲ့လိုက်ပြီး ပြောင်းလဲသွားကြတဲ့ အရာ တွေထဲမှာ ခေါင် နားလည်ပိုင်စားထားတဲ့ ခရမ်းပြာနဲ့လုံးသား မှမပါဘဲ။

ရင်ထဲမှ အသံမဲ့စကားလုံးများဖြင့် နာကျင်စွာရန်တွေ့ မိသော်ငြားလည်း အပြင်မှာတော့ ခရမ်းပြာသည် ယဲ့ယဲ့ပြီး ကာ ...

“ပြာ စိတ်မကူးတော့ပါဘူး၊ အခု ခရမ်းပြာဟာ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နေနိုင်ပြီပဲ၊ ဘာအတွက် ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို ထပ်လက်ထပ်မှာလဲ”

ခေါင် မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားကာ လှုပ်လှုပ်ရှား ရှားဖြစ်သွားသည်။

“ဆောရီးပဲပြာ၊ စိတ်ဆိုးသွားလား”



“ဟင့်အင်း၊ မဆိုးပါဘူး ခေါင်”

ခေါင်မျက်နှာမှာ သက်သာရာရသွားသော အပြုံးရိပ် ကို မြင်တွေ့ရသည်။

“ဒါနဲ့ ပြာတို့က ဘယ်ဘန်ဂလိုမှာလဲ”

ခရမ်းပြာက သူမတို့၏ အနောက်တည့်တည့်မှ အပြာ ရောင်အုတ်အဆောက်အဦးဖြင့် ဘန်ဂလိုကိုညွှန်ပြကာ ...

“ဒီမှာလေ၊ ဒီဘက်ခြမ်း”

“ကြည့်စမ်း ... တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ၊ ခေါင်တို့က ဟိုဘက်ခြမ်း၊ တစ်လုံးတည်းမှာ နံရံချင်းကပ်လျက်ပဲ၊ ဆုံမယ့် နဲ့တော့လည်း တကယ့်ကို နီးနီးစပ်စပ်ပဲနော်”

အံ့သြစရာကောင်းလိုက်တာ။ မယုံနိုင်စရာကောင်း လွန်း၍ အိပ်မက်များလားဟုပင် သံသယရှိမိသည်။ ခေါင်နှင့် အခုလိုပြန်ဆုံစည်းကြဖို့ဆိုတာ မရေရာလှသော သူမ၏ ပိုးတဝါးအိပ်မက်တစ်ခုနယ်သာ။

“ခေါင်သူငယ်ချင်းတွေကောဟင်”

“ဒီကောင်တွေလည်း ရေထဲဆင်းသွားကြတယ်၊ ခေါင်က အိပ်ပျော်နေလို့ကျန်ခဲ့တာ၊ ဟော ...ဟိုမှာလာနေ ကြပါပြီ”

www.burmeseclassic.com



ခေါင်သူငယ်ချင်းများက ခေါင်နှင့်သူမ စကားပြော
နေသည်ကို အလိုက်သိစွာ လက်ပြု၍ ဘန်ဂလိုဆီသာ ပြေး
သွားကြသည်။

သို့သော် သူမကို ခေါင်နှင့်အတူ တွေ့လိုက်ရသည့်
အတွက် အံ့ဩရိပ်တွေတော့ မျက်နှာတွေပေါ်မှာ မြင်လိုက်ရ
သည်။

ခေါင် ရန်ကုန်မှ သူငယ်ချင်းတွေသည် ခေါင်နှင့်
သူမအကြောင်းကို အလုံးစုံသိပြီးသားလူတွေပဲမဟုတ်လား။

ထိုအခိုက်မှာပဲ စန္ဒာတို့သုံးယောက် ရေမိုးချိုးပြီး၍
ဘန်ဂလိုထဲမှ ထွက်လာကြသည်။

“ကလေးတွေတောင်လာပြီ၊ ပြာတို့ လမ်းလျှောက်
ရင်း ဓါတ်ပုံသွားရိုက်ကြမလို့၊ ခေါင်ရော ... သူငယ်ချင်းတွေ
စောင့်ဦးမှာလား။”

ခေါင်ရော လိုက်ခဲ့ပါလားဟု ပြောချင်ပေမယ့်
ထိန်းသိမ်းချင်ချိန်စွာ သူမက ပြောလိုက်ပါသည်။ ခေါင်က
ချက်ချင်းပင် မတ်တပ်ရပ်ကာ ...

“သူတို့တွေ တော်တော်နဲ့ပြီးဦးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ခေါင်
လည်းလိုက်ခဲ့မယ်လေ။”



ဟု ပြောလိုက်သောအခါ သူမက ခေတ္တပင်ကြက်
သေသေကာ အံ့ဩသွားရ၏။ အရင်တုန်းက ခေါင်ဆိုလျှင်
တော့ ထိုနေရာမှာပင် မာနကြီးစွာ ချန်နေရစ်ခဲ့လိမ့်မည်။

ခေါင် ပြောင်းလဲနေပြီလား။

“ကောင်းတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ဂရုပုံကို ခေါင် ရိုက်
ပေးလို့ရတယ်။”

စန္ဒာက သူ့စတိုင်လ်အတိုင်း သွက်သွက်လက်လက်
ခေါင့်ကို ဆော်ဒါဖွဲ့လိုက်သည်။

ကျောက်ဆောင်တွေရှိရာဘက်သို့ သူမတို့လျှောက်
လာခဲ့ကြသည်။ ကြည့်ပြာတို့သုံးယောက်က ရှေ့မှဦးဆောင်
သွားကာ ခေါင်နှင့်အတူ သူမက ယှဉ်တွဲလျှောက်လာသည့်
အခိုက်မှာတော့ ဘယ်အရာနှင့်မှမတူအောင် သူမရင်ထဲ
ချမ်းမြေ့ကြည်နူးနေရတော့သည်။

ဘယ်လိုလုပ် မျှော်လင့်ရဲခဲ့မလဲ၊ ခေါင်နှင့်အတူ ခုလို
အတူယှဉ်တွဲရှိနေနှင့် ထပ်ရလိမ့်မယ်လို့။

ကမ်းခြေတစ်လျှောက်မှာ ခေါင်က သူမတို့ကို
ဂရု(ပ်)ပုံတွေ ရိုက်ပေးသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ကြည့်ပြာကို အာဇာနည်နဲ့ မီးမီးခဲခဲ”

www.burmeseclassic.com



ရိုက်ပေးပါ”

“အာဇာနည်နဲ့မီးမီးခဲ၊ ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

သူမက ရုတ်တရက်မသိနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ဟိုအခွေကာဗာအပုံးက ပုံလိုလေဗျာ၊ အဲဒီအခွေ တိုင်တယ်လ်က ဘာလဲ လမင်းသို့လေ”

“ဪ...သိပြီ၊ မျက်စိထဲမြင်လာပြီ၊ ကျောချင်း ကပ်လျက်မှီနေတဲ့ပုံ၊ မှီလိုက်ကြလေ”

စန္ဒာက ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ ဂျာကင်နှင့်မို့ တတယ့် ယောက်ျားပုံပေါက်နေကာ ကြည်ပြာကလည်း ဂျင်းစတပ်၊ ဂျင်းဂျာကင် ဆင်တူလေးနှင့်မို့ သူတို့နှစ်ဦး ကြံကြံဖန်ဖန် အတွေးရပုံကို အံ့ဩမိသည်။

“စံကြီးက ကြည်ပြာကိုမှီလေ၊ ကြည်ပြာက မနိုင် မကန်ထမ်းထားရတဲ့ပုံမျိုး၊ မျက်နှာကြီးရှဲ့ခဲမနေနဲ့လေ”

“လေးတယ် ...မရ၊ စံကြီး နင်တကာယံမမှီနဲ့လေ ဟာ၊ ငါ လွတ်ချလိုက်မှာနော်”

“ဟေ့ကောင် ကြည်ပြာ၊ မလုပ်ကြေးနော်၊ မ ရိုက် ပါတော့”

သူမက သူတို့ပြောသည့်အတိုင်း အမိအရရိုက်ယူ



သည်။

“လာ ...မောက်ပိလာ၊ ကျောချင်းကပ်ပြီး လက ချင်းချိတ်၊ မ ချိန်ထားနော်၊ တစ်နှစ်သုံး ဆိုတာနဲ့ ရိုက်မယ်”

“အိုခေ”

“တစ် ...နှစ် ...သုံး”

တိုင်ပင်အတိုင်း စန္ဒာက သူ့ကျောပေါ် မိပေါက်ကို ဆွဲတင်လိုက်သည့်အခိုက်မှာပဲ သူမက ကင်မရာလုပ်ကို အမိအရရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“လာ ...မ၊ ဒီတစ်ခါ ဂရု(ပ်)ပုံရိုက်မယ်၊ ကိုအံ့ ဖွယ်ခေါင် ပလိစ်”

စန္ဒာက အကူအညီတောင်းလိုက်တာကြောင့် ခေါင် က လိုက်လှဲစွာပင် ခေါင်းညိတ်ပြကာ သူမဆီမှ ကင်မရာကို လက်လွှဲယူသည်။

“ဒီလိုလုပ်၊ အရပ်အနိမ့်အမြင့်ညီအောင်စီမယ်၊ ပြီးရင် တစ်ဖက်ကို တညီတညာတည်း ဟိမ်းလိုက်တဲ့အချိန် မှာရိုက်၊ မကောင်းဘူးလား”

သည်တစ်ခါ idea က သူမ idea ဖြစ်သည်။

“ကောင်းတယ် မ၊ လာ စီမယ်၊ မပြီးတော့”



ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော်ပြီးတော့ ကြည်ပြာ၊ မောက်ပိကအပူဆုံး၊ ဒါပေမယ့် မ လေးယောက်ထဲဆို လူနည်းနေတယ် မလှဘူး၊ ကိုအံ့ဖွယ်ခေါင်ပါ ဝင်ရပ်လိုက်ပါလား၊ ဒါမှ ပိုလှသွားမှာ၊ လာပါ ကျွန်တော်တို့ပုံလေး ပိုမြိုင်ဆိုင်သွားအောင်”

“ဟဲ့ ... ခေါင်ဝင်ရပ်ရင် ဘယ်သူက ရိုက်ပေးမလဲ”

သူမက အားနာစွာဖြင့် ခေါင့်ကို ငြင်းဖို့အခွင့်အလမ်းပေးလိုက်သည်။

“မကလည်း လွယ်လွယ်လေးပါ၊ ဟိုကင်မရာမင်းကို အကူအညီတောင်းလိုက်ရုံပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ ကင်မရာမင်းရှာဖို့လည်း လိုသေးတယ်မဟုတ်လား၊ သူ့ကိုအကူအညီတောင်းရင်း တစ်ခါတည်း စကားပြောကြည့်လိုက်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို စန္ဒာက မလှမ်းမကမ်းမှ ကင်မရာမင်းတစ်ယောက်ဆီ လျှောက်သွား၏။ ဆံပင်ရှည်တာကလွဲလို့ စန္ဒာပုံစံက ကျားကျားလျားလျားနှင့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ပမာပဲမို့ ယောက်ျားတွေနှင့်ပြောဆိုရသည့်အခါ အသုံးတည့်လှသည်။

ခဏနေသောအခါ လက်မထောင်ကာ စန္ဒာ ပြန်လာ

၏။ သူ့နောက်မှ ကင်မရာသမား ကပ်ပါလာသည်။

“နောက်ရက်တွေအတွက်လည်း ပြောပြီးသွားပြီ မမ၊ အခုညနေကစပြီး သူပဲ တာဝန်ယူရိုက်ပေးလိမ့်မယ်” စန္ဒာက တစ်ဆက်တည်း ကင်မရာမင်းကို လောလောဆယ် ရိုက်ပေးရမည့်ပုံကို ပြောပြနေသည်။

သူမက ခေါင့်ကို အားနာစွာ လှမ်းအကဲခတ်မိပေမယ့် ခေါင့်မျက်နှာက တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့်အယှက်ကင်းစွာ လိုက်လိုက်လျောလျော ရှိနေတာမို့ သူမက စိတ်အေးသွားရသည်။

ခါတ်ပုံရိုက်ဖို့ တန်းစီသောအခါ နဂိုစိထားသော လေးယောက်အနက် အရပ်အရှည်ဆုံးဖြစ်သည့် သူမနံဘေးသို့ ခေါင် ရောက်လာသည်။

“ကဲ ...တစ် ...နှစ် ...သုံး ဆိုတာနဲ့ ညာဘက်ကိုယိမ်းမယ်နော်၊ လက်ကလေးတွေ တွဲထားကြမယ်”

ကင်မရာဆရာ၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း အသီးသီး တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကြရသည်။ မရှည်ရွယ်ပါဘဲ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ငဲ့ကြည့်မိသွားကြရသည်။

မျက်ဝန်းများသည် နွေးထွေးနိုးကပ်စွာလေစွ။

www.burmeseclassic.com



ခေါင် လက်ဖဝါးများကို ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်ခွင့် ရခဲ့ပြီ။

အခါတိုင်းမှာ အားကိုးလုံခြုံမှုကို ပေးစွမ်းနိုင်ခဲ့သော သည်လက်ဖဝါးတွေ။

အေးစက်စိမ်းကားစွာ စွန့်ပစ်ခဲ့ခွာ ထားရက်ခဲ့သည် မှာလည်း သည်လက်များပင်ဖြစ်ချေသည်။

သို့သော်လည်း သည်လက်ဖဝါးမွှေးမွှေးကို သူမ ဘယ်လို မေ့မရနိုင်ခဲ့။

“ကဲ ...ရိုက်မယ်နော်၊ တစ် ...နှစ် ...သုံး”
သူမတို့အားလုံး ညီညာစွာ ယိမ်းလိုက်ကြပါသည်။

ထိုခါတံ့ ဘဲမှ သူမမျက်နှာသည် အလွန်တရာလှပနေလိမ့် မည်ဟု သူမယုံကြည်သည်။

နဝင်ချိန်ဆည်းဆာကို အမိအရ ရိုက်နိုင်ဖို့အတွက် ကျော ဆောင်တွေပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

နာ၊ ကြည်ဖြာနှင့် မိပေါက်တို့သုံးယောက်သည် ဘဲမှရာမင်းကို ဦးဆောင်ရင်း ရှေ့မှသွားနှင့်ကြတာမို့ အနောက်ဘက်မှာ သူမတို့နှစ်ယောက်က သီးသန့်ဖြစ်နေရ သည်။

ကျောက်ဆောင်တွေပေါ် တက်သောအခါ ဖိနပ်



အမြင့်နှင့် ခယိုးခယိုင်ဖြစ်နေသော သူမကို ခေါင်က ပထမ တော့ အကူအညီပေးရကောင်းနိုး ကြည့်နေသေးသည်။

နောက်တော့ လက်ကမ်းပေးလာကာ ...

“ဖိနပ်အမြင့်နဲ့ ချော်လဲတော့မယ်၊ ခေါင်လက်ကို တွဲ”

အမိန့်ပေးသံဆန်ဆန် စကားအဆုံးမှာ သူမက လိမ္မာ နှာခံသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ခေါင်လက်ဖဝါး တစ်ဘက်ကို အားပြုဆုပ်တွဲလိုက်ရသည်။

ထိုခဏမှာတော့ ခေါင်သည် မပြောင်းလဲသောခေါင် ဖြစ်သွားသည်။

သည်လိုအမိန့်သံဆန်သော စကားလုံးတွေအောက်မှာ ပဲ သူမသည် ခေါင်၏ လိမ္မာသောချစ်သူလေး ဖြစ်ခဲ့ရဖူး သည်မဟုတ်လား။

ကျောက်ဆောင်နှစ်ခုဆက်ကြားမှ အခြားတစ်ဘက် သို့ ကူးရာ၌လည်း ခေါင်က တစ်ဘက်ကျောက်ဆောင်သို့ အရင်တူးကာ သူမဆီသို့ လက်နှစ်ဘက်ဆန့်တန်းပေးပြီး မေးမ ကာ ကူးလာစေသည်။

ကြောက်စိတ်ထက်ပဲ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားစိတ်ကြောင့်

www.burmeseclassic.com



သူမလက်ကလေးများ ခေါင့်လက်ဖဝါးအောက်မှာ အေးစက်နေခဲ့ရသည်။

ဝါတ်ပုရိုက်ပြီးသောအခါ သူမနှင့်ခေါင်က ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်မှာထိုင်ရင်း ပင်လယ်ပြင်ကြီး၏ နေဝင်ဆည်းဆာအလှကို ငြိမ်သက်စွာ ငေးမောနေမိကြသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ အတွေးကိုယ်စီရှိနေကြမည်ဆိုတာ အလိုလိုသိနေကြ၏။ ခဏကြာမှ ခေါင့်ဆီကစကားသံထွက်လာသည်။

“ပြာကို တစ်ခုမေးစရာရှိတယ်”

ခရမ်းပြာ ငဲ့ကြည့်တွေ့မြင်ရသော ခေါင့်မျက်နှာက တည်ငြိမ်လေးနက်လျက်ရှိပါသည်။

“မေးလေ ...ခေါင်၊ ဘာမေးမလို့လဲ”

“ခေါင့်ကို ဘာလိုအဆက်အသွယ်ဖြတ်ခဲ့တာလဲ”

ခေါင့်နှင့်များ မတော်တဆပြန်တွေ့ခွင့်ရခဲ့လျှင် ပထမဦးဆုံးအမေးခံရမည့် မေးခွန်းဟု သိထားခဲ့သောမေးခွန်းပင်ဖြစ်သည်။

သူမက ပင့်သက်ရိုက်လိုက်ကာ

“ခေါင်က ပြာကို နားအလည်ဆုံးဆို၊ တကယ်ပဲ



ခေါင် နားမလည်နိုင်တာလား”

“ခေါင် နားလည်ပေးထားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုပြန်တွေ့တဲ့အချိန်မှာတော့ ခရမ်းပြာရဲ့ အဖြေကိုကြားချင်တယ်”

“ခေါင့်ဘဝလမ်းကို ခေါင် ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း လျှောက်စေချင်လို့ပါ။ ခရမ်းပြာကြောင့် နေဝင်နေကြန်ကြာမနေစေချင်လို့၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်လည်း အမှန်အတိုင်း လက်ခံနားလည်နိုင်လာလို့ပါ။ ပြာလည်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ရမယ်မဟုတ်လား၊ တစ်သက်လုံး အားငယ်ပျော့ညံ့နေလို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မှီတွယ်အားကိုးနေလို့မှ မဖြစ်ဘဲလေ”

ခေါင်က သူမဘက်ငဲ့ကြည့်သည်။ မှောင်ရီရိုးတဝါး ဖြစ်သည့်တိုင် ကြေကွဲဆွေးမြည့်မှုကို မာန်လေးတင်း၍ ဖျောက်ဖျက်ထားသော သူမ မျက်နှာပေါ်မှ ခံစားချက်အရိပ် အယောင်ကို ခေါင် ကောင်းစွာသိကွဲမည်ပင်။

“ခရမ်းပြာ ...အရမ်းပြောင်းလဲသွားတယ်နော်”

ခေါင့်အသံက ခပ်ဝေးဝေးမှ ဖြည်းဖြည်းလေးပြေးဝင်လာသောလေလို ညင်းညင်းညံ့ညံ့။

ခေါင် ဘာကိုဆိုချင်မှန်း သိပါသည်။ သည်လို



ခမ်းပါးလေးတင်းတင်းစေကာ စိတ်ဆန္ဒနှင့် ဆန့်ကျင်သော အလုပ်ကိုလုပ်ကာ မာန်တင်းသောစကားများကို ဆိုသော ပုံစံဟာ အရင်က ခေါင်သိခဲ့သော ခရမ်းပြာဆိုသော မိန်းကလေးပုံစံမှ မဟုတ်ဘဲ။

အငှက်က ခရမ်းပြာဆိုတာ ခေါင်ပြောသမျှ အမြဲ နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ပြီး မျက်ရည်ဝဲနေတတ်သူလေ။

“ခေါင်လည်း အရမ်းပြောင်းလဲသွားတယ်”

ခေါင်က သူမ ထင်မြင်ချက်ကို အလွယ်တကူပင် ခေါင်းညိတ်၍ ကြုံဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခေါင် အများကြီးပြောင်းလဲသွားတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အံ့ဩယူရတဲ့အထိပဲ၊ အချိန်ကာလကြောင့်လား၊ အသက်အရွယ်ကြောင့်လား၊ ဘဝမှာ သင်ခန်းစာယူစရာအဖြစ်အပျက်တွေကြောင့်လား မသိဘူး”

သူမက ပြုံး၍သာ နားထောင်ရင်း ဘာမှတ်ချက်မှ မပေးမိ။

“ခေါင် အရင်လိပ်စာကဲ့ပဲ ဆက်သွယ်နေခဲ့သေးတာ၊ ဖုန်းဆက်တော့လည်း ဖုန်းကပြောင်းသွားပြီ၊ ကိုယ့်စာတွေ လက်ခံမယ့်သူမရှိဘဲ ပြန်ရောက်လာတော့မှပဲ ခရမ်း



ပြာ ကိုယ့်ကို အဆက်အသွယ်ဖြတ်သွားပြီဆိုတာ သိရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခေါင် မျှော်နေသေးပါတယ်၊ ဘယ်တော့များ ဆက်သွယ်လာမလဲလို့၊ တစ်နှစ်တစ်ခါ မွေးနေ့တိုင်း ဝိုတတ်တဲ့ ကဒ်လေးတွေကလွဲရင်ပေါ့၊ ခေါင်ကတော့ ဘယ်လိုပြန်ပို့ရမှန်းမသိလို့၊ ဘုရားရှိခိုးပြီးတော့ပဲ ဆုတောင်းပေးဖြစ်တယ်”

သူမက နူးညံ့မှုဖြင့် သိမ်မွေ့တည်ငြိမ်နေသော ခေါင် မျက်ဝန်းများကို မယုံနိုင်အံ့ဩစွာ၊ ကြည့်နူးနှစ်သိမ့်စွာ၊ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

သည်ကကုလတွေမှာ သူမကို ခေါင် တကယ်ပဲ သတိတရရှိနေခဲ့သည်တဲ့လား။ သူမ မျှော်လင့်ထားသည်ကတစ်ခြားလေ။

ခေါင် ရုတ်တရက် ပြုံးလိုက်ကာ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ခရမ်းပြာကို ခေါင် နားလည်ပါတယ်၊ အခုလည်း ခေါင်တို့နှစ်ယောက် ပြန်တွေ့ရပြီပဲ၊ ခေါင်ထင်ထားတာက ခရမ်းပြာ ချစ်သူတွေဘာတွေရနေပြီလားလို့၊ ဒါကြောင့် ခေါင်ကို မဆက်သွယ်တော့တာလို့ ထင်နေတာ”

သူမက ခေါင်ကို ပေါ့ပါးစွာဖြင့် မျက်စောင်းစောင်း

www.burmeseclassic.com



ရွယ်လိုက်ပါသည်။ ထိုအခါမှာတော့ သူမတို့နှစ်ယောက် သည် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့် တူသွားပြန်လေ၏။

“ကဲ ... မှောင်နေပြီ၊ သွားကြရအောင်နော်”

ခေါင်က ထရပ်ကာ သူမကို လက်ကမ်းပေးသည်။ သူမက ခေါင်လက်ကိုဆွဲကာ နေရာမှလိုက်ရပ်လိုက်ပါသည်။

သူမတို့အားလုံး ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာ ခဲ့ကြသည်။ ဘုရားဝင်၍ ရှိခိုးကြ၏။

လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လာကြတော့ အမှောင်ထုသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝဖုံးလွှမ်းအုပ်စိုးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သီတင်းကျွတ်ရာသီဖြစ်၍ မီးရှူးမီးပန်းတွေ ဟိုမှာ သည်မှ ပစ်ဖောက်လွှတ်တင်နေကြသည်။

“ဥစာအတူစားကြရအောင်နော်၊ ခေါင်နဲ့ ခရမ်းပြာ ပြန်တွေ့ရတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ခေါင်က အားလုံးကို ကျွေးချင်လို့ပါ၊ အမှတ်တရပေါ့”

“ခေါင်သူငယ်ချင်းတွေရောဟင်”

“သူတို့ကိုလည်း ခေါ်လိုက်မယ်လေ၊ ဖြစ်တယ် မှီလား”

“ဖြစ်ပါတယ်”



“ဒါဆို ... သူတို့ကိုဝင်ခေါ်ပြီး အတူသွားလိုက်ရ အောင်လေ”

“ကောင်းသားပဲ”

ပင်လယ်လေပြေညှင်းနှင့် ပင်လယ်လှိုင်းသံကို တိုက် ရိုက်ထိတွေ့ခံစားနေရသော ဟိုတယ်စားသောက်ဆိုင်မှာပင် သူမတို့အားလုံး ညစာစားဖြစ်ကြသည်။

ခေါင်က သူမနှင့်ကပ်လျက်ခုံမှာထိုင်ပြီး သူ့သူငယ် ချင်းတွေနှင့် သူမကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်မှလွဲ၍ ကျန်လူတွေသည် သူမနှင့် မျက်မှန်းတန်း ခဲ့ဖူးပြီးသား ခေါင်သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်တာမို့ စကားပြောရ သည်မှာ အခက်အခဲမရှိလှပေ။

စန္ဒာတို့သုံးယောက်နှင့်ပါ မိတ်ဖွဲ့ပေးလိုက်သောအခါ ညစာစားဝိုင်းက ပို၍မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်သွားပါ၏။

ခေါင်က သူမကို အထူးတလည် ဂရုတစိုက်ရှိလှ သည်။ သူမစားသည်ကိုသာ အရိပ်တကြည့်ကြည့် စောင့် ကြည့်နေပြီးမှ လိုအပ်သမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးနေ၏။ တစ်ချက် တစ်ချက်မှာ သူမကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသေးသည်။

စားသောက်ပြီးသွားကြသောအခါ စန္ဒာ၊ ကြည်ပြာ

www.burmeseclassic.com



နှင့် မိပေါက်က ဟိုဟယ်အရောင်းဆိုင်မှာ မီးရှူးပန်းတွေသွား
ဝယ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ခွင့်တောင်းကြသည်။

ခေါင်သူငယ်ချင်းများကလည်း အတူဝယ်ဖို့လိုက်
သွားကြ၏။ စားပွဲမှာ ခေါင်နှင့်သူမ နှစ်ယောက်တည်းသာ
ကျန်ရစ်သည်။

“မှတ်မိသေးလား၊ ကျောင်းက ကင်တင်းမှာတုန်း
ကလေ၊ ခရမ်းပြာက ဗိုက်တောနေတော့ စားပွဲထိုးဆီက သူများ
အတွက် ယူလာပေးတဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော်ကို ခေါင်က ဖြတ်လှ
ပေးလိုက်တာ၊ ပြန်တွေးရင် ရယ်ရတယ်နော်”

ခေါင် ဒါတွေမှတ်မိနေသေးသည်။ သူမက ရင်ထဲ
အုံ့နှေးသွားရလျက်မှ ...

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ခေါင်က ခုတော့ အများကြီး
တည်ငြိမ်ရင်ကျက်သွားပါပြီ”

“ရင့်ကျက်ဆို ... အသက်လည်း သုံးဆယ်ရှိပြီ
လေ”

“သုံးဆယ့်တစ်ပါ၊ ခေါင်က ပြာထက် တစ်နှစ်ပို
ကြီးတယ်၊ တစ်နှစ်၊ တစ်လနဲ့ ဆယ့်သုံးရက်တိတိ”

ခေါင်က သူမ အတိုအကျအမှတ်ရနေသည်ကို



အံ့အားသင့်ဝမ်းမြောက်ဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးပင့်ပြကာ ...

“ခရမ်းပြာက အတိုအကျမှတ်မိနေတုန်းပဲနော်”

“ဒါပေါ့၊ ခေါင်နဲ့တွေ့တဲ့နေ့တုန်းက ခေါင် ဝတ်
ထားတဲ့ အဝတ်အစားကအစ ပြာမှတ်မိတယ်၊ အင်္ကျီအဖြူ
အကွက်တုံးလေးနဲ့ ရခိုင်ပုဆိုးအညှိုလေး၊ လွယ်အိတ်အညှို
လေးကိုထုံးပြီး စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားတယ်”

ခေါင်က နှုတ်ခမ်းလေးဟာလျက် အံ့ဩမယ့်ကြည့်
နိုင်သော မျက်လုံးများနှင့် ရှိနေလေသည်။

မီးပန်းသွားဝယ်သောအုပ်စုနှစ်စု ပြန်လာကြသည်။

ဟိုတယ်နှင့်တည့်တည့် မလှမ်းမကမ်း ကမ်းခြေမှာ သွား
ဖောက်ကြသည်မို့ သူမတို့နှစ်ယောက်က နေရာမှာပင် ထိုင်
ကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့ကြသည်။

“ခရမ်းပြာကို ခေါင် တောင်းပန်ရဦးမယ်”

“ဘာအတွက်လဲဟင်”

“ဟိုးအရင်ကအတွက်ပါ၊ အဲဒီတုန်းက ခေါင်
တကယ်မှားခဲ့ပါတယ်၊ အသက်ကလည်းငယ်၊ အတွေးအခေါ်
ကလည်း မရင့်ကျက်မတည်ငြိမ်သေးတဲ့အရွယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်
စိတ်ကိုယ် မနိုင်ခဲ့ဘူးလေ”



သူမက ကြားဖြတ်၍ ခေါင်းခါသမ်းလိုက်ကာ ...

“ပြာစိတ်ထဲမှာ အဲဒါတွေ ဘာမှမရှိတော့ပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် ... ခေါင်က ပြုသူကုန်း၊ အပြစ်ရှိခဲ့

သူဆိုတော့ မှားလိုက်ပြီလို့သိခဲ့ရတဲ့ အချိန်ကစပြီး ဘဝတစ်
လျှောက်လုံးမှာ တန့်န့်နဲ့ ခံစားနေခဲ့ရတယ်။ အဲဒီနောင်တက
ခေါင့်ဘဝမှာ အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခုလိုပဲ အမြဲနောက်ကလိုက်
နေတယ်။ နောင်တဆိုတာ သိပ်ပူလောင်တယ်။ ပြာကတော့
ခွင့်လွတ်လိုက်ရတဲ့သူဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ အေးချမ်းနေမှာပေါ့”

“ပြာကမှ ခေါင့်ကို အပြစ်လို့မယူခဲ့ဘဲ။ ခေါင်လည်း
မမှားဘူး။ ခေါင်မှားခဲ့သည့်တိုင် ပြာဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ သက်
ဆိုင်အောင်တော့ ခေါင် မမှားခဲ့ပါဘူး။ လူတစ်ယောက်မှာ
ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ရမယ်ဆိုတာက သူ့အလိုလိုစီမံလော့
ပြီးသား။ ပြာအကြောင်းကိုက ပါလာလို့ ပြာ ဒီလိုဖြစ်ရတာ
ခေါင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ ခေါင်သာ ပြာကို သတ္တိ
ရှိရှိ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ရင်”

“တော်ပါတော့ ခေါင်ရယ်။ အဲဒီလိုသာဆို ပြာလည်း
မိဘစကားနားမထောင်ဘဲ သမီးမိုက်ဖြစ်ပြီး ခေါင်နဲ့ အခု



လောကံဆိုရင် သားတွဲလောင်း သမီးတွဲလောင်းနဲ့ ရန်ဖြစ်
မုန်းတီးနေလောက်ရောပေါ့။ ဒီအတိုင်းလေးပဲ မကောင်းဘူး
လား”

ရေမ်းပြာက ရယ်စရာလုပ်ပြောသောအခါ အံ့ဖွယ်
ခေါင်က ပြုံးရုံပြုံးပြီး လုံးလုံးလျားလျားတော့ အတွေးမှ လွတ်
မြောက်သွားဟန်မရှိပေ။

“ခေါင် ဟိုမှာကြည့်စမ်း။ သူတို့တွေ ရှူးပန်းဖောက်
နေတာပျော်စရာကြီး။ သွားကြည့်ကြရအောင်နော်”

သူမက ကမ်းခြေဆီ ခပ်လောလောပြေးခဲ့သောအခါ
ခေါင်က အနောက်မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလိုက်ပါလာ၏။

ညဖက် သူမတို့အိပ်ရာဝင်ချိန်မှာ ခေါင်တို့ဖက်ခြမ်း
ဆီမှ ဂစ်တာသံကို ကြားရသည်။

အိပ်မပျော်နိုင်မှာ သေချာနေသည့်အတူတူ သီချင်း
သံ နားထောင်ချင်စိတ်ဖြင့် နားစွင့်ဆဲမှာပဲ ဆွေးဆွေးငြိမ်ငြိမ်
ဂီတာသံနှင့်အတူ သီဆိုသံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

“ဒီဘဝမှာ ချစ်သူနဲ့သာမဆုံစည်းရရင် ... အဖော်
ကင်းမဲ့တဲ့အတွေးတွေ ... ဒါတွေကိုယ်ခံစားရမယ်လေ ...
မင်းကိုအမြဲသာတွေ့ချင်နေတဲ့စိတ်တွေ ... ကြင်ရာသူရဲ့အချိန်



အယောင်တွေ၊ အသည်းမှာထင်ဟပ်ငြိတွယ်နေ ... ပုံရိပ်
 ဟောင်း ... ဒဏ်ရာဟောင်း ... အာရုံထဲမှာတရားရေးမြင်နေ
 ... အချစ်ဆုံးလေး အမြဲသိစေချင်နေတယ် ... အသည်းထဲ
 စွဲတဲ့ကိုယ့်အချစ်တွေမပြောင်းလဲဘူး၊ အမြဲရင်မှာ သတိရနေ
 တယ် ... မေ့မရတဲ့စိတ်နဲ့ တမ်းတမိတယ် ... အချစ်ဆုံး
 လေး အမြဲသိစေချင်နေတယ် ... အသည်းထဲစွဲတဲ့ ကိုယ့်
 အချစ်တွေ မပြောင်းလဲဘူး ... အမြဲရင်မှာသတိရနေတယ်
 ... မေ့မရတဲ့စိတ်နဲ့ တမ်းတမိတယ် ...”

ခေါင်တော့မသိ။ သူမကတော့ လွန်ခဲ့သော ဆယ်
 နှစ်ကျော်ကာလကို သီချင်းသံနှင့်အတူ မျောလွင့်သွားပါတော့
 သည်။

စာသင်ခန်း၏ အပေါက်ဝနှင့်ကပ်လျက် နောက်ဆုံး
 ထောင့်ဆုံးခုံတန်းသည် ခရမ်းပြာတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်
 ၏ ဘူမိနက်သန်နေရာမှနုပင် ဖြစ်သည်။

အပြင်မှ ဖြတ်သွားဖြတ်လာလူများကို မျက်စိ
 အညောင်းပြေ ဝေးမောခွင့်ရကာ၊ စာသင်ခန်းအတွင်းနှင့်အပြင်
 ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် ကိစ္စများတတ်သူများမို့လည်း ထိုနေရာ
 ကို သူမတို့က သူမတို့နှင့် အကိုက်ဆုံးနေရာအဖြစ် အပိုင်
 စားသိမ်းပိုက်ထားခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

ထိုနောက်ဆုံး အစွန်ဆုံးခုံတန်းမှာမှ အပေါက်ဝနှင့်
 အနီးဆုံးနေရာသည် ခရမ်းပြာ၏နေရာဖြစ်၏။

စာသင်ရင်းမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို စောင့်
 ကြည့်နေသလို ခံစားရတာကြောင့် စာသင်ခန်းအပြင်ဘက်



ကော်ရစ်ဒါဆီ မျက်လုံးဝေ၍ လှမ်းကြည့်မိလိုက်ပါသည်။

တွေ့ပါပြီ။ အကြည့်ရှင်။

ခရမ်းပြာကြည့်တာ မြင်သွားသောအခါ သူက အကြည့်လွဲသွားပြီး အနားမှ သူ့သူငယ်ချင်းများနှင့် စကား ပြောဟန်ပြုနေသည်။

မြင်လိုက်သည့်ခဏမှာပင် သူရုပ်သွင်က သူမမျက်စိ ထဲ ရွဲသွားသည်။ အသားဖြူဖြူ။ အရပ်မနိမ့်မမြင့်။ ဆံပင် ရှည်ရှည်နှင့် သူပုံစံသည် ချောမောသည်ဆိုတာထက် ပိုသော ဆွဲငင်အားတစ်ခု ရှိနေတာအမှန်ပင်။

စာသင်နေရင်းမှ မကြာခဏ သူ့ဆီ အကြည့်ရောက် သွားမိသည်။

ရောက်သွားသည့်အခါတိုင်းလည်း သူက သူမကို ကြည့်နေတာနှင့်ပင် ဆုံသည်။

သူမအဖို့ ကော်ရစ်ဒါမှ အရှုစားခံရသောအဖြစ်သည် မထူးဆန်းတော့။ နေ့စဉ်လိုပင် တစ်ယောက်မဟုတ် တစ် ယောက်သော ကျောင်းသားတို့က သည်လိုပဲ သူမအတန်း ဘေးမှာ မျက်စိစားပွဲတိုင်နေကျဖြစ်သည်။

သည်တစ်ယောက်ကိုတော့ သူမ မမြင်ဖူးချေ။



တတိယနှစ် စတင်သော သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ဗထမု ဦးဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်၏။

တခြားကျောင်းကလား။ တခြားမေဂျာတစ်ခုခုမှနေ ၍ အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို လာရှာခြင်းလား။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သေချာနေတာတစ်ခုကတော့ သူလည်း သူများတွေနည်းတူ သူမအလှကို စိတ်ဝင်စားနေ တာပင်။

သူမကလည်း သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားမိသည်။ တစ်ခေါက် အကြည့်ချင်းဆုံသောအခါမှာတော့ သူက ပြုံးပြလာသည်။

ရင်ကဲဖိုသွားရရင်း သူမကလည်း သူ့ကို လိုလိုလား လား ပြန်ပြုံးပြလိုက်မိ၏။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် သူတို့နှစ် ယောက် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ ဖူးစာ ဆိုတာ ထူးဆန်းလေစွ။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ့ကိုချစ်မိသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။ တစ်ခါမှ ထိုသို့မဖြစ်ဘူးပါ။ ပျော်ပျော်နေ တတ်ပေမယ့် သူမသည် အချစ်လွယ်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက်တော့မဟုတ်။

ချစ်သူခင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပေမယ့်တစ်

www.burmeseclassic.com



ယောက်ကိုမျှ သူလိုမခံစားမိ။ တစ်လလောက် မှန်မှန်လာ ကြည့်နေသော်လည်း ဘယ်လိုမှ ရင်းနှီးမသွားဘူးတွေရှိသေး။

သူ အခုစောင့်ကြည့်နေသည်မှာ တစ်နာရီပင်မပြည့် သေး။ သူ့ကို စမြင်ဖူးသည်မှာ မိနစ်ပိုင်းပင်ရှိသေးသည်။ မြင်မြင်ချင်း ချစ်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲထင်ပါရဲ့။

ခဏနေသောအခါ စာသင်ချိန်တစ်ချိန် ပြီးသွားသည် မို့ အတန်းထဲမှ ဆရာထွက်သွားသည်။ နောက်တစ်ချိန်ဝင် မည့် ဆရာမက မေဂျာဘာသာသင်သည့် ဌာနမျိုးဆရာမကြီး ဖြစ်သည်။

စာမေးလွန်းတာမို့ သူမတို့ဘယ်တော့မှ မတက်သော အချိန်လည်းဖြစ်၏။ စောစောစီးစီး ထွက်မထားနိုင်မိဘဲ ဆရာ ဝင်မှ သူမတို့ အပြင်ထွက်ဖို့ပြင်ကြသည်။

ရှေ့တင်ထွက်မပြေးရဲတာမို့ ဆရာမ တစ်ဖက်အလှည့် ကို စောင့်နေရ၏။ ဆရာမ တစ်ဖက်သို့ပည့်သည်နှင့် သူမက အရင်အတန်းပြင်သို့ လှစ်ခနဲထွက်ပြေးသည်။

သည်မှာတင် ကော်ရစ်ဒါအတိုင်း လျှောက်လာသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်နှင့် ဒုန်းခနဲဝင်တိုက်မိတော့၏။ လက်ထဲမှာပိုက်ထားသော လွယ်အိတ်ကုသွားတာမို့ လွယ်



အိတ်ထဲမှာပါသည့် ပစ္စည်းအားလုံး ကော်ရစ်ဒါကြမ်းပြင်ပေါ် ပေါ်ခနဲထွက်ကျလာသည်။

စာအုပ်၊ ဘောပင်မှအစ ပိုက်ဆံအိတ်၊ ကရင်မိပျိုပဲ သူး၊ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးဘူး၊ ဘီး၊ ဂျူဆေး၊ လက်ကိုင်ပဝါ မကျွန် အားလုံးသွန်ချပြသလို ထွက်ကျကုန်သည်ဖြစ်ရာ သူမ မှာ တိုက်မိသွားသည့်ကျောင်းသားကို တောင်းပန်ရင်း လွယ် အိတ်ထဲမှပစ္စည်းတွေကို နေရာမှာထိုင်ချ၍ ခရမ်းပြာ ကောက် ယူရပါတော့သည်။

သူ့ရှေ့မှာမှ ဖြစ်ရသည့်အတွက် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားရပေမယ့် နောင် ရင်းနှီးကြသောအခါ ခေါင်က အဲဒီနေ့က အတန်းသားအားလုံးနှင့် လမ်းသွားလမ်းလာတွေ ရဲ့ရှေ့မှာ အိန္ဒြေမပျက်ပစ္စည်းတွေ စိမ်ပြေနေပြေထိုင်ကောက် နေတဲ့ သူမရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်တတ်သော သွေး အေးရဲရင့်မှုက သူမအလှထက် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားမှုပိုစေခဲ့ တာတဲ့။

xxx



နောက်တစ်နေ့မနက် ကျောင်းလာသောအခါ သူမက ခါတိုင်းထက် အလှတွေပိုပြင်လာခဲ့မိသည်။

ကိုယ်နှင့်အလိုက်ဖက်ဆုံးဟုထင်သည့် အဝတ်အစားကို ရွေးဝတ်လာခဲ့၏။ စိတ်ထဲမှာ မနေ့ကသူ့ လာလိမ့်ဦးမည်ဟု သေချာနေသည်။

ခါတိုင်းလို လိုင်ဘရီရှေ့သွားထိုင်မနေဖြစ်ဘဲ ပထမအချိန်ကတည်းက အတန်းမြဲနေခဲ့မိသည်။

သူငယ်ချင်းတွေနှင့်ပင် မုန့်သွားစားရတာပင် စိတ်ကမဖြောင့်။

သူငယ်ချင်းတွေအပြင်သွားခိုက် သူမတစ်ယောက်တည်း ကော်ရစ်ဒါမှာရပ်နေချိန်မှာတော့ အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းသော တိုက်ဆိုင်သေချာမှုမျိုးဖြင့် သူကား သူမအနားသို့



ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

သူ့ကို အံ့ဩတောက်ပစွာ လှည့်ကြည့်လာသော သူမကို ရင်းနှီးစွာပြုံးပြရင်း သူမရပ်နေသည့် ကော်ရစ်ဒါနံဘေးနားမှာ ဝင်ရပ်လိုက်သည့်သောအခါ ဘယ်တုန်းကမှ မကြုံဘူးသော နွေးထွေးပြည့်စုံမှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။

ရင်ထဲမှာ နှလုံးခုန်သံတွေ ဆူညံနေပြီး မြေဖျားလက်ဖျားလေးတွေ အေးစက်နေသည်။

သူ တစ်ခုခုပြောလာမည်ဟု မျှော်မိနေဆဲမှာပင် တစ်သက်လုံးအတွက် စွဲလမ်းစရာအကောင်းဆုံးဖြစ်မည့် သူ့အသံကို စကြားရလေသည်။

“တစ်ယောက်တည်းလား၊ အတန်းမတက်ဘူးလား”

သူမက နားနှစ်ဖက်မှ မှားဆွဲလေးတွေ လှုပ်ခါသွားအောင် ခေါင်းခါပြမိကာ ...

“ဟင့်အင်း ... မေဂျာချိန်က ကျူရှင်ယူတော့ အတန်းလစ်နေကျ၊ သူငယ်ချင်းတွေက တောင်ငူဆောင် ခဏသွားကြတယ်”

သူက ပြုံးလိုက်ကာ ...



“ဪ... ဒါကြောင့် မနေ့က ဆရာမအလစ်မှာ ထွက်ပြေးတာကိုး”

သူမ ရှက်သွားမိပါသည်။ ခေါင်းငုံ့ပစ်ပြီး ရှက်ကိုး ရှက်ကန်း ပြုံးနေသောအခါ ခေါင်က ထိုမျက်နှာလေးကို သိပ်ချစ်သွားခဲ့တာဟု နောင်မှာ ပြန်ပြောပြခဲ့သည်။

“မနေ့ကပစ္စည်းတွေကောက်တာ မစုံဘူးထင်တယ်။ ဒါ သူ့ကျောင်းသားကဒ်လေးလား”

သူ့လက်ထဲမှာ သူမ၏ကျောင်းသားကဒ်လေး။ သူမက တအံ့တဩလှမ်းယူရင်း ...

“ကြည့်စမ်း၊ ပျောက်နေတာတောင်မသိဘူး၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ”

“ပျောက်နေတာမသိဘူး ဟုတ်လား၊ ဒီလိုမှန်းသိ ပြန်မပေးပါဘူး”

မနေ့က ဝရန်းသုန်းကားနှင့် ထွက်ပြေးသွားခဲ့ကြတာ မို့ ပစ္စည်းစုံမစုံပင် သေချာမကြည့်ခဲ့ရ။

“နာမည်လေးက ကဗျာဆန်တယ်နော်၊ ခရမ်းပြာတဲ့”

“သူ့နာမည်ကရော”



“ကျွန်တော့်နာမည်ကလား ခေါင်ပါ၊ အံ့ဖွယ်ခေါင်”

“အံ့ဖွယ်ခေါင် ... သူ့နာမည်လည်းလှတာပဲ”

“ဒီကျောင်းကပဲလားဟင်”

“မဟုတ်ဘူး၊ YTU ကပါ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ဒီကျောင်းမှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတာ၊ မနေ့က ဘာလာလုပ်တာလဲဟင်”

“သူငယ်ချင်းက သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရှာချင်တယ်ဆိုလို့ လိုက်လာတာပါ”

“အခုကော ... ကျောင်းမသွားဘူးလား”

“သွားမှာပါ၊ ဒီကပြီးရင်သွားမှာ”

အနီးကပ်မြင်ရသောအခါ သူ ပိုကြည့်ကောင်းတာကို တွေ့ရသည်။ ယောက်ျားရင့်မကြီးတစ်ယောက်လို handsome ဖြစ်တာထက် ဂျပန်မင်းသားလေးတစ်ယောက်လို နုနယ်စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းတာမျိုး။

ဒီနေ့လည်း မနေ့ကလိုပင် ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူများများ အကွက်စိပ်စိပ်ကို ပုဆိုးပြာပြာလေးနှင့် ဝတ်ဆင်ထားရာ သူ့အသွင်သဏ္ဍာန်က ဖြူစင်သန့်ရှင်းနေပါသည်။

“ပြာကဒ်လေးကို တကူးတကလားလေးတာ ကျေးဇူး”



တင်လိုက်တာ၊ မဟုတ်ရင် ပျောက်လို့ပျောက်မှန်းတောင်သိ မှာမဟုတ်ဘူး”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်က မြို့ထဲဖက်ကလာတာ ဆိုတော့ ဒီကိုဖြတ်ပြီးပဲ ကျောင်းသွားရတာလေ၊ လမ်းလည်း ကြုံပါတယ်၊ ဟိုမှာ သူငယ်ချင်းတွေလာနေပြီ၊ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်နော်၊ နောက်တစ်ခါတော့ ထွက်မကျစေခဲ့တော့ ပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်စောင့်နေသော သူငယ်ချင်းဆီ လျှောက်သွားရင်း ခေါင်က ထွက်ခွာသွားပါ တော့သည်။

သို့သော်လည်း သူမရင်ထဲ လစ်ဟာမကျန်ရစ်။ ခေါင့်ထံမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သူမ ပိုင်ဆိုင်ထားလိုက်ရပြီမဟုတ် လား။

မနက်ဖြန်မှစပြီး လှပချိုမြိန်ရင်ခုန်ဖွယ်ရာ ကောင်း သော အနာဂတ်သစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ရတော့မည်ဟု ခေါင့်မျက် ဝန်းများက သူမကို အသေအချာအာမခံခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်လေ။

xxxx

နောက်တစ်နေ့မှာလည်း သူမက ရောက်မည်ဟုထင် သော အချိန်အတိအကျမှာပင် ခေါင် ရောက်လာခဲ့သည်။

အံ့ဩစရာကောင်းတာက သူမတို့နှစ်ယောက် စိတ် ချင်းဆက်နွယ်နေမှုပင်။

သူငယ်ချင်းများက အလိုက်တသိ ရှောင်ခွာပေးနေ သည်ဖြစ်ရာ ခေါင်နှင့်သူမ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ခေမရဋ္ဌ မှာ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

ချစ်စကား ကြိုက်စကား မဆိုဖြစ်ကြပေမယ့် ခေါင် သူမကို ချစ်နေသည်ဆိုတာနှင့် သူမကလည်း ခေါင်ကို ချစ် နေပြီဆိုတာ နှစ်ယောက်စလုံး အပြန်အလှန် နားလည်နေကြ ပြီဖြစ်သည်။



ထိုနေ့က ခေါင် သူမကို အတန်းရှေ့ပြန်လိုက်ပို့ပြီး ပြန်သွားသောအခါမှာတော့ သူမရင်ထဲ ပထမဆုံး လေးလံ လစ်ဟာ့ကျန်ရစ်တော့သည်။

မနက်ဖြန် ကျောင်းနှစ်ရက်ပိတ်မည်မဟုတ်လား။ ခေါင်နှင့်ခွဲနေရတော့မည်ဆိုသောအသိကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်းမှာလည်း ခေါင်ကို အပြင်းအထန် လွမ်းဆွတ်သတိရနေခဲ့မိသည်။ အခါတိုင်း ဟိုလှည့်ဒီလှည့်နှင့် အကုန်မြန်သော စနေ၊ တနင်္ဂနွေသည် သည်တစ်ခါတော့ ရှည်ကြာလွန်းလေစွ။

တနင်္လာနေ့ ကျောင်းသွားဖို့ကို ညကတည်းက အိပ်မပျော်နိုင်။ မနက်မိုးလင်းပြန်တော့လည်း အစောကြီးထကာ ပြင်ဆင်နေမိသည်။

ခေါင်လည်း အစောကြီးရောက်နေမှာပဲဟု စိတ်ထဲက အလိုလိုသိသည်။

မှတ်မှတ်ရရ ထိုနေ့မနက်က ကျောင်းတော်ကြီးတစ်ခု လုံး ဖုံးလွှမ်းမတတ် နှင်းတွေ သိပ်သည်းသည်ကျနေခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း အချစ်သွေးများဖြင့် သူမတစ်ကိုယ်လုံး နွေးနေခဲ့ပါသည်။



အပေါ်ဆုံးထပ်ရှိ အဆောင်ကို တက်လာခဲ့ပြီး လှေကားအဆုံး ကော်ရစ်ဒါအကွေ့မှပဲ အခန်းရှေ့နားမှာ ရပ်စောင့်နေသည်။ ခေါင်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရလျှင် သူမတစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးသောနှင်းပွင့်လေး ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ပျော်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။

တိုးလိုးတွဲလောင်း ခြူးလေးတွေနှင့် သံစုံမြည် ကချင်လွယ်အိတ်လေးကို လက်မှဆွဲကာ ခြေသံတဖျတ်ဖျတ်မြည်အောင် ခေါင်ဆီခြူးချသွားခဲ့ပြီး နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းအဆိုင်မှာ ဘယ်သူကဘယ်သူ့လက်ကို အရင်ဆွဲလိုက်သည်မသိဘဲ (နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူပဲလားမသိ) သူမတို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက် ဆုပ်တွဲထားလိုက်မိပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

သူမ အားရပါးရပြီးနေသလို ခေါင်မျက်ဝန်းတွေကလည်း အရည်တစ်မျိုးဖြင့် ရှုန်းလဲ့တောက်ပြောင်နေခဲ့သည်။

“ခေါင် ရောက်နေတာကြာပြီလား”

“ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ပဲရှိဦးမယ်”

“သိတယ်၊ ခေါင်ရောက်နေမယ်ဆိုတာကို။

ဒါကြောင့် ကျောင်းထိပ်ကတည်းက ပြေးလာတာ”

www.burmeseclassic.com



“ဘာဖြစ်လို့ပြေးလာတာလဲ၊ ခရမ်းပြာ မရောက်
မချင်း ခေါင် စောင့်နေမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း၊ ခေါင် စောင့်နေရမှာစိုးလို့”

“တစ်နေရာမှာ သွားထိုင်ရအောင်နော်”

ခေါင်က ညင်းညင်းညှည့် ခွင့်တောင်းလာသောအခါ
သူမက အသာအယာပင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

သူမတို့နှစ်ယောက် မိန်းထဲမှ ချစ်သူတွေသာ ထိုင်
တတ်သော သိပ္ပံဆောင်အောက်ဖက်မှ ခုံတန်းပြားလေးမှာ
သွားတိုင်ဖြစ်ကြသည်။ ထိုအခါမှပင် နှင်းတောထဲမှာ အနွေး
တည်မပါ ဘာမပါ ထွက်လာသော သူမ ချမ်းဖို့သတိရပါ
သည်။

“ခရမ်းပြာလက်ကလေးတွေ အေးစက်နေတာပဲ၊
ချမ်းနေလားဟင်”

သူမ ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။ ခေါင်က သူမပခုံးလေး
ကို အသာအယာပွေဖက်လိုက်သောအခါ ခေါင်းရင်ခွင်ထဲ
အလိုက်သင့် မေးမိခိုင်လိုက်မိတော့သည်။

ရင်ခုန်သံတစ်ခုကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားနေရပါ
သည်။ ခေါင်းရင်ခုန်သံပဲလား၊ သူမကိုယ်တိုင်၏ ရင်ခုန်သံ



လား။ သို့မဟုတ် ရင်ခုန်သံနှစ်ခုပဲ ထပ်တူဖြစ်နေသည့်လား
မသိပါ။

ထိုအချိန်မှာ သူမသိနေတာတစ်ခုကတော့ ခေါင်းကို
သူမ စူးစူးနှင့်နှင့် ချစ်မိသွားခဲ့ပြီဆိုတာပဲဖြစ်သည်။

သူမအတွက် အချစ်ဆိုတာကို နဖူးတွေ့ခူးတွေ့ ရင်
ဆိုင်ကြုံတွေ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝကတည်းက သူမကို
ပိုးသူပမ်းသူတွေ ဒုန်းဒေး ရှိခဲ့သည်။ အတန်းထဲမှကောင်လေး
တွေထဲမှာ သူမကို မကြိုက်ဖူးသူ မရှိသလောက်။

ငယ်ရွယ်နုနယ်သူမို့ ချစ်သူခင်သူပေါသော ဘဝကို
သာယာကျေနပ်မိတာတော့ အမှန်။ ပထမနှစ် တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသူဘဝမှာ ရည်းစားတစ်ယောက် စထားခဲ့မိသည်။

ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်း ဘဝကတည်းက သူမအောက်
ကို တစ်ကောက်ကောက်လိုက်နေခဲ့သော ကောင်လေးတစ်
ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ တက္ကသိုလ်ရောက်မှ အဖြေပေးမည့်ဟု
ဆိုထားဖူးခဲ့သည့်ကတိအတိုင်း အဖြေပေးလိုက်မိတာဖြစ်၏။

သို့ပေမယ့် အချစ်ဆိုတာကို ဘာမှန်းမသိ။ သူငယ်နှစ်ယောက်
ချင်းဘဝနှင့် ရည်းစားဘဝသည်လည်း ဘာမှပြောင်းလဲမှုမရှိ



သလို။

သူနှင့်ကိုယ်က မနက်ပိုင်းနှင့်ညနေပိုင်း ကျောင်းချိန် ချင်းလည်း မတူတာမို့ တပုးတွဲတွဲ တွေ့ချိန်ရယ်လို့လည်း မရှိချေ။ ကိုယ်ကျောင်းတက်ချိန်ဆို သူက ကျောင်းဆင်းပြီးမို့ စာပေးစာယူ အဆက်အသွယ်မျိုးလောက်သာ လေးနက်ခဲ့ သော ရည်းစားဦးဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။

နောက်တော့ အနေခက်စိတ်ရှုပ်ရတာသာ အဖတ် တင်ပြီး သူ့အပေါ် တကယ်မချစ်နိုင်မှန်း သေချာသည်ထက် သေချာလာရတာမို့ သူမက အမှန်အတိုင်းပင် ဖွင့်ပြောကာ သူနှင့်ရည်းစားအဖြစ်မှ ပြတ်စဲလိုက်တော့သည်။

သူက သူမကို အသည်းစားသူကြီး၊ လှည့်ဖျားသူ ကြီးရယ်လို့ ကင်ပွန်းတပ်ကာ သူမအတွက် အသည်းကွဲပြဲခဲ့ ပေမယ့်လည်း ကိုယ့်ရိုးသားမှုကို ကိုယ် လိပ်ပြာလှံသည်မို့ သူမက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်ခဲ့။

အခုတော့ အချစ်ဆိုတာကို ရုတ်တရက် မိုးပေါ်မှ ပြုတ်ကျသလို သူမ ကောက်ရခဲ့သည်။

အချစ်တူနှင့် အချစ်စစ်ဆိုသည်မှာ ကွာလှသည်ဖြစ် ခြင်း။ အလဟဿအကျိုးမဲ့ခဲ့ရသော် ရည်းစားဦးဆိုသည့်



နေရာကို ခေါင့်အတွက် နှမြောတာသဖြစ်မိသည်။

ရည်းစားဦး မဟုတ်သော်လည်း ခေါင်သည် သူမ၏ အချစ်ဦးဖြစ်သည်။ အချစ်ဆုံးလည်း ဖြစ်မည်ဆိုတာ ယုံကြည် စ်။

ခေါင့်လောက် ဘယ်သူ့ကိုမှ နောက်ထပ် သူမ ရူးမူး ဖွာမချစ်နိုင်တော့မှာ သေချာလှပါသည်။

သူမရင်ထဲမှအချစ်ကို သူမနှင့်ထပ်တူ ခေါင် နားလည်ယုံကြည်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်မျှော်လင့်ခဲ့မိ၏။

xxxx



ထိုနေ့မှစပြီး မနက်စောစော နှင်းတွေကြားမှာ နှစ်ယောက်သား ကျောင်းသို့ အလှအယက်လာကြသည်။ သူမစောင့်ရသောနေ့ရှိသလို ခေါင်စောင့်ရသောနေ့တွေလည်း ရှိ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ နှစ်ယောက်သား ကျောင်းထိပ်မှာ၊ လမ်းမှာ ဆုံမိကြတာလည်း ရှိ၏။ ပြီးလျှင် နှင်းသည်းသည်း အောက်မှာ တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်တွဲပြီး ကန်ဘောင်ပေါ်ကို လမ်းလျှောက်ကြသည်။

ခုံတန်းလျားမှာ ထိုင်ကြ၏။ ပြီးမှ မနက်စာစားပြီး ခေါင်က သူမကို အတန်းရှေ့အထိ ပြန်လိုက်ပို့ပေးကာ သူ့ကျောင်းကို ဆက်သွားသည်။



သူမ ပရယ်တီကယ်ရှိသောနေ့တွေမှာ ကျောင်းမှ တစ်ခေါက်ပြန်လာပြီး သူမကို နေ့လည်စာကျွေးကာ ပရယ်တီကယ်အခန်းရှေ့မှ ထိုင်စောင့်ပေးတတ်၏။

ထိုအခါမျိုးတွေမှာ ပရယ်တီကယ်လုပ်၍ စိတ်မဖြောင့်နိုင်အောင်ပဲ။ သူမက ခေါင်ကို နံရံတစ်ချပ်ခြားကာ လွှမ်းနေတတ်ပါသည်။

ခေါင်ဆိုသော ချစ်သူတစ်ဦး ကောက်ရပြီးနောက် အထက်တန်းကျောင်းကတည်းက တွဲလာသော သူငယ်ချင်းများကိုပင် သူမ ပစ်ပယ်ထားခဲ့မိသည်။

ခေါင်နှင့်သာ တတွဲတွဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်တတ်သော ခရမ်းပြာသည် အချစ်နှင့်တွေ့သောအခါ ပိုလို့ပင် သတိမမူဝူမမြင် ဖြစ်လာသည်။

ခေါင်ကတော့ သူမနှင့်ဆန့်ကျင်ကွဲပြားစွာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက် သတိထားတတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဆိုတာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူမ သိလာရသည်။

“ခရမ်းပြာက လူသိများတယ်နော်၊ ခေါင်တို့နှစ်ယောက်တွဲသွားရင် လူတွေက လိုက်ကြည့်ကြတယ်သိလား” ခေါင်ကပင် ဒါတွေကို သတိထားမိတတ်သည်။

www.burmeseclassic.com



“အဲဒါ ခေါင်ကိုကြည့်တာနေမှာပေါ့၊ ခေါင်က ချောတာကိုး၊ ဒါမှမဟုတ် ပြာတို့နှစ်ယောက် သိပ်လှိုက်မက် လို့ဖြစ်လိမ့်မယ်”

သူမက ရယ်စရာမောစရာလုပ်ပြောကာ အလေး အနက်မရှိစွာ တုံ့ပြန်လေ့ရှိသည်။

သူမက အချိန်နေရာမရွေး ခေါင်လက်ကိုတွဲကိုင် ထားတတ်သူဖြစ်ပေမယ့် ခေါင်က လူရှေ့သူရှေ့နေရာများ မှာ သူမလက်ကို မသိမသာဖြုတ်ချလေ့ရှိသည်။

သူမက မရမကပြန်လိုက်တဲ့ပြီးလျှင် ...

“ခေါင်ကလည်း ဘာဖြစ်လို့ ပြာလက်ကို ဖြုတ်ပစ် ရတာလဲ”

ဟု မေးလျှင် ...

“လူတွေရှေ့မှာလေ ... ပြာရဲ့၊ သူများတွေက ပြာ ကို အထင်သေးမှာပေါ့၊ ခေါင်ကတော့ ယောက်ျားလေးပဲ၊ ဘာအကြောင်းလဲ”

ဟု လူကြီးသူမသံနှင့် ရှင်းပြတတ်သည်။

“ဟင် ... ခေါင်ကလည်း၊ ကိုယ့်ရည်းစားကိုယ် လက်တွဲတာပဲ၊ ဘယ်သူက အထင်သေးမှာလဲ၊ ဒီကောင်လေး



နဲ့ ကောင်မလေး သိပ်ချစ်ကြတာပဲလို့တောင် ထင်ကြဦးမှာ၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ပြာတော့ တွဲမှာပဲ၊ ပြာကတော့ ခံစားချက်အတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ ရှင်သန်ချင်တယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ဆို တာကြောင့်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချုပ်နှောင်မထားနိုင်ပါဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ခေါင်လက်ကို ကောက်ကာတွဲလျှင် ခေါင်က ချစ်စနိုးအပြုံးနှင့် ပင့်သက်နှိုက်ကာရှိနေတော့သည်။

ချစ်သူဖြစ်ပြီးကာလတွင် သူမ နောက်ထပ်သတ်ပြု မိလာသောအချက်က ခေါင်သည် သဝန်တိုတတ်သူတစ် ယောက်ဖြစ်ခြင်းပင်။

ခေါင်ရောက်လာသည့်အချိန် သူမ အတန်းသား တစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေမိတာကြိုလျှင် ခေါင် တစ်နေ့ ကုန် မျက်နှာပျက်နေတတ်တော့သည်။

လမ်းသွားရင်းနှင့် ဟိုလူဒီလူက လှမ်းနှုတ်ဆက်လာ ကြလျှင်၊ ရုပ်စကားပြောလျှင် ခေါင် လုံးဝမကြိုက်ချေ။

“ခရမ်းပြာက လူသိများလိုက်တာ၊ အသိမိတ်တွေ တွေကလည်း ယောက်ျားလေးတွေချည်းပဲ”

ဟု ညီးညူသလိုဆိုတတ်ပါသည်။ အလိုက်ကမ်းဆုံး မသိသော သူမက ...

www.burmeseclassic.com



“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလူတွေအားလုံးလိုလိုကလည်း ပြာကို လိုက်ဖူးတဲ့လူတွေချည်းပဲသိလား၊ ပြာက ငယ်ငယ် လေးထဲက လူချစ်လူခင်များတာ၊ သူငယ်တန်းမှာတင် ရည်းစားစကားပြောခံရတာ၊ အဲဒီကောင်လေးကလေး ပြာကို ပြောတယ် သိလား၊ နှင့်ကို ငါ ဆယ်တန်းအောင်ရင် ယူမယ် တဲ့၊ ဟား ...ဟား ပြာ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး သူ့ကိုတွေ့တော့ သတိရပြီးရယ်ချင်သေးတယ်”

“သွားမမေးလိုက်ဘူးလား၊ ငါ့ကိုယူမယ်ဆိုလို့”

“မမေးပါဘူး ... ခေါင်ကလည်း၊ သူ့ဘေးမှာ ရည်းစားကြီးနဲ့ကို”

“ရည်းစားမရှိရင်တော့ မေးမယ်ပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မေးစရာလား၊ အခု သူ ဒီကျောင်း ထဲမှာပဲရှိတယ်၊ မကပ်မေဂျာက၊ သူ့ရည်းစားက အရပ်အရှည် ကြီးနဲ့ ဘော်ဒီတောင့်တောင့်၊ ခေါင်ကို တွေ့ရင်ပြမယ်”

“မပြပါနဲ့၊ မကြည့်ချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါ့ချစ်သူကို သူငယ်တန်းလေးနဲ့ ဦးဦးဖျားဖျား ရည်းစားစကားပြောတဲ့ကောင်ဆိုပြီး မြင်ဖူး အောင်လို့လေ”



“တော်ပါတော့ကွာ”

သို့သော်လည်း သူမက လမ်းမှာကြုံသောအခါ တကယ်ပဲ ခေါင်ကို ပြသခဲ့ပါသည်။ ခေါင်က မျက်စိမျက် နှာပျက်သည့်ကြားမှ ...

“ချောသားပဲ၊ ခရမ်းပြာက သူ့ကိုမကြိုက်ဘဲ ဘာ လို့ ခေါင်ကိုလာကြိုက်ရတာလဲ”

ဟု သဝဏ်တိုသော မှုန်တေတေမျက်နှာနှင့် ဆိုခဲ့ သည်။ ထိုမျက်နှာကိုပင် သူမက နှစ်သက်ပြန်ကာ ...

“သူကမှ ပြာကိုမကြိုက်ဘဲ၊ ခေါင်ကတော့ ပြာကို ကြိုက်တယ်လေ”

“ဪ ... ဒီလိုလား၊ သူ့ကြိုက်ရင်တော့ ပြန် ကြိုက်မလို့ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ကိုကြိုက်တဲ့လူတိုင်းကို ပြာက ပြန်ကြိုက်တာပဲလား”

“ခေါင်နော်၊ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ပြာ စိတ်ဆိုးလာပြီ”

သို့သော်လည်း ခေါင်က မချောခဲ့ပါ။ ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်စွာ စိတ်ကောက် ခဲ့ကြသောနေ့ ဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com



သူမစိတ်ထဲမှာတော့ ကျေနပ်နေမိသည်။ ခေါင် သူမ
ကို သိပ်ချစ်လို့ သဝန်တိုနေတာမဟုတ်လား။

ထိုသဝန်တိုခြင်းနှင့် သဝန်တိုတတ်ခြင်းသည်ပင်
သူမတို့နှစ်ဦး ကြားထဲမှ အက်ကြောင်းအစဆိုတာကိုတော့
ထိုအချိန်က သူမ မတွေးတတ်ခဲ့ပါချေ။

xxx

နောက်တစ်ခုကတော့ သူမ၏ထားခဲ့ဖူးသော
ရည်းစားဦးကိစ္စဖြစ်သည်။

ခေါင်နှင့်သူမ ချစ်သူဖြစ်ကြပြီးနောက်မှပင် ခေါင်
က သူမ၏ရည်းစားဦးကိစ္စကို သိခဲ့သည်သာ။ ခေါင် မေးလာ
သည့်အချိန်မှာ သူမကလည်း မှန်မှန်ကန်ကန် အဖြေပေးခဲ့
တာပေမယ့် ခေါင်က မျက်နှာပျက်ခဲ့သည်။

ပိုပြီးစိတ်မကောင်းစရာဖြစ်တာက ခေါင်မှာတော့
သူမထက်အရင် - ချစ်သူရည်းစား ရှိမနေခဲ့ခြင်းပင်။

ခေါင်အတွက် သူမဟာ ရည်းစားဦးအချစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့
ပေမယ့် သူမအတွက်တော့ ခေါင်က အချစ်ဦးသာဖြစ်ပြီး
ရည်းစားဦးမဖြစ်ခဲ့။



ထိုအချက်ကို သူမက အလေးအနက်မထားပေမယ့် ခေါင်ကတော့ ထိုကတည်းက ခံစားချက်ရှိခဲ့သည်။

“ဒါကတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲခေါင်ရယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မတွေ့ခင်ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေပဲ၊ ပြန်ပြုပြင်လို့မှမရတော့တာ၊ အရေးကြီးတာ ခုချိန်မှာ ခေါင်နဲ့ ပြာ သိပ်ချစ်ကြဖို့ပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခေါင်မှာ အစွဲအလန်းတစ်ခုရှိတယ်၊ ခေါင်က သူများရဲ့အဦးအဖျားပဲ ဖြစ်ချင်တယ်၊ ခေါင်ကို မွေးခဲ့တုန်းကလည်း သားဦး၊ အဖေ အမေရဲ့မေတ္တာကို အဦးဆုံးရခဲ့တယ်၊ နှစ်ဘက်အဘိုးအဘွား တွေအတွက်လည်း မြေးဦး၊ ဆွေမျိုးသားချင်းအားလုံးက ခုထိ ဖူးဖူးမှုတ်ချစ်ကြတုန်း၊ ချစ်သူထားရင်လည်း ခေါင်က အဲဒီ ချစ်သူရဲ့ အဦးဆုံးလူပဲဖြစ်ရမယ်လို့ စိတ်ကူးထားခဲ့တာ”

“ဒါဆို ... ခေါင် အရင်မေးပါလား၊ ဒီမှာခင်ဗျာ စိတ်မရှိပါနဲ့၊ အရင်က ရည်းစားများထားခဲ့ဖူးပါလားလို့”

သူမက စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်ပြောလျှင် ...

“မေးဖို့အချိန်မရလိုက်လို့ပေါ့၊ မေးဖို့သတိရတဲ့အချိန်



မှာ လူက ချစ်မိပြီးသားဖြစ်သွားပြီလေ”

“ရပါတယ်၊ တကယ်လို့ ပြန်နှုတ်ထွက်ချင်တယ် ဆိုရင်လည်း အားမမှာပါနဲ့”

သူမက ခပ်တည်တည်လုပ်၍ ပြောမိသည်။

“ဒါပေမယ့် ခေါင်ကိုက ရုန်းမထွက်နိုင်တော့တာ ပါ၊ ရုန်းမထွက်ချင်တော့တာ”

ခံစားချက်အပြည့်ဖြင့် ခေါင်ပြောလျှင် သူမက တွယ် တာချစ်မက်ရလွန်းစွာ ခေါင်ပဲခုံးကို တင်းတင်းပွေ့ဖက်ထား လိုက်မိပါတော့သည်။ ခေါင် သူမကို သိပ်ချစ်သည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

သူမကလည်း ခေါင်ကို သိပ်ချစ်သည်မှာ သေချာ လှသည်။ အရေးကြီးတာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သိပ် ချစ်ဖို့ပဲမဟုတ်လား။

ခေါင်သည် သူမကိုဆို အမြဲလိုသဝန်တိုတတ်သည် အထဲ သူမ၏ရည်းစားဦး ဘိုဘိုကိုတော့ သဝန်အတိုဆုံးပင် ဖြစ်သည်။

“မနေညကတောင် ဘိုဘိုနဲ့ အခွေဆိုင်မှာတွေ့လို့



ဘိုဘိုက မေးနေသေးတယ်သိလား၊ ခရမ်းပြာ ရည်းစားရနေပြီဆိုတဲ့၊ ပြာက ဟုတ်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဘယ်ကျောင်းကလဲ ဘယ်သူလဲတွေ လာစစ်ရနေလို့ ပြာပြောလိုက်တယ်သိလား။”

ခေါင်က မျက်နှာကြီး ပျက်ဆီးသွားပါသည်။ မျက်မှောင်ကြီး ချက်ချင်းကုတ်ကာ ...

“ပြာက အဲဒီအချိန်ကြီး ဘာလို့အပြင်ထွက်တာလဲ၊ သူကရော ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီခိုင်းမှာ ရှိနေတာလဲ”

“ပြာက ညတိုင်း အခွေငှားနေအပ်နေကျပဲလေ၊ သူကလည်း ပြာတို့နဲ့ တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေတာပဲ။ အခွေလာငှားတာဖြစ်မှာပေါ့ ခေါင်ရဲ့၊ ညဖက်ပေမယ့် ပြာမှာ မောင်လေးအဖော်ပါပါတယ်”

“တစ်ရပ်ကွက်ထဲနေတာဟုတ်လား၊ ဒါဆို အမြဲစာမီးလိုလို တွေ့နေကြမှာပေါ့၊ တွေ့တိုင်းလည်း ဒါ ငါ့ရည်းစားဟောင်းပါလားဆိုတဲ့ အတွေးကြီးကတော့ တွေးမိမှာပဲနော်”

“ဟင့်အင်း ...ဘာလို့တွေးမိရမှာလဲ၊ မတွေးမိပေါင်၊ ပြာက ခေါင်ကိုပဲ အမြဲသတိရနေတာ”



ခေါင်က ယုံရခက်လိုက်တာဆိုသည့် အမူအရာဖြင့် ပခုံးတွန့်ပြပါသည်။

“ပြာ မတွေးမိရင်တောင် သူကတော့တွေးမိမှာပဲ၊ တစ်ရပ်ကွက်ထဲလည်းနေတယ်၊ အမြဲမြင်တွေ့နေရတယ်၊ ရည်းစားဟောင်းဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်လည်းရှိဟယ်၊ ခေါင် စိတ်ပူတယ်ကွာ”

ခေါင်က သူမကို လွတ်ထွက်သွားမှာစိုးသည့်အလား တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေဖက်ထားပါသည်။ ဝန်တိုကြောင့် ကြစိတ်နှင့် ယှဉ်သောအခါ ခေါင်အချစ်များအတွက် ကျေနပ်ဖို့တစ်ခုတည်းကို သူမ နားလည်ခဲ့ရိုးအမှန်။

“ခေါင်သူငယ်ချင်းရဲ့ ညီမလေးက ခရမ်းပြာနဲ့ အထက်တန်းကျောင်းတန်းက အတူတူပဲတဲ့၊ ခရမ်းပြာက သိပ်ရှုပ်တာပဲ၊ ရည်းစားတွေလည်း အများကြီးပဲဆို”

ဘယ်ကမုန်းမသိဘဲ သတင်းစကားတွေ တစ်နေ့တစ်မျိုး ခေါင် သယ်ဆောင်လာတတ်ပါသည်။

“ပေါက်ကရ ခေါင်ရယ်၊ ရည်းစားမရှိပါဘူး၊ လိုက်တဲ့လူတွေပါ၊ ခေါင်ကို ဘာလို့ညာရမှာလဲ၊ ပြာ တက္ကသိုလ်ရောက်မှ ရည်းစားထားတာပါ”



“တက္ကသိုလ်မှာလည်း အဲဒီတစ်ယောက်တည်းမက ဘူးဆို”

“ဘုရားရေ၊ သူတို့က ကာယကံရှင်ထက် ပိုသိနေကြတာလား၊ စိတ်ကုန်တယ်၊ ပြောကို မဟုတ်တာပြောတဲ့သူဟာ သေချာတယ်၊ ပြောကို မနာလိုတိုရှည်ဖြစ်နေကြတဲ့သူတွေပဲ၊ အဲဒီလူတွေပြောတာ ယုံမှာလား၊ ပြောပြောတာကို ယုံမလား၊ ခေါင့်ဘာသာခေါင်စဉ်းစား”

“ခရမ်းပြာကို ခေါင် ယုံပါတယ်”

အကြာကြီးနေမှ ခေါင် အဖြေပေးသည်။

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့၊ ခေါင်ရယ်၊ ဘယ်သူပြောတာမှ နားထောင်မနေနဲ့၊ ခေါင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို သိပ်ဂရုစိုက်လွန်းတယ်”

ခေါင် ငြိမ်သက်တွေဝေနေပါသည်။ နှစ်ယောက်သား တွေကြရသောရက်တွေသည် စွဲချက်တင်ခြင်း၊ ငြင်းခုံန်ဖြေရှင်းရခြင်း၊ စိတ်ကတောက်ကဆဖြစ်ရခြင်းတို့နှင့် ပြည့်နှက်လာသည်။

သို့သော်လည်း အဆုံးမှာတော့ ခေါင်ကို သူမ နားလည်ပေးမိမြဲသာဖြစ်သည်။ ခေါင် သူမကို သိပ်ချစ်၍



သဝန်တို့နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်မဟုတ်လား။ သဝန်တို့ခြင်းသည် ချစ်ခြင်းကို ဖုံးလွှမ်းသွားနိုင်လိမ့်မည်ဟုတော့ ဘယ်တုန်းကမှ သူမ မတွေးတတ်ခဲ့ပါပေ။



ခေါင်နှင့် သူမကြားမှ နောက်ထပ်အကြီးကျယ်ဆုံး ပြဿနာတစ်ခုကတော့ အစကတည်းကပင် မကြည်လင်ရင်း စွဲရှိခဲ့သည့် ဘိုဘိုပြဿနာဖြစ်သည်။

“မနေ့ညက ပြာ ဘယ်ကိုသွားသေးလဲ”

မနက်ခင်းရောက်လာကတည်းက ခေါင်မျက်နှာ မသာယာပါ။ စိတ်သောကတစ်ခုရှိပြီး အိပ်ရေးပျက်ထားသည့် မျက်နှာမျိုး။ စိတ်ထဲမှာ ထင်၍သွားမိသည်။

ထိုင်နေကျခုတန်းလျားမှာ ထိုင်မိသည်နှင့် ခေါင်က မေးခွန်းတစ်ခု ကောက်ကာငင်ကာ မေးလာသည်။

“ပြာလား ... ဘယ်မှမသွားပါဘူး၊ အိမ်မှာပဲ စာဖတ်နေတယ်၊ ခေါင်က အရွေ့မအပ်နဲ့ဆိုလို့တောင် မောင်လေး



ပဲ အပ်ခိုင်းလိုက်တာ”

ခေါင် စိတ်ချမ်းသာပါစေတော့ရယ်လို့ စေတနာ သက်သက်နှင့် ပြောမိခြင်းဖြစ်သည်။

ခေါင်က ပြုံးကာ သူမကိုကြည့်ပါသည်။ ခေါင် အပြုံးက နာကျင်အေးခဲနေတာမို့ သူမ လန့်သွားမိသည်။

“ခရမ်းပြာ ... ခေါင်ကိုညာတယ်နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခေါင်”

“မနေ့ညက ခရမ်းပြာနဲ့ ဘိုဘိုနဲ့ကို တွေ့လိုက်တဲ့ လူရှိနေတယ်”

ခေါင် အစ်အောက်နေတာပဲဟု သံသယရှိမိတာမို့ သူမက ဆက်၍ဖုံးကွယ်လိုက်မိသည်။

“လျှောက်ပြောနေပြန်ပြီ၊ အဲဒါဆို အဲဒီလူ လူမှား တာပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

ခေါင်က ရယ်ပါသည်။ နာကျင်အက်ကွဲနေသော အသံနှင့်ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလုပ် လူမှားနိုင်မလဲ၊ ကိုယ့်ရည်းစား တစ်ယောက်လုံးကို ခေါင်က လူမှားပါ့မလား၊ အရိပ်လေး မြင်ရုံနဲ့တောင် မှတ်မိနိုင်တာပဲ”



သူမ အလန့်တကြား ခေါင်ကို ကြည့်ဖို့လျှင် နာကြည်းမှုနှင့် ကြေကွဲမှုတို့ ရောပြွန်းနေသော မျက်လုံးများကို ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရပါသည်။ ခေါင် တကယ်ပဲ သူမတို့ကို တွေ့မြင်ခဲ့တာဖြစ်မည်။

သွားပြီ။ သူမ၏ Technique က လွဲချော်သွားခဲ့ပြန်ပြီပေါ့။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် အပ်ကျတာကအစ တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမှမကျန် ခေါင်ကို ပြန်အသိပေးနေကျဖြစ်ပေမယ့် နောက်ပိုင်းတော့ ခေါင်သဝန်တို့မူက ရန်ပွဲတွေဆီ ခြေဦးလှည့်လာတာမို့ ခေါင်ဆီ ပြဿနာတွေယူမသွားတော့ဖို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ။

သူငယ်ချင်းတွေကလည်း သူမကို ဝေဖန်ကြသည်။ ချစ်သူအပေါ် ရိုးသားပွင့်လင်းတာဆိုပေမယ့် ပွင့်လင်းတိုင်းလည်း မကောင်းဘူးတဲ့။ အထူးသဖြင့် ဘိုဘိုနှင့်ပတ်သက်ပြီး မြို့မြို့သိပ်သိပ်လုပ်ဖို့ သူမကို အကြံပေးခဲ့ကြသည်။

မနေ့ညက အခွေဆိုင်ကို အခွေအပ်ဖို့ အိမ်ကထွက်ချိန်မှာတော့ မောင်လေး အဖော်ပါလာခဲ့သည်။

လမ်းရောက်သောအခါ သူ့အပေါင်းအဖော်နှင့်တွေ့ပြီး ခဏဆိုကာ ပါသွားလိုက်တာ ပေါ်ကိုမလာတော့ချေ။



သူမ အခွေဆိုင်မှ ပြန်လာခဲ့သောအခါမှာတော့ ဘယ်နေရာကဘယ်လို စောင့်နေမှန်းမသိသော ဘိုဘို နောက်မှပါလာခဲ့သည်။

“ငါ့နောက်ကို လိုက်မလာပါနဲ့၊ သူများမြင်ရင် တစ်မျိုးထင်လိမ့်မယ်၊ မှောင်လည်းမှောင်နေပြီ၊ အိမ်ကတွေ့သွားရင်လည်း မကောင်းဘူး”

“ခဏလေးပါ၊ ပြောစရာရှိတာပြောပြီးရင် ပြန်မှာပါ”

“ဒါဆိုလည်း ... ဒီမှာပဲမြန်မြန်ပြော”

လမ်းတစ်လျှောက် ကပ်ပါလာမည့်အတူ မြန်မြန်ပြောပြီးပြီးရော နေရာမှာ ရပ်နားထောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

စိတ်ကတော့ လုံးဝမဖြောင့်။ ဘိုဘိုနှင့်လည်း စာရင်းရှင်းမှဖြစ်မည်။ သူ ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုနှင့် သူမကို ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေတာကြာပြီ။ သူမနှင့် ခေါင်ကြားမှာ နောက်ထပ်အထင်လွဲစရာတွေ မဖြစ်စေချင်ပါ။

“ခရမ်းပြာ ... အခုတွဲနေတဲ့လူက ခရမ်းပြာကို တကယ်ချစ်ရဲ့လား”

“အဲဒါ နှင့်အပူမဟုတ်ပါဘူး”

www.burmeseclassic.com



“အဲဒါ ကိုယ့်အပူမဟုတ်ပေမယ့် တစ်နေ့ ခရမ်းပြာကို စွန့်ပစ်သွားရင်တော့ ကိုယ့်အပူဖြစ်လာလိမ့်မယ်နော်”

“နှင့် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

ဘိုဘိုက သူမမျက်နှာရှေ့မှာ လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ထောင်ကာ ...

“ခရမ်းပြာ မှတ်ထားလိုက်ပါ။ အံ့ဖွယ်ခေါင်က ခရမ်းပြာကို စွန့်ပစ်သွားတဲ့တစ်နေ့ ကိုယ် မင်းအတွက် အဆင်သင့်ရှိနေပါမယ်လို့၊ ကိုယ် မင်းကို စောင့်နေပါ့မယ် ခရမ်းပြာ”

ပြောပြီးသည်နှင့် သူမရှေ့မှ ဘိုဘို ချာခနဲလှည့် ထွက်သွားသည်။ တောက်တစ်ချက်သာ ဒေါသတကြီးခေါက်မိပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိစွာ တဆတ်ဆတ်တုန်၍ကျန်ခဲ့သည်။

ပထမတော့ ခေါင့်ကို ပြန်ပြောဖို့ စိတ်ကူးသေး၏။

“သူက အဲဒီလိုပြောသွားတယ် သိလားခေါင်၊ သူပြောသလို ခေါင်က တစ်နေ့ ပြာကို စွန့်ပစ်သွားမှာလားဟင်”

ဟု ခေါင့်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ကာ အားကိုးတကြီး မေးချင်မိသည်။ ခေါင့်ထံမှ အာမခံစကားတွေကို အားရှိစွာ ကြားချင်လှသည်။



သို့သော်လည်း ခေါင်သိလျှင် စိတ်တိုပေဦးလိမ့်မည်။ နဂိုကမှ ရည်းစားဟောင်းဖြစ်တာကို မကြည်လင်ရသည့်အထဲ လိုက်လာတာ၊ သူမကို သံယောဇဉ်မပြတ်သည့် ဒီလို စကားမျိုးပြောတာတွေသိလျှင် ခေါင်နှင့်သူမကြားမှာ မလိုလားအပ်သည့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာတွေ ကြုံလာနိုင်သည်။

အရေးကြီးတာ ကိုယ် ခေါင့်အပေါ် သစ္စာမမဲ့ဖို့ပဲ။ အကျိုးမရှိသောစကားကို မပြောတော့ပါဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ခုတော့ ...စေတနာက ဝေဒနာဖြစ်ခဲ့ပြီ။

“မနေ့ညက အပြင်ထွက်ရင်းနဲ့ ခရမ်းပြာကိုသတိရလို့ အဲဒီဖက်ကိုဝင်ခဲ့မိတာ၊ အိမ်ရှေ့ထိအောင်လည်း မဝင်လာရဲလို့ လမ်းထိပ်မှာပဲ ကားရပ်ထားတုန်း၊ ခရမ်းပြာတို့ကို တွေ့ရတာ၊ ခရမ်းပြာကတော့ ခေါင့်ကိုမတွေ့ဘူးမဟုတ်လား၊ ဘယ်တွေ့ပါ့မလဲလေ အချစ်ဟောင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး စကားတွေပြောနေရတာဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့နေမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးခေါင်၊ ခေါင်ထင်သလိုမဟုတ်ဘူး” သူမက အမှန်အတိုင်း ရှင်းပြလိုက်ရတော့သည်။

www.burmeseclassic.com



“မယ့်ရင် ခေါင် ကြိုက်သလိုစုံစမ်းကြည့်နိုင်ပါတယ်။ ဘိုဘိုကိုလည်း မေးကြည့်လို့ရတယ်”

ခေါင်က ဟက်ခနဲခနဲတုံတဲ့ ရယ်မောလိုက်သော အခါ သူမရင်ထဲ နာကျင်သွားရပါသည်။

“ဒါပေမယ့် ခရမ်းပြာ ခေါင့်ကို ပြန်ပြောပြသင့်တာပေါ့။ ခေါင့်ကို ဖုံးကွယ်ထားတဲ့အပြင်မှာမှ ညာတောင်ညာရက်သေးတယ်။ ခေါင် ဘယ်လိုတွေ့ရမလဲ။ ခေါင် ဘယ်လိုတွေ့လိုက်မိပြီလဲ။ ခရမ်းပြာ သိရဲ့လား။”

“ပြာ ပြောပြီးပြီပဲ။ ခေါင် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဖုံးကွယ်ထားခဲ့တာပါလို့။ ခါတိုင်း ပြာ အားလုံးပြန်ပြောပြနေတော့ ခေါင် စိတ်ညစ်ရတယ်မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ခေါင်ကိုက မှားခဲ့တာ။ ညကမှ ခရမ်းပြာဆီ လာချင်စိတ်ဖြစ်မိတာ။ ခေါင့်အမှားပဲ”

“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့။ ခေါင်ရယ်၊ ပြာ စိတ်ညစ်တယ် သိလား။”

ခေါင့်လက်မောင်းရင်းမှာ မျက်နှာအုပ်ရင်း ညီးတွား ရေရွတ်မိသည်။ ခေါင်နှင့်သူမကြားမှ အဆင်မပြေမှုများကို သူမ မုန်းတီးလှပါသည်။



“စိတ်ညစ်တယ် ...ဟုတ်လား၊ အင်းပေါ့လေ နှစ်ယောက်ကြားထဲမှာ ခရမ်းပြာ ဗျာများနေရမှာပေါ့။ ဆုံးဖြတ်ရခက်နေမှာပဲနော်”

“ခေါင်နော်၊ ပြာ ငိုချင်လာပြီ သိလား။”
ခေါင်က မနှစ်သိမ့်ပါ။ သူမလည်း မငိုဖြစ်။ ငိုချနိုင်သည်ထက် ကျော်လွန်မြင့်မားစွာပဲ ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်တို့က ထုနှင့်ထည်နှင့် ဆို့နှင့်တင်းကြပ်နေရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ပြာကိုယုံပါ ခေါင်ရယ်။ ခေါင့်ကို ပြာသိပ်ချစ်ပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်တော့ ပြာကို ပစ်မသွားပါနဲ့နော်။ ပြာ ခေါင့်ကိုမခွဲပါရစေနဲ့”

ခေါင့်ပခုံးကို တင်းတင်းပွေ့ပွေ့ဖက်ရင်း တဖွဖွတောင့်ပန်တိုးလျှိုးခဲ့မိသည်။

ခေါင်က သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုးညည်းပါသည်။ တူးတူးရဲ့ ‘မိခို’ဆိုသော သီချင်းဖြစ်သည်။

“ရည်ရွယ်ထားတဲ့ချောနှမအကြောင်းကို *** လူတွေဝိုင်းပြီးပြောပြကြတယ် *** တဒဂံခဏလောက် နားထိုင်းလိုက်ချင်တယ် *** ပြောကြတဲ့လူတွေကို *** မုန်း

www.burmeseclassic.com



လိုက်ချင်တယ် *** မယ့်ဘူးကွယ်***၊ ကောင်မလေးက
ရည်းစားများတယ် *** လူတကာအသည်းလည်း လှည့်ပတ်
ခဲ့တယ် *** ကြောက်စရာလန့်စရာ မင်းရဲ့အကြောင်းတွေ
ပဲ *** ပြောကြတဲ့လူတွေအကုန် ရူးကြပါစေကွယ် ***
မယ့်ဘူးကွယ် ***

မိန်းမဆိုး *** အဆိုးလေးမို့ကွယ်ပိုချစ်တယ် ***
ကိုယ့်အသည်း ခွဲသွားပါစေ ချစ်နေမယ် ***၊ မိန်းမဆိုး
*** အဆိုးလေးမို့ကွယ်ပိုချစ်တယ် *** ကိုယ့်အသည်း
ခွဲသွားပါစေချစ်နေမယ် ***

လူတွေပြောတဲ့မင်းရဲ့အကြောင်းကို *** ကိုယ်
တကယ်လက်တွေ့သိလိုက်ရပြီ *** ကမ္ဘာကြီးအိုးထိန်းစက်
ပမာ သွက်သွက်လှည့်ပြီကွယ် *** မင်းအတွက်ကြောင့်
မောင်တကယ် အသည်းကွဲပြီကွယ် *** မိဆိုးရယ် ***

ခေါင်ကို ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာဖြင့်သာ ငေးမောနေခဲ့
ရသည်။ နှစ်ယောက်သား နီးကပ်စွာရှိနေလျက် ဝေးကွာနေ
ကြသလို ခံစားရသောနေ့ဖြစ်သည်။

သည်းနောက်ပိုင်းမှာတော့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခေါင်
အလာကြသွားခဲ့သည်။ နှစ်လည်ရောက်လာနှင့်အမျှ ၆ လ



စာတွေအရေးကြီးလာလို့ဟု ခေါင် အကြောင်းပြခဲ့သည်။
ရောက်လာလျှင်လည်း ခေါင်သည် များစွာစကား
ရည်းသွားခဲ့ပြီး သူမနဲ့ဘေးမှာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာသာ
ထိုင်နေခဲ့သည်က များတော့၏။

နောက်ပိုင်းကာလတွေကတော့ သူမ ပြန်သတိမရ
ချင်တော့သော အချိန်ကာလတွေသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်က ရန်ကုန်
တက္ကသိုလ်၏ နှင်းထုသည်းသည်းကြားမှာ အံ့ဖွယ်ခေါင်နှင့်
ခရမ်းပြာတို့ သိပ်ချစ်ခဲ့ကြဖူးသည်ဆိုသော အဖြစ်အပျက်က
ပုံပြင်ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ် မဟုတ်ခဲ့ပါချေ။



www.burmeseclassic.com



ညကလည်း တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်သလို မနက်
ခင်းမှာလည်း အစောကြီးနိုးနေပြန်တာမို့ မျက်နှာသစ်၊ အဝတ်
အစားလဲပြီး ဆောင်းမနက်စောစော၏ ဝင်လယ်ကမ်းခြေ
အလှကို ငေးမောခံစားဖို့ ဘန်ဂလိုထဲမှ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

စန္ဒာ၊ ကြည်ပြာနှင့် မိပေါက်တို့ သုံးယောက်ကတော့
မနေ့ညနေက ရေထဲမှာ ခြေကုန်လက်ပန်းကျလာကြတာမို့
အိပ်မက်ထဲမှာ လှိုင်းစီးကောင်းနေကြတုန်းဖြစ်သည်။

ဆွယ်တာလည်ထောင် လက်ရှည်အဖြူနှင့် ဂျင်း
ဘောင်းဘီအပြာကိုဝတ်ပြီး ခေါင်းမှ သိုးမွှေးခေါင်းဖွပ်အဖြူ
လေးကို ဆောင်းခဲ့သည်။ လမ်းလျှောက်ထွက်မှာမို့ ဝေါ့လံ
ကင်းရှူးလေးကို စီးလာခဲ့၏။

နှင်းတွေ သိပ်သိပ်သည်းသည်းကျနေတာမို့ ကမ်းခြေ
နှင့် ပင်လယ်ပြင် နှင်းထုတို့သည် တစ်သားတည်းဖြစ်နေ
ကြသည်။ လှိုင်းပုတ်သံမှတစ်ပါး ကမ်းခြေသည် တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။

သူမက နှင်းထုထဲသို့ နှစ်သက်စွာ တိုးဝင်ရင်း
ကမ်းခြေအတိုင်း လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ တိုက်ဆိုင်မှုအစွဲ
အလှနိုးတွေကြောင့် ရင်ထဲမှာ ဆွတ်ဆွတ်ကျင်ကျင်ကြီး ခံစား
ရသည်။

ဆောင်းနှင်းတွေကို သူမချစ်သည်။ ဆောင်းနှင်းတွေ
သည် တစ်နှစ်တစ်ခါမှန်မှန် ခြောက်လှန်ကိုယ်ထင်ပြုလာ
တတ်သော သူမ၏ စွဲလမ်းဖွယ်ရာ တစ္ဆေတစ်ကောင်ပင်
ဖြစ်သည်မဟုတ်လား။

ခုတော့ ... ဆောင်းနှင်းတွေအောက်မှာ ခေါင်နှင့်
သူမတို့ တစ်နေရာတည်းမှာ အတူရှိနေကြသည်။

အချိန်ကာလနှင့် ဘဝချင်းမတူညီကြတော့ပေမယ့်
အစွဲအလမ်းကြီးခဲ့ပုံရသော အတိတ်ဘဝလေးတစ်ခုကို သတိ
မရဘဲ မနေနိုင်ပါ။

ခေါင်ရော ... သတိမရဘဲနေပါ့မလား။



ခပ်လှမ်းလှမ်းကမ်းစပ်မှာ ပင်လယ်ပြင်ကို မျက်နှာ
မူပြီး ရပ်နေသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။
အနီးရောက်၍ ပီပြင်လာသည်နှင့်အမျှ ခေါင်ဟု သေချာလိုက်
နိုင်ချိန်မှာပဲ ခေါင်ကလည်း သူမရှိရာသို့ လှည့်ကြည့်လာ
ခဲ့လေသည်။

“ခေါင်”
“ခရမ်းပြာ”



ခေါင်က သူမရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။ ဂျင်း
ဘောင်းဘီအပြာ၊ ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာ အနက်လေး ဝတ်ဆင်
ထားသော ခေါင့်အသွင်က အရင်ကလိုပင် ဖြူစင်ရှင်းသန့်
နေပါသည်။

အရင်က မျက်နှာပေါ်အုပ်မိုးကျနေသော ဆံပင်ရှည်
တွေကို ခပ်တိုတိုညှပ်၍ နောက်လှန်ဖြီးထားသည်မို့ ပြေပြစ်
သောနဖူးပြင်က ပေါ်လွင်လာကာ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သည့်
အသွင်ကို ဆောင်လာတာတစ်ခုပဲ အပြောင်းအလဲဆိုလို့ ခေါင့်
မှာရှိသည်။

“ခရမ်းပြာလည်း အစောကြီးနီးနေတယ်လား”
“ဟုတ်တယ်၊ မအိပ်ချင်တော့တာနဲ့ ပြီးတော့ မနက်

စောစော နှင်းတောထဲမှာလည်း လမ်းလျှောက်ချင်လို့”
စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောလိုက်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။
ခေါင့်မျက်နှာပေါ်မှာ လှုပ်ခတ်သည့် အရိပ်အယောင်မျိုး ဖြတ်
သန်းသွားတာ မြင်လိုက်ရသည်။

“ခေါင်ရောပဲ၊ လာလေ ... ဆက်လျှောက်ရ
အောင်”

သူမတို့နှစ်ယောက် ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။
ရင်ထဲမှာ ဘာကိုမှန်းမသိ လှိုက်လှဲဝမ်းနည်းလာမိသည်။
တစ်ညလုံး အတိတ်ကာလရဲ့ နှင်းတောထဲကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့
ရပြီးပြီမို့ အတိတ်ကအရိပ်ဝေဒနာတွေ ရင်ထဲမှာ ငွေ့ငွေ့ကျန်
ရှိနေခဲ့သေးသည်။

ကံကြမ္မာဆိုတာ အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ။ အခု
လို ဆောင်းနှင်းတွေအောက်မှာ ခေါင်နှင့် ပြန်ဆုံရလိမ့်မည်
ဟု ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားခဲ့။

“ခရမ်းပြာ ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ”
“ဪ ... အရင်တုန်းကအကြောင်းတွေကို သတိ
ရနေမိတာပါ”

သူမက ရိုးသားစွာ အဖြေပေးလိုက်မိသည်။

www.burmeseclassic.com



ကြောင့်မှန်းမသိ ခေါင့်ကိုတော့ သူမ ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်
တော့မှ မလိမ့်ညာချင်ပါ။

ခေါင်က သူမကို ငဲ့ကြည့်ပါသည်။ အံ့ဩတုန်လှုပ်
ခြင်းကင်းသော နားလည်ကြင်နာသည့် မျက်ဝန်းနွေးနွေးတွေ။

“ဆောင်းရောက်တိုင်း ... နှင်းတွေမြင်တိုင်း ခေါင့်
ကိုသတိရတယ်သိလား။ ပြာ အမြဲတမ်းငိုရတယ်။ ဒါပေမယ့်
အဲဒီခံစားချက်လေးကို မြတ်နိုးပါတယ်။ ဒီခံစားချက်လေးကို
မွေးမြူထားရတာကိုက ပြာဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ”

“ဒါနဲ့များ ခေါင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ အဆက်အသွယ်
ဖြတ်ခဲ့ရတာလဲဟင်။ ခေါင်က ခရမ်းပြာ ခေါင့်ကိုမေ့သွားပြီ
လို့ ထင်နေခဲ့တာ”

ခရမ်းပြာက ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ခေါင့်ကို မေ့သွားတဲ့နေ့ဆိုတာ ခရမ်းပြာအသက်နဲ့
ခန္ဓာ အိုးစားကဲ့သွားတဲ့အခါပဲဖြစ်မှာပါ”

ခေါင် ဖင့်သက်ရှိုက်လိုက်ပါသည်။

“ဒါနဲ့ ... ခေါင် အိမ်ထောင်မပြုသေးဘူးလားဟင်။
ဒါမှမဟုတ် ပြုထားပြီးပြီလား။ တွေ့ကတည်းက မမေးရသေး
ဘူးနော်”



ခေါင်က သောင်ပြင်ပေါ်မှာ ခရုခွံလေးကို ဝေါ့လ်
ကင်းရှူးထိပ်ဦးဖြင့် တိုက်ထုတ်လိုက်ရင်း ...

“ခေါင် အိမ်ထောင်မကျသေးပါဘူး။”

ဟု ဖြေသည်။

“ဟုတ်လား၊ ယူတော့လေ ခေါင်ရဲ့၊ လူပျိုသိုးကြီး
ပဲဖြစ်တော့မယ်၊ ဘာလဲ ... ရွေးနေတုန်းပဲလား။”

“ဟုတ်တယ်၊ ရွေးနေတာ၊ ကိုယ့်ကို တကယ်နှစ်နှစ်
ကာကာချစ်မယ့် မိန်းကလေးမျိုးပဲ ခေါင် လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်
ထားတယ်”

သူမက ခေါင့်ကို မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်၍
ငဲ့စောင်းကြည့်မိကာ ...

“မရှိလို့လား၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ခေါင် အရွေးလွန်နေ
တာပဲဖြစ်မှာ၊ သိပ်မတွေဝေနေခေါင်ရ၊ လူဆိုတာ အသက်ကြီး
လေ တွေဝေလေပဲ၊ ရင့်ကျက်လေ သတ္တိနည်းလာလေပဲ၊
တော်ကြာ လူပျိုကြီးလုပ်နေရဦးမယ်”

ခေါင်က တိတ်ဆိတ်စွာပြုံးနေပါသည်။

“ရည်းစားရော ... မရှိဘူးလား၊ ခေါင့်စာထဲမှာပါ
တဲ့ စက်ရုံပိုင်ရှင်သူဌေးမဆိုတာရော၊ ခေါင့်ကို ဖေဘာမတွေ့

www.burmeseclassic.com



ပေးတယ်ဆိုတာလေ”

“အဲဒီစာစ်ယောက်က ထိုင်ဝမ်မှာကျန်ခဲ့ပြီ၊
ယောက်ျားတောင်ရသွားပြီထင်တယ်”

“အခုလောလောဆယ် ဟိုမှာ ရည်းစားတွေမကျန်
ခဲ့ဘူးလား”

“ရည်းစားလိုပြောရအောင် မလေးနက်ပါဘူး၊
မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းအဆင့်လောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် ခေါင့်
စိတ်မကူးပါဘူး၊ ဟိုနိုင်ငံမှာ ပိုက်ဆံရှာဖို့တစ်ခုပဲ ခေါင့်
ခေါင်းထဲထားတာ၊ ခေါင့်တိုင်းပြည်က ဒီမှာပဲ၊ ခေါင်
လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးကလည်း ဒီကပဲဖြစ်ရမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါဆိုရင် ခေါင့်မင်္ဂလာဆောင်
ကျရင် ပြာ လာလို့ရတာပေါ့”

ခေါင်က သူမကို ငဲ့ကြည့်ပါသည်။ ပြီးတော့ အမျိုး
အမည်မသိသော အပြုံးတစ်ခုကို ပြုံးပြကာ ...

“ခရမ်းပြာလောက် ခေါင့်ကိုချစ်နိုင်မယ့် မိန်းက
လေးမျိုး တွေ့ခဲ့ရင်ပေါ့”

လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းကို ရပ်ပစ်လိုက်မိသည်အထိ
ပင် ခေါင့်စကားက သူမကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားစေပါ



သည်။

သို့သော်လည်း ခေါင်က မသိကျိုးကျွန်ပြုကာ ...

“ဟိုဘက်ကို ပြန်လျှောက်ကြရအောင်နော်၊ ပြီးရင်
ဟိုတယ်မှာ Breakfast ဝင်စားကြရအောင်၊ ခရမ်းပြာ ဆာ
ရောပေါ့”

လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ နှင်း
မြူတို့က သိပ်သည်းဆဲ။

ခေါင့်စကားတစ်ခွန်းက ရင်ထဲမှာ ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်
လျက်။



စန္ဒာ၊ ကြည်ပြာ၊ မိပေါက်တို့ကတစ်ဖွဲ့၊ ခေါင်နှင့် သူငယ်ချင်းတွေကတစ်ဖွဲ့ အသီးသီး ပင်လယ်လှိုင်းစီးနေကြ ချိန်မှာ သူမကတော့ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ယောက်တည်း မှန် ပြောင်းတစ်လက်နှင့် သောင်ပြင်မှာ ထိုင်ငေးနေမိသည်။

ခဏနေတော့ ခေါင် ရေထဲမှတက်လာသည်။ အပေါ်ပိုင်း အင်္ကျီဗလာကျင်းနှင့် ရှေ့ပဲခဲအတိုလေး ဝတ်ကာ ရေစိုနေသော ခေါင်အသွင်က နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်တွေထဲမှ ဇာတ် လိုက်မင်းသားလေးတစ်ပါးလို ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်နှင့် ချော မောကြည့်ကောင်းနေပါသည်။

“ခရမ်းပြာ ... တစ်ယောက်တည်းမပျင်းဘူးလား။ လာပါ ခေါင်တို့နဲ့ လှိုင်းစီးရအောင်”



သူမ ရှေ့မှသဲပြင်ပေါ် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ရင်း ခေါင်က ပြောလာသောအခါ သူမ တွန့်ခဲနေဖြစ်သွားသည်။

“ဟာ ... မစီးရဲပါဘူး၊ ပြာ ဘယ်တုန်းကမှ ရေထဲ မဆင်းဘူး၊ ရေသိပ်ကြောက်တာ”

“လာပါ ... ခရမ်းပြာရဲ့၊ ခေါင်တစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ်၊ ဒီ ရေတိမ်တိမ်လေးမှာပဲနေမယ်၊ ပရောမစ်စ”

ခေါင်က ကတိပေးနေသည်။ သူတို့တစ်တွေ ရေ ဆော့နေတာကို လှမ်းကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာတော့ ပျော်သလို ရှိသားပင်။ သို့သော်လည်း ငယ်ငယ်က ရေထဲပြုတ်ကျခဲ့ဖူး တာမို့ ရေဆိုလျှင် ရေချိုးကန်ထဲမှ အထိအတွေ့ကိုပင် အသည်းယားလှပြီဖြစ်ကာ ပင်လယ်ကြီး၏ ရေပြင်ကိုတော့ စိတ်ကူးတောင်မယဉ်ခဲ့မိပေ။

“မဖြစ်ပါဘူး ခေါင်ရယ်၊ သွားပါ၊ ရေစိမ်တာ အသားတွေလည်းမဲတယ်၊ ပြာ တစ်ခါမှ ရေထဲဆင်းဖူးတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါကြောင့်မို့ ခေါ်တာပေါ့၊ ဆင်းဖူးတယ်ရှိအောင်၊ လှိုင်းစီးဖူးတယ်ရှိအောင်၊ တစ်ခါစီးဖူးရင် ပြာ အရမ်းသဘော

www.burmeseclassic.com



ကျသွားမယ်၊ လာပါကွာ၊ ပြာ လုံးဝမလန့်စေရဘူး၊ ခေါင် အာမခံတယ်၊ အမှတ်တရဖြစ်အောင် ဆင်းရဲအောင်ပါ၊ လာပါ၊ ပလိစ်”

မိုးစုံအောင် ခေါင်ခေါ်နေတော့သည်မို့ အားနာပါးနာ နှင့် သူမ ထရပ်လိုက်ရသည်။

“ဒီအစပ်လေးပဲနော်၊ အဝေးကြီးမသွားဘူး”

သူမ ရေထဲပါလာသည်ကိုတွေ့သော စန္ဒာတို့သုံး ယောက်က ဝိုင်းအော်၍ ဩဘာပေးကြသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့က နောက်ဘက်ခပ်ဝေးဝေးမှာ ရှိနေသည်မို့ သူမက လိုက်မသွားရဲသလို သူတို့ကလည်း ရှေ့တိုးမလာကြပေ။

ခေါင်သူငယ်ချင်းတွေကလည်း စန္ဒာတို့နေရာလောက် မှာပင်မို့ ရေတိမ်တိမ်မှာ သူမနှင့်ခေါင်က သီးသန့်ဖြစ်နေရ သည်။

“ခေါင် တော်ပြီလေ”

“ဟာ ... ပြာကလည်း ခြေသလုံးဘစ်ဝက်လောက် ရေလေးမှာ ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ၊ လာ ... ရှေ့နားနည်းနည်း တိုးသွားမယ်”



“တော်ပြီ၊ ခေါင် ... ကြောက်တယ်”

“လာပါ၊ ဒီနေရာလောက်ကမှ လှိုင်းစီးလို့ရမှာ”
ပြောဆိုငြင်းခန့်ရင်း ခေါင်က သူမကို ဆွဲခေါ်သွား သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လှိုင်းလုံးတစ်လုံးက ပြေးလာနေ သည်။

“ပြာ ဒီဖက်လှည့်၊ လှိုင်းကိုကျောပေးထား၊ ပြီးရင် အလိုက်သင့်လေးခုန်လိုက်”

“အီး ... ကြောက်တယ်”

ခရမ်းပြာက ခေါင်လက်ကို အားကိုးတကြီးဆုပ်ထား ကာ မျက်လုံးစုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။

“တစ် ... နှစ် ... သုံးဆို ခုန်လိုက်နော်”

“တစ်၊ နှစ်၊ သုံး”

ခေါင်ပြောသလို အလိုက်သင့် မြောက်ရုံခုန်ပေး လိုက်သောအခါ လှိုင်းလုံးကြီးနှင့် မြောက်ခနဲပါသွားကာ ငြိမ် ခနဲပြန်ကျလာသော ခံစားမှုက အသည်းယားထိတ်လန့်စရာ။

“ဘယ်လိုလဲ၊ လွယ်တယ်မဟုတ်လား၊ စီးလို့ ကောင်းတယ်မဟုတ်လား”



“ဟင့်အင်း ... ကြောက်တာပဲ၊ အသည်းယားစရာ ကြီး၊ တော်ပြီ ခေါင်ရာ”

“နေပါဦး၊ နောက်တစ်ခေါက်ဆို မကြောက်တော့ဘူး၊ ကြည့်နေ၊ လာနေပြီ”

နောက်လည်း လှည့်မကြည့်ရဲဘဲ ခေါင့်လက်ကို တအားဆုပ်ကာ နောက်တစ်လုံးကို ကျော်ဖြတ်ရပြန်သည်။ ပထမတစ်ခေါက်လောက် မဆိုးတော့သလို ထင်ရသည်။

သုံးလေးငါးခါ လှိုင်းစီးပြီးသောအခါ မမျှော်လင့်ဘဲ ပင်လယ်ပြင်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်ရဲရင့်လာသည်။

“ပျော်စရာကြီးနော်၊ တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ နေဦးဘောတစ်လုံးသွားယူဦးမယ်”

ခေါင်က ပြောပြောဆိုဆို ကမ်းပေါ်မှာ ဘောတစ်လုံး သွားငှားယူလာပြီး ခရမ်းပြာကို ထိုအထဲဝင်၍ ထိုင်စေသည်။ ပြီးလျှင် သူက ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီ တွန်းခေါ်သွားပြီး ဘောဖြင့် လှိုင်းစီးစေ၏။

“ခေါင် ... သေချာကိုင်ထားနော်၊ မလွတ်လိုက်နဲ့”

“စိတ်ချပါ ပြာရဲ့၊ ခေါင်က ခရမ်းပြာကို ဒုက္ခ



ရောက်အောင် လုပ်ပါ့မလား၊ မြဲမြဲသာကိုင်ထား၊ ဘောနဲ့စီးရတာက ပိုတောင်ငြိမ်သေးတယ်၊ နောက်တော့မှ ခေါင်ရယ်စီးပါရစေလို့မပြောနဲ့”

“ဟား ဟား”

သူမက ပျော်ရွှင်စွာရယ်မောလိုက်မိသည်။ သည်လိုဆိုတော့လည်း ခေါင်နှင့်သူမသည် ချစ်သူဘဝကပုံစံမျိုး တရင်းတနှီးရှိနေကြပြန်သည်။

သူမက ဘောကွင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မြဲမြဲချိတ်တွယ်ထားသလို ခေါင်ကလည်း ကိုင်တွယ်ထိန်းသိမ်းပေးထားတာမို့ ဘောကွင်းဖြင့် လှိုင်းစီးရသည်မှာ ပို၍အဆင်ပြေလှသည်။

ခေါင်က ခပ်ဝေးဝေးသို့ပင် ဘောကွင်းကို တွန်းယူသွားနေသည်။

“ခေါင်ရေ ... အဝေးကြီးမသွားနဲ့လေ၊ ခေါင်ခြေထောက်နဲ့ မမှီတော့တဲ့နေရာကို မသွားနဲ့တော့”

“အာ ... ခရမ်းပြာကလည်း ခေါင်က ရေကူးတတ်တာပဲကို”

www.burmeseclassic.com



“ခေါင် ကူးတတ်ပေမယ့် ပြာ မကူးတတ်ဘူး”

“ခေါင် ကူးတတ်မှတော့ ခေါင်ကယ်မှာပေါ့၊ ခရမ်းပြာကို ခေါင်က အသေခံပါ့မလား”

“သေချာရဲ့လား၊ လူမသေပေမယ့် ဘဝကတော့ သေခဲ့ဖူးပြီးပြီနော်၊ ဒီတစ်ခါဆို လူပဲကျန်တော့တယ်၊ လူကတော့ မသေရဲဘူးခေါင်ရေ၊ အထူးသဖြင့် ရေထဲမှာဆို ပိုဆိုးသေးတယ်”

သူမက ရယ်ရယ်မောမော ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြောလိုက်တာပေမယ့် ခေါင်ဘက်က တိတ်ဆိတ်သွားတာမို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိတော့မှ စောစောကအရယ်အပြုံးတွေ ပျောက်ဆုံးတာတည်ကြည်မှိုင်းလျနေသော ခေါင်မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သည်တော့မှ သူမစကားက ခေါင်ကို စိတ်ထိခိုက်သွားစေပြီဟု သိလိုက်ရသည်။

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ခေါင်း ပြာပြောတာကို စိတ်ဆိုးသွားတာလား”

ခေါင်က ခေါင်းခါပြပါသည်။



“စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ စိတ်ဆိုးစရာမဟုတ်တာ၊ ခေါင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိတာပါ”

“အို ... သေလိုက်ပါတော့၊ ပြာက အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးပြောမိတာပါ၊ တမင်ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး ခေါင်ရယ်၊ မေ့လိုက်ပါ”

ခေါင်မျက်နှာက စောစောကလို ကြည်လင်ရှင်ပျမလာတော့ပါ။ ခေါင်အာရုံက ပစ္စုပ္ပန်မှာ ရှိတော့ဟန်မတူ။ ပျော်ရွှင်စရာ အခြေအနေတစ်ခုကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်လိုက်မိပြီဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်မိသည်။

သူမတို့နှစ်ယောက် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ လှိုင်းစီးနေခဲ့မိကြသည်။

“ခရမ်းပြာနဲ့ ပတ်သက်ရင် ခေါင် သိပ်မှားခဲ့တာပဲနော်၊ ခေါင် တကယ့်ကို လွန်မိတယ်၊ ဒါနဲ့များတောင် ပြာက ခေါင်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်သေးတယ်၊ ခေါင်ကိုယ်ခေါင်တောင် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီတုန်းက ခရမ်းပြာ သိပ်ဝမ်းနည်းခဲ့ရမှာပဲနော်”

ခေါင်မျက်ဝန်းဆွေးလျလျကိုကြည့်ရင်း သူမသည်



လည်း ခေါင် ခေါ်ဆောင်ရာအတိတ်ကာလဆီ ပြန်ရောက် သွားပါသည်။

“ပြန်တွေးမိတိုင်း ခရမ်းပြာကို သိပ်သနားတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယူကျုံးမရဖြစ်ရတယ်”

ခေါင် စွန့်ပစ်ထားခဲ့သောကာလများကို သတိရလာ သည်။ နွေနေ့ထဲမှာ ကြွေကျခြေမရသော ရော်ရွက်ဝါလေး တစ်ရွက်လို ခြောက်သွေ့လွတ်ပါးနေခဲ့ရသည့် ရက်များသည် ပူလောင်ခက်ခဲလွန်းလေစွ။

“ဒါပေမယ့် ပြာကမှ အပြစ်မယူခဲ့တာပဲ၊ ဖြစ်ပြီး တာတွေ ပြန်တွေးမနေပါနဲ့တော့ ခေါင်ရယ်”

“ပြာ အဲဒီလိုခွင့်လွှတ်ခဲ့လို့လည်း ခေါင်အပြစ်တွေ က ပိုကြီးနေတာ၊ ခွင့်လွှတ်ခြင်းဆိုတာ အပြစ်ရှိသူတွေအတွက် အကြီးဆုံးလက်နက်ပဲ၊ နောင်တဆိုတာလည်း တစ်ဘဝမှ အတွက် သေရာပါမယ့် ဒဏ်ရာအနာတရကြီးပဲ၊ ခေါင်စိတ် ထဲမှာ အဲဒီတုန်းက ခရမ်းပြာကိုယ့်အပေါ် ဒီလောက်အလေး အနက်ရှိမယ်လို့လည်း မထင်ခဲ့ဘူးလေ”

သူမက ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်မောလိုက်မိသည်။



“ဒါပေါ့ ... ခေါင် အထင်သေးမယ်ဆိုလည်း အထင်သေးစရာပါပဲ၊ ပြာ လုပ်ခဲ့တာတွေကလည်း အထင် သေးစရာတွေပါပဲ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်လိုက်မိတယ်၊ တစ်ပတ်လောက်နဲ့ အဖြေပေးတယ်၊ စိတ် ခံစားချက်အတိုင်း အဆင်ခြင်မရှိလုပ်ခဲ့မိတယ်၊ ကိုယ့်ကို သူ နားလည်မှာပဲ၊ သူလည်း ကိုယ့်လိုပဲရှိမှာပဲလို့လည်း ကိုယ်လို ရာခွဲပြီး ထင်ခဲ့မိသေးတာ၊ လွယ်လွယ်ရတဲ့အချစ်ကို လူတွေ တန်ဖိုးမထားတတ်ဘူးဆိုတာလည်း နားမလည်ခဲ့ဘူးလေ၊ ကိုယ်က အဖြူစင်ဆုံး အရိုးသားဆုံးပေးအပ်ခဲ့တဲ့ အချစ်တွေ ဟာ တစ်ဖက်လူအတွက် သံသယဖြစ်စရာ အထင်သေးစရာ အပေါ်စားအချစ်တွေဖြစ်လို့ဖြစ်သွားမှန်း မသိခဲ့ဘူး”

လှိုင်းပုတ်လိုက်တာကြောင့် သူမ စကားပြတ်သွား ရသည်။

“ဒါပေမယ့် ပြာ နောင်တမရပါဘူး၊ ဘဝမှာ လူ တစ်ယောက်ကို စိတ်ရှိလက်ရှိချစ်လိုက်ရတဲ့အတွက် ကျေနပ် တယ်၊ မုချိန်မှာ အဲဒီတုန်းကလို ရူးရူးခိုက်ခိုက်အချစ်မျိုး ပြန် ခံစားချင်လို့တောင် မရနိုင်တော့ဘူးမဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့်



ခေါင်လည်း နောင်တမရနဲ့၊ ကိုယ်မှားခဲ့တယ်လို့ထင်ရင် အဲဒီ အမှားပေါ်မှာ နောင်အတွက်ပဲ သင်ခန်းစာယူပါ”

“ခရမ်းပြာပြောတာ နောက်ကျသွားပြီ၊ ခရမ်းပြာ အိမ်ထောင်ကျသွားတဲ့ အချိန်ကစပြီး ခေါင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချ ခဲ့ပြီးပြီ၊ ကိုယ့်ကိုချစ်တဲ့ ကိုယ်ချစ်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကိုယ့်ကြောင့် ဘယ်တော့မှ မနှစ်နာစေရတော့ဘူးလို့၊ ပြီးတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ဆိုတာကို အပေါ်ယံအပြင် ပန်းကို အကဲခတ်ပြီး လျှော့တွက်လို့မရဘူးဆိုတာရယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာကြောင့် တွေဝေသတ္တိမနည်းဖို့တွေရော ပေါ့”

“ဝမ်းသာပါတယ် ခေါင်၊ ခေါင် ကံကောင်းပါစေ လို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်၊ တကယ်ပါ”

“ခေါင်လည်း ဆုတောင်းပေးပါတယ်၊ ခရမ်းပြာ လည်း နောက်တစ်ကြိမ်ကံကောင်းပါစေလို့”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်လုံးထဲ တစ် ယောက် ကြည့်မိကြသည်။ ထိုမျက်ဝန်းတွေမှာ စကားတွေ ရှိသည်က သေချာလှသည်။



လှိုင်းတစ်လုံးပုတ်လိုက်စဉ် ခေါင် လက်လွှတ်ထား ခိုက်မို့ အခန့်မသင့်လှစွာ ဘောကွင်းကို လှန်ချပစ်လိုက်သလို ဖြစ်ကာ ရေထဲသို့ မျက်မှာအပ်လျက်သား မှောက်ကျသွား သည်။

အရှိန်နှင့်မို့ ရေထဲနှစ်ပစ်လိုက်သလိုလည်းဖြစ်ကာ ရေမျက်နှာပြင်အောက်ထဲသို့တိုင် လူက ရောက်ရှိသွားရသည်။

မွန်းလိုက် ကြောက်လိုက်သည်မှာ မပြောပါတော့ နှင့်။ ဂူးဂူးဝါးဝါး ရုန်းကန်အော်ဟစ်မိစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက် က နောက်မှဆွဲယူလိုက်သလိုရှိကာ ခေါင်ရင်ခွင်ထဲ ရောက်ရှိ သွားရတာသာ သိတော့သည်။

ခေါင်ကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဖက်တွယ်ထားမိရင်း ကလေးတစ်ယောက်လို တဟင်တင်ငိုငိုကြွေးမိသောအခါ ခေါင်က ယုယစွာပြန်လည်ထွေးပွေထားရင် သူမဆံပင်များ ကို ပွတ်သပ်ဖယ်ရှားပေးရင်း နဖူးပြင်ပေါ် အနမ်းတစ်ခုပေး လိုက်သည်လားမသေချာ။

အထိတ်အလန့်ပြေစေဖို့ တဖွဖွနှစ်သိမ့်ချောမော့၍ “ပြာကိုချစ်တယ်”



ဟူသောစကားတစ်ခွန်း သတိလက်လွတ်နိုင်စွာ
ခေါင် ပြောလိုက်သလား မရေရာပါ။

သေချာရေရာလှသောအရာတစ်ခုကတော့ ကြောက်
မက်ဖွယ်ရာကောင်းလောက်အောင်ပင် သူမ ခေါင့်ကို ချစ်နေ
မိဆဲဆိုတာပင်။

xxx

“ မ ”

“ ဟေ ”

ခေါင်းလျှော်ထားသော သူမဆံပင်များကို စန္ဒာက
အရိုင်းရာဆွဲပေးနေချိန် ကြည့်ပြာက မမိသော နောက်ဖက်ပခုံး
နေရာတစ်ဝိုက်ကို Skin lotion လိမ်းပေးနေစဉ်မှာ မိပေါက်
ကတော့ နေ့လည်နေခင်း အခန်းထဲနေခိုက် သူမဝတ်ဖို့ ဂါဝန်
ပေါ့ပေါ့ပါးပါးတစ်ထည်ကို အဝတ်သေတ္တာထဲမှ ရွေးချယ်နေ
ပါသည်။

“ ကျွန်တော်တို့အားလုံး မကို မေးသင့်မမေးသင့်
ချင့်ချိန်နေကြတာ ”

“ အင်း ”



စန္ဒကက စကားလမ်းကြောင်းနေပါသည်။ ခေါင်နှင့် သူမအကြောင်းကို သူတို့လေးတွေ သိချင်နေကြခြင်းဖြစ် သည်။

“အဲဒါ ... ဘာလဲဆိုတာ မသိလားဟင်၊ သိတယ် ဆိုရင် မေးရောမေးလို့ရမလား”

“မေးလေ”

“အဲဒီ ကိုအံ့ဖွယ်ခေါင်နဲ့ မနဲက မဆုံဖြစ်လိုက်တဲ့ ရည်းစားဟောင်းတွေဆိုတာတော့သိတယ်၊ ကိုအံ့ဖွယ်ခေါင်က မကို စပစ်သွားတယ်ဆိုတာလည်းသိတယ်၊ နောက် မ အိမ် ထောင်ကျသွားပြီး အပြီးအပိုင်ဝေးသွားကြတယ်ဆိုတာလည်း သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် မတို့ ဘာလို့ကွဲသွားကြတာလဲဆိုတာ မသိဘူး၊ အဲဒါကို အရမ်းစိတ်ဝင်စားသိချင်တယ်၊ မ၊ပြော ပြလို့ရမလားဟင်”

ကိုယ်နှင့်အနီးဆုံး ခွေမျိုးရင်းချားလေးတွေလိုလည်း ဖြစ်ကာ ညီအစ်မလို သံယောဇဉ်ထား ရင်းနှီးခင်တွယ်ရသူ လေးတွေမို့ သူတို့လေးတွေကို ကိုယ့်အကြောင်းသိတန်သ လောက်သိထားစေခဲ့သည်။

သူမထံမှာရှိသော ခေါင်အယ်လ်ဘစ်ထဲမှ ခါတ်ပုံ



တွေဖြင့် ခေါင်ကို သူတို့ရင်းနှီးထားကြပြီဖြစ်သည်။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မုဆိုးမဖြစ်ရသူ သူတို့မမ နဲ့ဘေးမှာ ပိုးသူပန်းသူတွေနှင့် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့်ကြား မှ ကျားဆိုလျှင် လေသံတောင်မကြားချင်သော်လည်း ငယ် ချစ်ဟောင်း ခေါင်ကိုတော့ဖြင့် မမေ့ရက်နိုင်စွာ တ၊သစ္စ လန်းမြဲဖြစ်တာကိုလည်း သူတို့သိထားကြပြီးဖြစ်ပါသည်။

“ကိုခေါင်နဲ့မ မတွေ့ဖြစ်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီ လဲဟင်”

ကြည်ပြာက တိုးတိုးညင်ညင် မေးလာခြင်းဖြစ် သည်။

သူမက ခပ်တွေတွေလေး စဉ်းစားလိုက်ကာ ...

“အင်း ... မေမေဆုံးခင်ပဲ သူထွက်သွားတာဆို တော့ ငါးနှစ်ကျော်လောက်ရှိသွားပြီပေါ့”

“ကြာပြီပဲနော်၊ ခုရော ကိုခေါင်က အိမ်ထောင်မကျ သေးဘူးလားဟင်၊ ချစ်သူရောရှိနေပြီလား”

“မကျသေးဘူး၊ ချစ်သူလည်း မရှိသေးဘူးပြောတာ ပဲ”

“ဒါဆို ... မနဲကိုခေါင် ပြန်ပေါင်းထုတ်လို့ရတာ

www.burmeseclassic.com



ပေါ့နော်၊ မကလည်း ကိုခေါင်ကို သံယောဇဉ်ရှိတုန်းပဲမဟုတ်လား၊ ကိုခေါင်ကလည်း မအပေါ် သံယောဇဉ်မပြတ်နိုင်ပုံပါပဲ။ ကြည့်တဲ့အကြည့်လေးတွေကိုက တစ်မျိုး၊ မနက်က မတို့နှစ်ယောက်ကို ရေထဲမှာကြည့်ရတာ တကယ့်ချစ်သူတွေလိုပဲ။ အရမ်းကြည့်လို့ကောင်းတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ပေါက်တို့က မတို့နှစ်ယောက်ကို သဘောတူနေကြတာ၊ ဟိဟိ”

သူမက အသာအယာပြုံးမိပါသည်။ လှုပ်ခတ်ကြည့်ရှုမှုတွေမပါသော တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သည့်အပြုံးဖြစ်သည်။

“မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး ညီမတို့ရယ်၊ ခေါင်နဲ့မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ဆုံရလို့ ဝမ်းသာတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒီတစ်သက် ပြန်မဆုံနိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်ထားခဲ့တာမဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့် ... ဘာဖြစ်လဲ၊ မ၊က အပျိုမဟုတ်တော့ဘူး၊ ခေါင်နဲ့မတန်တော့ပါဘူးလို့ ပြောမလို့မဟုတ်လား၊ မကအပျိုမဟုတ်တော့ပေမယ့် အပျိုရူးအောင်လှနေပြီးသားပဲ၊ ပြီးတော့ မက အောင်မြင်နေတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်၊



မရဲ့အလှအပနဲ့ အောင်မြင်မှုအရှိန်အဝါတွေက မရဲ့အားနည်းချက်ကို ဖုံးလွှမ်းထားပေးနိုင်ပါတယ်။ မ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မကို လိုချင်တဲ့လူတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်နေတာသာကြည့်”

စန္ဒာက သူ့ပုံစံအတိုင်း ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက်ထောက်ပြပြောချလိုက်ပါသည်။ ကျန်သည့်နှစ်ယောက်ကလည်း သူတို့ခေါင်းဆောင်စကားကို ထောက်ခံသည့် မျက်နှာပေးလေးတွေနှင့်ရှိကြသည်။

“ဒါပေမယ့် ... နင်တို့လေးတွေသိထားဖို့က မဟာ ဘယ်သူနဲ့ပဲတန်တန် ခေါင်နဲ့တော့ ဘယ်တော့မှ မထိုက်တန်တော့ဘူးဆိုတာပဲ”

“ဟင် ... မ၊ကလည်း ပိုတောင်မှထိုက်တန်ရဦးမယ်၊ သူနဲ့မနဲ့က ချစ်သူတွေလေ၊ ပိုပြီးတောင် ခွင့်လွှတ်ကြည့်ဖြူနိုင်ရဦးမယ်”

“သူ့အနေနဲ့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါခံယူထားတာကို ငါပြောတာ၊ ငါ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ မပိုင်ဆိုင်ရက်တော့ပါဘူးဟယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ကို ငါ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားခဲ့တာ”

“မ၊နဲ့ ခေါင် အရင်တုန်းက အဆက်အသွယ်ရှိခဲ့ကြ

www.burmeseclassic.com



သေးတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့နိုင်ငံခြားထွက်သွားတဲ့အချိန်မှာ ငါက မုဆိုးမ အသစ်ကြပ်ချွတ်လေးဘဝနဲ့ ကျန်ခဲ့တာ၊ အဲဒါကို သူစိတ်မကောင်းဘူး၊ တန့်နဲ့နဲ့ နောက်ဆံတင်းနေတာ ငါသိတယ်၊ သူ့အပြစ်မကင်းဘူးလို့ သူခံယူနေတာလေ၊ ငါ့ဆီ စာအမြဲရေးတယ်၊ မ,ကို အမြဲပျော်နေစေချင်တယ်၊ သူ တတ်နိုင်သမျှ သူဖေးမနေတာ မ,သိတယ်၊ မ,ကလည်း အဲဒီအချိန်မှာ ရေနစ်နေတဲ့သူဆိုတော့ ကောက်ရိုးတစ်မျှင်လို့ ခေါင်းကို ဆုပ်တွယ်ထားခဲ့မိတယ်၊ သံယောဇဉ်ရှိရင်းစွဲဆိုတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နှလုံးသားချင်း ပြန်နိုးကပ်လာခဲ့ကြတာပေါ့၊ ဒီမှာပဲ မ အသိတရားဝင်လာပြီး ခေါင်းကို အဆက်အသွယ် ဖြတ်ပစ်ခဲ့တာ”

“ကြည်ပြာတို့ ဖတ်ရပါတယ်၊ အရင်က မ ကိုခေါင်းကိုသတ်ရတိုင်း ထုတ်ထုတ်ပြတဲ့ကိုခေါင်းစာတွေ၊ ခေါ်ပုံကိုက ခရမ်းပြာလေးတဲ့၊ ကိုခေါင်းစာတွေ ဖတ်ရတာ မ,မပြောနဲ့ ကြည်ပြာတို့တောင် ခံစားရတယ်၊ သူ့ရင်ထဲမှာ မ,ကို သံယောဇဉ်မပြတ်နိုင်တာ အသိသာကြီး၊ ဖွင့်မပြောတာပဲ ရှိတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်လိုက်ရတာလဲ မ



ရယ်”

“ဪ ... မသင့်တော်ဘူးလေကွာ၊ အားနည်းချက်ရှိသွားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ သူ့များတွေထက် ပိုစောင့်စည်းထိန်းသိမ်းရတယ်၊ ဘယ်လိုပဲနားလည်မှုရှိကြတဲ့ ရည်းစားဟောင်းတွေဆိုပေမယ့် ခေါင်းတက်က အထင်သေးသွားမှာကို မလိုချင်ဘူး၊ ရေလာမြောင်းပေး အညှာလွယ်တယ်လို့ ထင်မှာစိုးတယ်၊ အရင်က သံယောဇဉ်အားကိုးနဲ့ သူ့အပေါ် မျှော်ကိုးတယ်လို့ လုံးဝအထင်မခံနိုင်ဘူး၊ မ ခံစားချက်က ရှင်းတယ်၊ မ,ဘဝမှာ သံယောဇဉ်အရှိဆုံးလူက အံ့ဖွယ်ခေါင်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် မနဲ့တစ်သက်လုံး မဆုံစည်းနိုင်မယ့်လူကလည်း ခေါင်ပဲ၊ ဒါ ခေါင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ မရဲတစ်သက်စာခံယူချက်ပဲ၊ ဘယ်တော့မှ ဘာကြောင့်မှ မပြောင်းလဲဘူး”

စွဲမြဲပြင်းထန်သည့် အယူအဆတစ်ခုကို ပြောပြရတာနဲ့ လေသံက ပြတ်သားမာကျောနေပါသည်။

သုံးယောက်သား အတန်ကြာအောင် အတွေးကိုယ်စီဖြင့် နှုတ်ခမ်းတိုငြိမ်သက်နေကြလေသည်။ ခဏကြာမှ စန္ဒာက ...

“ကဲပါ ...ပြောရင်းက လိုရင်းတောင် ပျောက်နေပြန်ပြီ”

www.burmeseclassic.com



ပြီ၊ မ ပြောပြမှာလားဟင်၊ ကိုခေါင်နဲ့မ ဘာဖြစ်လို့ ကျွဲသွား ကြတယ်ဆိုတာ”

သူမက အသာအယာခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သောအခါ သုံးယောက်သား စိတ်ဝင်စားမှုဖြင့် တောက်ပြောင်သော မျက်လုံးလေးတွေဖြင့် သူမအနားမှာ အကျအနနေရာယူလိုက် ကြပါသည်။

xxx

ဘိုဘိုပြဿနာဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ခေါင် အလာ ကျဲသွားခဲ့ပါသည်။ ခေါင်ကတော့ စာမေးပွဲနီးလာပြီမို့ အတန်း မှန်မှန်တက်နေရ၍ဟု အကြောင်းပြခဲ့သည်။

ထိုအတိုင်းပင် သူမကလည်း ယုံကြည်ဖို့ကြိုးစားခဲ့ ပါသည်။

သို့သော်လည်း သူမဆီရောက်လာသောအခါ ခေါင် သည် အရင်တုန်းကခေါင် မဟုတ်တော့တာတော့ လက်မခံ ချင်လို့ မရှုနိုင်တော့ချေ။

ခေါင် အများကြီး နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။ သူမကို န်ဘေးမှာထားပြီး ခေါင်သည် တွေဝေငေးမောနေ သည်ကများ၏။



“ခေါင် ...ပြာ့ကို အချစ်လျော့လာပြီလားဟင်”

ဟု မေးကြည့်ချင်ပေမယ့် ခေါင် ခေါင်းညှိတ်လိုက် မှာစိုးတာမို့ သူမ မမေးဖြစ်ခဲ့ပါ။

သူမမှာ ပိုးပန်းသူတွေများတာ၊ သူမ၏ရည်းစားဦး မဖြစ်ခဲ့တာ တစ်ခုတည်းနှင့်တော့ ခေါင် သူမကို စွန့်ပစ်သွား လိမ့်မည်ဟု သူမ ဘယ်တုန်းကမှ မယုံကြည်ခဲ့ပါချေ။

သည်နောက်ပိုင်းမှာတော့ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက် များ ရောက်လာခဲ့သည်။ ခေါင်နှင့်သူမကို ပိုမိုဝေးကွာစေ သည့် အပူရောင်နေ့ရက်များပင်ဖြစ်သည်။

ကျောင်းပိတ်ထားတာမို့ သူမနှင့်ခေါင် မတွေ့ရတော့ ပါ။ သူမထံမှာ ဖုန်းမရှိတာမို့လည်း ခေါင်ကိုသတိရတိုင်း ဆက်သွယ်ခွင့်မရချေ။

လမ်းထိပ်စတိုးဆိုင်လေးမှ ဖုန်းထွက်ဆက်မိသည့် အခါများမှာလည်း ခေါင်နှင့် တွေ့ချင်သည့်အခါမှတွေ့၏။ တွေ့ပြန်တော့လည်း ခေါင်အသံနားထောင်ရသည်မှာ အား မရဖွယ်။ အေးတီအေးစက်။

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း သူမအိမ်ရှေ့ကို ခေါင် လာတတ်သည်။ ဟွန်းလေးတစ်ချက်တောင်တီးဖော်၊ အရိပ်



အယောင်ပြဖော်မရဘဲ နောက်နေ့တွေ သူမ ဖုန်းဆက်မိတော့ မှ သူလာသွားသည့်အကြောင်း သိရတာဖြစ်သည်။

သတိရတမ်းတသည့် ချစ်သူတစ်ယောက်ကို တွေ့ဖို့ တော့ မကြိုးစားသည့် ခေါင်သဘောကို သူမ နားမလည် တတ်အောင်ပဲ ဖြစ်ရသည်။

ချစ်သူအတွက် ရတက်မအေးရသည့် ထိုကာလမှာ ပဲ သူမ၏အိမ်တွင်းရေးပြဿနာကလည်း ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ သည်။

သူမတို့ငယ်စဉ်ကပင် အဖေဆုံးပါးခဲ့တာမို့ နောက် အိမ်ထောင်ကြိုထားသော မေမေ၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ ဖောက်ပြန်ဆုံးရှုံးလာခဲ့ခြင်းပင်။

နှလုံးရောဂါ၏ နောက်ဆုံးအခြေအနေကို သိရှိခံစား နေရသော မေမေက သူမကို ဒေါ်မိထောင်ပြုဖို့ တိုက်တွန်း ခဲ့ပါသည်။

သူမရှိသည့်အခါ သူမကို ဖခင်အရင်းမဟုတ်သော ပထွေးဖြစ်သူနှင့် အတူထားခဲ့ဖို့ မသင့်တော်ဟု အမေတွေး သလို သူမအောက်ရှိ မောင်နှမနှစ်ယောက်၏ ရှေ့ရေးအတွက် ကိုလည်း သူမမှ တာဝန်ယူနိုင်စေချင်သည်။

www.burmeseclassic.com



သူမကို လက်ထပ်စေချင်သူက ဖေဖေရှိစဉ်က ဖေဖေလက်အောက်မှ အရာရှိငယ်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ရိုးသားကြိုးစားကာ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းမွန်ပြီး သူမတို့ မိသားစုကိုလည်း သံယောဇဉ်ဖြင့် ခင်မင်ရင်းစွဲရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သူမထက် ဆယ်နှစ်ခန့်ပင် အသက်ကြီးနိုင်ကာ သူမ ကို မြတ်နိုးစုံမက်နေသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါ၏။

ကိုစောဦးမှာ မိဘမဲ့တစ်ဦးဖြစ်ပြီး အတန်အသင့် ငွေကြေးဥစ္စာ ပြည့်စုံတောင့်တင်းသူဖြစ်၏။

မေမေဆန္ဒကို မငြင်းရက်သော်လည်း ခေါင်းညိတ် လက်ခံလိုက်ဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်ပါချေ။

သူမမှာ ချစ်ရလွန်းသော ခေါင်ရှိနေသည်မဟုတ် လား။

“ပြာမှာ ချစ်သူရှိနေပါတယ် မေမေ”

ရဲဝံ့စွာပင် မေမေ့ကို ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့မိသည်။

“အဲဒီချစ်သူက သမီးကို အခုလက်ထပ်နိုင်မလား၊ လက်ထပ်ပြီးတဲ့နောက် မောင်လေးနဲ့ ညီမလေးတာဝန်ကိုရော တစ်ပြိုင်တည်းယူနိုင်မှာလား၊ ယူနိုင်တယ်ထားဦး မောင်စော



ဦးလောက်တော့ မေမေ စိတ်မချနိုင်မှာအမှန်ပဲ၊ ချစ်တာနဲ့ လက်ထပ်တာဟာ တစ်ခြားစီပါပဲခရမ်းပြာ၊ အချစ်ဆိုတာ နှလုံးသားကိစ္စ၊ လက်ထပ်ခြင်းဆိုတာ ဘဝပြဿနာပါ။ မေမေ မျက်စိမမှိတ်ခင် သမီးတို့မောင်နှမသုံးယောက်ကို စိတ်ချသွား ပါရစေ”

“မေမေလည်း ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူးမေမေရယ်၊ သမီး သမီးချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်ပါရစေနော်၊ သမီးကျောင်းပြီး တာနဲ့ လုပ်လုပ်ပြီး မောင်လေး ညီမလေးတွေကို ကြည့်ပါ့ မယ်၊ တုန်သက်လုံးလည်း စောင့်ရှောက်သွားပါ့မယ်လို့ ကတိ ပေးပါတယ်၊ သမီး ကိုစောဦးနဲ့တော့ လက်ထပ်ပါရစေ နဲ့နော်”

ခေါင်နှင့် မဝေးလိုစိတ်ဖြင့် မေမေ့ထံမှာ အသနားခံ တောင်းပန် ကိုးလျှိုးမိသည်။

ချစ်သူအတွက် သောက၊ မိခင်အတွက်သောက၊ မောင်နှမသုံးယောက်၏ ဘဝရှေ့ရေးအတွက် သောကများ နှင့် ရူးမတတ်ရတက်ပွေ့ခဲ့ရသော ရက်များ၏အဝေးမှာ ခေါင် ကတော့ အေးစက်စိမ်းကားနေရက်ခဲ့သည်။

ဖုန်းဆက်တိုင်းလည်း ခေါင်နှင့်မတွေ့။

www.burmeseclassic.com



မဝံမရဲစိတ်နှင့် နာမည်မှာမထားခဲ့ဖြစ်။ မတတ်နိုင်သည့်အဆုံး
‘ခရမ်းပြာ’ ဆက်ပါသည်။ ဘယ်အချိန်ပြန်ဆက်မည်။ စောင့်
နေပါဟု မှာထားခဲ့သောအခါမှာလည်း ခေါင်နှင့်မတွေ့ရပြန်။

ခေါင် ကိုယ့်ကို တမင်ရှောင်နေပြီလားဟူသော
အတွေးကို မဝံမရဲတွေးမိစပြုလာသော်လည်း ထိုအသိကို
လက်ခံဖို့တော့ သတ္တိမရှိပြန်။

မှောင်ရီရီတစ်ညနေမှာတော့ ခေါင်ကို ဖုန်းထဲမှာ
ရှောင်တခင်ဖမ်းမိသည်။

ချစ်သူအသံကို ကြားရသော်လည်း ခေါင်အသံက
အားရဖွယ်မရှိ။ နှမ်းဖတ်ဖတ်၊ ပျော့တော့တော့။

“ခေါင်နဲ့တွေ့ချင်တယ်၊ ခေါင်နဲ့တွေ့မှဖြစ်မယ်။ သိပ်
အရေးကြီးတယ်ခေါင်၊ ပြာကိုလားတွေ့ပါ။”

သူမအသံကို နားထောင်ပြီး တစ်ခုခုပြသောနားကြည့်နေ
ပြီမှန်း သိနိုင်သော်လည်း ခေါင်က သွေးပူလှုပ်ရှားမလာ။

ပြာ တစ်ခုခုဖြစ်နေလားဟုပင် မမေး။ ဝမ်းနည်းလှ
သော်လည်း အံ့ကြိတ်ကာ မျက်ရည်ထိန်းခဲ့ရသည်။

ဆိုင်ဖုန်းမို့လည်း ဖုန်းထဲမှာပြောမပြချင်။ ပိုဆိုးသည်
က တုံ့ပြန်လာသော ခေါင်စကားသံဖြစ်သည်။



“ခေါင် အလုပ်တွေရှုပ်နေတယ်၊ လာတွေ့နိုင်ဦးမှာ
မဟုတ်ဘူး။”

ကိုယ် ဖုန်းခေါ်မိသူသည် ခေါင်မှဟုတ်ပါလေစဟု
သံသယဖြစ်မိရသည်။ ခေါင် တစ်ခုခုပြောင်းလဲနေပြီဆိုတာ
တော့ သေချာလှပါပြီ။

“မရဘူးခေါင်၊ ခေါင်နဲ့တွေ့ရမှဖြစ်မယ်၊ ခေါင်လာ
မတွေ့ရင် ပြာ လာတွေ့ရလိမ့်မယ်၊ မနက်ဖြန်မနက် ဆယ်
နာရီ အင်လျားကန်ဘောင်ပေါ်က ထိုင်နေကျနေရာမှာ စောင့်
နေမယ်”

ပြောပြီးပြီးချင်း ဖုန်းချပစ်လိုက်မိသည်။ အိမ်ကိုပြန်
လာခဲ့သော ခြေလှမ်းတွေမှာ အင်အားမရှိ။ အိမ်ရောက်သည်
နှင့် အိပ်ရာထပ်ပစ်လွဲကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးမိသည်။

ရေနစ်သူအတွက် ကောက်ရိုးတစ်မျှင်ကလည်း
ဥပေက္ခာပြုရက်ခဲ့ပြန်ပြီမဟုတ်လား။

သို့သော်လည်း သူမ ရင်ဆိုင်နေရသော အခြေအနေ
မှန်ကို သိရလျှင်တော့ ခေါင် အေးစက်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဟု
မျှော်လင့်ချက်လေး ထားမိပြန်သည်။

ခေါင် သူမကို သိပ်ချစ်ခဲ့တာပဲ။ တကယ်တော့

www.burmeseclassic.com



ချစ်သူကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။

တစ်ညလုံး သူမ အိပ်မပျော်နိုင်။ ပူလောင်သောက တွေနှင့် မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ရသည်။ ခေါင်နှင့် ချိန်းထားသော နေရာသို့ အစောကြီးရောက်နေမိသည်။ သည်လိုပဲ ခေါင် အလာကို မျှော်ခဲ့ရသောကာလတွေသည် သူမအတွက် အဓိပ္ပာယ်ရှိခဲ့မြဲမဟုတ်လား။

ဆယ်နာရီခွဲလောက်မှာမှ အင်းယားကန်ဘောင် အတိုင်း ခပ်လေးလေးလျှောက်လာသော ခေါင်ကို တွေ့ရ သည်။

ခါတိုင်းလို သူမရှိရာသို့ အလျင်စလိုရောက်လာတတ် သော နှင်းမုန်တွေကြားက ခေါင်ကို သတိရမိသည်။

သူမကို လှမ်းပြုံးပြသော ခေါင်အပြုံးက ခပ်ယွဲ့ယွဲ့။ မျက်နှာပေါ် အမြဲရှင်းလင်းသန့်စင်နေတတ်သော ဗုတ်ဆိတ် မွှေး၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးတွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် ခေါင်အသွင် က မသပ်မယပ်လည်းဖြစ်နေခဲ့သည်။

သို့သော် သူမဖေးဖရိတ်အင်္ကျီအဖြူနှင့် လှယ်အိတ် အဖြူလေးကိုတော့ ဝတ်ဆင်စမြဲ။ ခေါင်၏ ဖေးဖရိတ် အရောင်က အဖြူရောင်သန့်သန့်ဖြစ်လေသည်။



သူ့အခန်းမှ အိပ်ယာခင်း၊ ခန်းဆီး၊ မျက်နှာသုတ် ပဝါ စသည့်အသုံးအဆောင်တွေသည် အဖြူရောင်တွေချည်း ဖြစ်သည်ဟု ခေါင် ပြောဖူးသည်။

အခန်းနံရံကိုလည်း အဖြူရောင်ကိုသာ သုတ်ထား သတဲ့။ သူမတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပြီး၍ အတူနေကြသော အခါ အိမ်ကို ခေါင်က အဖြူရောင်သုတ်မည်တဲ့။

ဝင်လယ်ကမ်းခြေ ကုန်းမြင့်မြင့်ပေါ်မှာ သစ်သား နှင့် မှန်ချပ်ကြီးတွေချည်းဖြင့်သာ ဆောက်သော ဖွေးဖွေး ဆွတ်နေသည့် တစ်ထပ်အိမ်လေးတစ်လုံးမှာ မှန်ချပ်ပြည့်ချ ထားသော ဖြူလှလှခန်းဆီးရှည်ကြီးတွေက ခန်းလုံးပြည့်ရှိရ ညော်။

ယိုအလယ်မှ သူမတို့၏ နှစ်ယောက်အိပ်ကုတင်ကြီး ကလည်း အဖြူရောင်။ သူမကို ဝတ်ဆင်ပေးထားမည့် ဂါဝန် ကလည်း အဖြူရောင်။ အိမ်တွင်း အသုံးအဆောင်တွေက လည်း အားလုံးအဖြူ။

အိမ်လုံးအနှံ့ သင်းပျံ့နေမည့် နှင်းဆီဖြူတွေကလည်း အဖြူရောင်ကြော့ပန်းအိုးထဲမှာ ဝေသာတောက်ကြားလို့။

တစ်ချိန်က ခေါင် အိပ်မက်ထဲမှ အဖြူရောင်



လေးတစ်လုံးကို ခေါင်ကတော့မသိ၊ သူမကတော့ အခြံသတိ ရ အိပ်မက်နေခဲ့သည်။

ခေါင်က အနားမှာဝင်ထိုင်သည်။ အရင်ကလို ကြာ လေမတိုးနိုင်အောင်မဟုတ်။ ခပ်ခွာခွာဖြစ်သည်။

သူမ ရင်နှင့်လှသည်။ ရုတ်တရက်ခကားမဆိုဖြစ်ဘဲ မျက်ရည်ရစ်ဝဲသော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေမိစဉ် ခေါင်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိရှိုက်ပွားလိုက်ရင်း သူမ ဘက်သို့ ငဲ့ကြည့်လာကာ ...

“ပြောစရာရှိတယ်ဆို၊ ပြောလေ ခေါင် အချိန်သိပ် မရဘူး”

သူမ ငိုချပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော်လည်း ငို၍ မရ။ ရင်ထဲမှာ တင်းကြပ်ဆို့နှင့်နေသည်။

ပြောင်းလဲသွားလိုက်တာ။ ခါတိုင်းဆို မခွဲနိုင်မခွာ ရက်စွာ သူမလက်ဖဝါးကို မလွှတ်တမ်းဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့သူ ကလေး။

“ခေါင် ... ပြာကို ရှောင်နေတာလားဟင်၊ ခေါင် ဘာကြောင့်ပြောင်းလဲသွားတာလဲ၊ ခေါင်ကို ခေါင်နဲ့မတူ လောက်အောင် ပြောင်းလဲသွားစေတဲ့အကြောင်းက ဘာလဲ။



ပြာ သိပါရစေ”

ရုတ်တရက်ခဏမှာဟော့ ခေါင်မျက်နှာမှာ ဝေဒနာ အရှိပ်တွေ ထင်ဟပ်သွားသလိုရှိသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း ပဲခင် ခေါင်က ပြုပြင်လိုက်ကာ ...

“ခေါင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ခေါင် တကယ်မအား တာပါ၊ သင်တန်းတွေတက်နေရတယ်၊ တခြားအလုပ်ကိစ္စ တွေလည်း ရှိနေတယ်၊ ဒါကြောင့်ပဲ၊ အိမ်ကပ်ရတယ်ကို မရှိဘူး”

သူမ မယုံပါ။ ခေါင် လိမ်ညာနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ခေါင်းမျက်ဝန်းတွေက သက်သေထူနေကြသည်။ သူမမျက်နှာ ပေါ်မှ ဖယ်ခွာသွားသည်နှင့် မျက်ဝန်းတွေသည် အလိမ်အညာ မှိုင်းတွေနှင့် ဝေထုံထိုင်း၍နေပါသည်။

သူမက နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့ကာ မျက်ရည်ကို ထိန်းလိုက်သည်။ သူလိမ်ညာနေသမျှ ကိုယ် ယုံကြည်နေချင် သေးပါသည်။

“ဒီရက်တွေမှာ ပြာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား”

ခေါင်က အသာအယာင့်ကြည့်ကာ ...

www.burmeseclassic.com



“ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ”

ဟု မေးသည်။

“မေမေနှလုံးရောဂါအခြေအနေက မကောင်းဘူး၊ မေမေက ပြာကို သူ့သဘောကျတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ချပေးတော့မယ်၊ ပြာတို့မောင်နှမတွေကို သူ စိတ်ချသွားချင်လို့တဲ့၊ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်”

ခေါင်မျက်နှာပေါ်မှ ပြောင်းလဲတုန်လှုပ်မှုကို မျှော်လင့်ရှာဖွေမိသော်လည်း ခေါင်က ငြိမ်သက်သော မျက်နှာပေါ်မှ မျက်လုံးသေများကို အင်းလျားကန်ထဲ၌ နှစ်မြှုပ်ထားလိုက်သည်။

“ပြောလေ ခေါင်၊ ပြာ ဘာလုပ်ရမလဲ”

ခေါင် ငြိမ်သက်မြဲ ငြိမ်သက်နေသည်။ အတန်ကြာမှ ...

“လက်ခံလိုက်ပေါ့ ပြာ၊ မိဘစကားနားထောင်လိုက်ပါ”

ခေါင်အသံက တုန်ခါနေသည်ဟုထင်ရသော်လည်း ခေါင်စကားအတွက်တော့ သူမက အကြီးအကျယ်တုန်လှုပ်သွားမိသည်။



တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့်ကိုက်ထိန်းရင်း မျက်ရည်စက်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလျက်က ခေါင်ကို နာနာကြည်းကြည်း စိုက်ကြည့်နေမိချိန်မှာ ခေါင်ကတော့ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။

“ဒါ ... ခေါင်ရင်ထဲက သဘောထားအမှန်ပဲပေါ့နော်၊ ပြာတို့နှစ်ယောက်အတွက် ခေါင်အဆုံးအဖြတ်ပဲပေါ့”

ခေါင်က ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းညိတ်သည်။ သူမဘယ်လိုမှ မချုပ်တည်းနိုင်တော့ဘဲ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ထဲ မျက်နှာအပ်ကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးလိုက်မိတော့သည်။

ခေါင်က သူမကို တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ခေါင် ... ပြာကိုမချစ်တော့ဘူးလားဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဖြစ်သွားရတာလဲ၊ ပြာ ... ပြာ မယုံနိုင်ဘူး”

ခေါင်က သူမမျက်နှာပေါ်မှ အကြည့်ကို မကြည့်ရက်သလို မျက်နှာလွှဲသွားကာ ...

“ခရမ်းပြာကို ခေါင် ချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လက်ထပ်ဖို့တော့ မဝံ့ရဲတာအမှန်ပဲ၊ ခေါင်ကို ခွင့်လွှတ်ပါခရမ်းပြာ၊ ခရမ်းပြာ ပျော်ရွှင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါ”

www.burmeseclassic.com



တယ်”

တကယ်အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ရင်ဆိုင်နေရခြင်းဟု လက်ခံနှလုံးသွင်းနိုင်ဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်ရစဉ် ကောင်းကင် တစ်ခုလုံး ပြိုကျကြွေဆင်းလာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ဘယ်လိုပဲ မမျှော်လင့်ရဲရဲ မျှော်သိထားခဲ့သော်လည်း တကယ်တမ်း ချစ်သူက စွန့်ပစ်ပြီဆိုတာ သေချာသောအခါ ရပ်တည်စရာမရှိအောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားရသည်။

“ဟင့်အင်း ... မခွဲပါရစေနဲ့ ခေါင်ရယ်၊ ပြာ ခေါင်နဲ့ မဝေးချင်ဘူး၊ ခေါင်ကလွဲလို့လည်း ပြာ ဘယ်သူ့ကို မှ လက်မထပ်နိုင်ဘူး၊ ခေါင်ကိုပဲချစ်တယ်၊ ပြာတို့ လက် ထပ်ကြရအောင်နော်၊ နော် ... ခေါင်၊ ပြာကို ကယ်ပါဦး ခေါင်ရယ်၊ ပြာ မချစ်မနှစ်သက်တဲ့လူကို လက်မထပ်ပါရစေနဲ့၊ ပြာ တောင်းပန်ပါတယ်”

ခေါင်လက်မောင်းမှာ မျက်နှာအုပ်ငိုကြွေးရင်း အထပ် ထပ်တောင်းပန်တိုးလျှိုးမိသည်။ ခေါင်က သူ့မ ဆံ့နွယ် လေးများကို အသာအယာ ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်ပေးကာ သူ့မကို အငိုတိတ် သွေးခဲတောင့်တင်းသွားစေသော စကားတစ်ခွန်းကို ဆိုခဲ့ပါသည်။



“ခေါင် နိုင်ငံခြားထွက်တော့ဖို့ အားလုံးခီစဉ်ထားပြီး သွားပြီ ပြာ၊ နောက်တစ်ပတ်လောက်ဆိုရင်ပဲ ခေါင် သွားရ တော့မှာ”

သူ့မ တအံ့တဩ ခေါင်ကို မော်ကြည့်မိခဲ့ပါသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦးကွယ်။ နောက်တစ်ပတ်အကြာမှာ နိုင်ငံရပ်ခြား ကို ထွက်ခွာသွားကော့မည်။ ချစ်သူက သူ့မကို ဒီအချိန်ထိ အောင် အသိမပေး အကြောင်းမကြားခဲ့သေးဘူးတဲ့။

“ပြာသာ မဆက်သွယ်ခဲ့မိရင် ပြာကိုတောင် အသိ မပေး နှုတ်မဆက်ဘဲ ခေါင် ထွက်သွားတော့မှာပေါ့နော်”

ခေါင်မဖြေပါ။ တိတ်တိတ်နေခြင်းသည် ဝန်ခံခြင်း သာ ဖြစ်ပါသည်။

လောကကြီး ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ အထူးသဖြင့် ခေါင်ရင်ထဲမှ သူ့မနှင့်ပတ်သက်သော သဘောထားတွေ ဘယ်လိုများ ပြောင်းလဲကုန်ကြပြီလဲကွယ်။

“ပြာ သိပ်အံ့ဩတယ်၊ ယုံကို မယုံနိုင်ဘူး၊ ခေါင် ဘာကြောင့် ဒီလောက် ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ၊ ပြာ ဘာ အမှားတွေလုပ်ခဲ့မိလို့လဲဟင်”

“ပြာ ဘာမှမမှားပါဘူး၊ မှားတာက ခေါင်ပါ”

www.burmeseclassic.com



ခေါင်ဟာ သတ္တိမရှိတဲ့ လူပျော့လူညံ့တစ်ယောက်ပါ။ ခေါင်ကို မုန်းလိုက်ပါ။ မေ့လိုက်ပါတော့၊ ခရမ်းပြာပေးတဲ့အပြစ်ကို ယူဖို့ ခေါင် ဒီနေရာကိုလာခဲ့တာပါ”

ခေါင်ကို စူးစူးရှဲရှဲကြည့်ရင်း သူမ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်နေခဲ့ပါသည်။

“ပြာ ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ခေါင်ကို ရိုက်ပစ်ချင်လား၊ ရိုက်လိုက်လေ”

ခေါင်က သူမလက်ကိုဆွဲယူပြီး သူ့ပါးပြင်ဆီ ထိ ကပ်ပေးသည်။

သူမ မလုပ်ရက်နိုင်ပါ။ ရင်တစ်ခုလုံး နာကျင်ကြေမ္မာ နေသော်လည်း ခေါင်ကို နာကြည်းမုန်းတီး၍မှ မရနိုင်သေးဘဲ။

ထို့နောက်တော့ မရိုက်ရက်သော ချစ်သူ၏ပါးပြင်ကို နောက်ဆုံးအနေဖြင့် နှုတ်ဆက်အနမ်းလေး ပေးဖြစ်သေးသည်။

“ဟင်...မ,ရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့များ အဲဒီလောက် ပျော့ညံ့ခဲ့တာလဲကွာ၊ ကိုခေါင်ကလည်း မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာ၊ သိပ်ရက်စက်တာပဲနော်”

စန္ဒာက မကျေမနပ်ကြီး ရေရွတ်ညည်းတွားလိုက်သလို...

“ဟုတ်ပါ့၊ မ,မို့လို့ အဲဒီနေရာမှာ အဲဒီလိုအညံ့ခံလာခဲ့တာ၊ ကြည်ပြာဆိုရင်တော့လား မှတ်လောက်သား လောက်အောင် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ခဲ့မိမှာအမှန်ပဲ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်ချစ်လေ၊ ဒီလောက်နာကြည်းစရာကောင်းတာကို”

“ပြီးတော့ ဘာတွေဆက်ဖြစ်ကြသေးလဲဟင်၊ သူပြန်သွားရောလား”



“အင်း...ပြန်သွားတယ်။ မ,ကို ပြန်ပို့ပေးမယ် ပြောပါတယ်။ မ,က တစ်ယောက်တည်းနေခဲ့ချင်သေးတာနဲ့ ပြန်ခိုင်းလိုက်တာ။ မ,လေ အဲဒီတုန်းက မ,မှာ လူမမာသည် အမေသာမရှိရင် အင်းလျားကန်ကြီးထဲ ဆင်းပြီးတောင် သေ ပစ်လိုက်ချင်တယ်...သိလား။ အဲဒီလောက်အထိ မ,စိတ်ဆင်း ရဲ့ရဲ့ရတာ။ မိုးချုပ်တဲ့အထိ မ, အဲဒီမှာထိုင်နေမိခဲ့တာ။ ခေါင် နဲ့လမ်းခွဲလိုက်ရပြီဆိုတာ အိပ်မက်မဟုတ်ပါလားဆိုတဲ့အသိ ကို နှလုံးသွင်းနိုင်ဖို့ ထိုင်ကြိုးစားနေရတာ”

ပြောရင်းဖြင့် သူမ မျက်ရည်တွေရစ်ဝဲလာရပါသည်။ ထိုခံစားချက်သည် ပြန်တွေးမိသောအခါတိုင်းမှာ မနေ့တစ်နေ့ ကလို ရင်ထဲပူနွေးလိုက်စားလာရခြေ။ ဘယ်တော့မှလည်း ရိုးထုံအေးခဲမသွားနိုင်ဟု ယုံကြည်သည်။

“အဲဒီနောက် ဘာတွေဆက်ဖြစ်လဲဟင်။ မ...အမေ ရော၊ ပြီးတော့..”

သူမက ပင့်သက်လေးရှိုက်လိုက်မိကာ...

“နောက်တော့ အမေ ဆုံးသွားတယ်။ မ,လည်း ကိုစောဦးနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ရတယ်။ ချစ်သူစွန့်ပစ်ခံရတဲ့ ဝေဒနာ၊ အမေဆုံးပါးရတဲ့သောက၊ မချစ်မနှစ်သက်သူနဲ့



ပေါင်းသင်းရတဲ့ခုကွတွေနဲ့ မ,အလူးအလဲဖြစ်နေချိန်မှာ ခေါင် ကတော့ မ,နဲ့ အဝေးဆုံးကို ရောက်နေပါပြီ။ ဖြေသာနိုင်စရာ ရှိတာတစ်ခုက ကိုစောဦးက မ,အပေါ် ကြင်နာရှာပါတယ်။ မအတွက် ခင်ပွန်းကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြာကြာ မ,ကံမကောင်းလိုက်ပါဘူး။ ရုတ်တရက် ဦးနှောက် သွေးကြောပြတ်ပြီး ကိုစောဦး ဆုံးသွားပြန်တယ်။ မ,အဖြစ် တွေက ပြန်မတွေးရဲ့စရာပါဘဲ”

“မ,ရယ်...နားထောင်ရတာနဲ့တင်တောင် ကြည်ပြာ တို့ ရင်နာလိုက်တာ။ မ,သိပ်ကံဆိုးခဲ့တာပဲနော်။ ဒါနဲ့များ တောင် ဒီဘဝ ဒီအခြေအနေရောက်အောင် မ,ကိုယ်ကိုယ်ကို ထိန်းမတ်လာနိုင်ခဲ့သေးတယ်။ တော်ရုံမိန်းမတစ်ယောက်ဆို ဖုန်းဖုန်းလဲသွားပြီ။ နောက်အိမ်ထောင်ပြုပြီး ဘဝကို ရေစုန် မျောချင် မျောသွားလောက်ပြီ။ အခု ကြည်ပြာတို့ မြင်ရတဲ့ မ,ဟာ...ဒီလိုခက်ခဲကြမ်းတမ်းတဲ့ဘဝကို ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူး တယ်ဆိုတာ မယုံစရာဘဲ။ မ,နဲ့ မရဲ့အတိတ် ယှဉ်တွဲမရနိုင် အောင်ဘဲ”

“ဟုတ်တယ်...မ, မ,ကို ကျွန်တော်တို့ အရမ်း ချိုးကျူးတယ်”

www.burmeseclassic.com



သူမက ယုံယုံလေးပြုံးနေမိသည်။

“သိပ်လည်း ချီးကျူးမနေနဲ့ဦး၊ မလည်း အရမ်းကို လေလွင့်ပုံလဲသွားခဲ့တာ၊ အသက်အရွယ်နဲ့ လောကဓံက မမျှတော့ လူက ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ဘူးလေ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ခေါင်းဆီက စာလေးတစ်စောင် ရောက်လာခဲ့တယ်၊ မရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကိုသိရလို့ ရေးလိုက်တဲ့စာလေး၊ မ ဘဝအတွက် သိပ်ကို အရေးပါတဲ့စာလေးမို့ မ ခုထိအလွတ်ရနေသေးတယ်၊ မ ရွတ်ပြမယ် သိလား”

xxx

ခရမ်းပြာ...

ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းများစွာနဲ့ ဒီစာကို ရေးလိုက်ပါတယ်။ ကိုစောဦးရဲ့ နာရေးသတင်းကို သူငယ်ချင်းက ဖုန်းဆက်ပြောလို့ ခေါင် သိရတယ်။ တကယ့်ကိုပဲ တုန်လှုပ်အံ့ဩရပါတယ်။ အရမ်းလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။

ခရမ်းပြာ သိပ်ဝမ်းနည်း အားငယ်နေမှာပဲနော်။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ခေါင်ကိုယ်တိုင် ခရမ်းပြာအနား ရောက်လာပြီး အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်...

ဒီစာလေးကပဲ ခေါင်ကိုယ်စား ခရမ်းပြာကို အားပေးနှစ်သိမ့်နိုင်စွမ်းပါစေလို့ ဆန္ဒပြုလိုက်ပါတယ်။

တစ်လက်စတည်းမှာပဲ ခရမ်းပြာဆိုမှာ ခေါင် ဝန်ချတောင်းပန်စရာတွေ ရှိနေသေးတယ်။ အစကတော့



တစ်သက် တောင်းပန်ခွင့်မကြံနိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်ထားခဲ့တာ။

ခေါင် မှားခဲ့ပါတယ် ခရမ်းပြာ။ ဒါပေမယ့်... မှားပြီလို့ သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ အရာရာနောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီ။ ခရမ်းပြာလည်း ကိုစောဦးနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ပြီဖြစ်သလို ခေါင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ခရမ်းပြာနဲ့ အဝေးဆုံးနေရာမှာ ရောက်နေခဲ့ပါပြီ။

လောကကြီးက သိပ်အံ့သြစရာကောင်းတယ်သိလား။ ခေါင် ဒီမှာ ဘယ်သူနဲ့ ပြန်တွေ့ရတယ်လို့ ခရမ်းပြာ ထင်လဲ။

ခရမ်းပြာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခေါင် သဝန်တို့ခွဲရတဲ့ ဘိုဘိုနဲ့လေ။ ခေါင်တို့ စကားတွေအများကြီး ပြောဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒီမှာ ခရမ်းပြာအပေါ် အထင်လွန်နေသမျှ အရာတွေအားလုံးလည်း ရှင်းသွားတယ်။

ခေါင် ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရပါတယ်။ သံသယတစ်ခုနဲ့ တင် သတ္တိနည်း သရဲဘောကြောင်သူတစ်ယောက်ရယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်လို့လည်း မဆုံးပါဘူး။

ခရမ်းပြာဆီ အပြေးလာပြီး တောင်းပန်ချင်ပေမယ့် ကံကြမ္မာက ကိုယ့်ကို ဒဏ်ခတ်လိုက်ပြီလေ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်ပြောဝန်ခံလို့မရတဲ့ နောင်တဝေဒနာတွေနဲ့ ဘဝဟာ



ဒီအတိုင်း အဆုံးသတ်သွားရတော့မယ်လို့ ထင်ထားခဲ့တာ။

ခုတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ ခရမ်းပြာဆီ ဖွင့်ပြောခွင့်ရခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်... သိပ်ကို တရားမမျှတတဲ့ အခြေအနေအခွင့်အရေးတစ်ခု အနေနဲ့ပါ။

စိတ်ဆင်းရဲသောကတွေ ပြောပျောက်သွားစေချင်ပါတယ် ခရမ်းပြာ။ တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ပျော်အောင်နေပါ။ ခရမ်းပြာအတွက် ခေါင်တစ်ယောက်လုံး အမြဲတမ်းရှိနေမှာပါ။

ခေါင် မကြာမကြာ စာရေးပါ့မယ်။ ခေါင်စာတွေ လက်ခံမယ့်သူမရှိလို့ စာတိုက်က ပြန်ရောက်မလာဘူးလို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ခေါင်ကို သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို သဘောထားနိုင်သေးတယ်ဆိုရင် ခေါင်ဆီလည်း စာပြန်ရေးလိုက်ပါဦး။

စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာဖြင့်
ခေါင်

xxx



“မ စာပြန်လိုက်ရောလားဟင်”

မိပေါက်ထံမှ အရင်ဆုံး အသံထွက်လာသည်။ သူမက အသံလေးထွက်အောင် ပြုံးလိုက်မိကာ

“ဘယ်လိုထင်လဲ၊ မှန်းကြည့်လေ”

“ပြန်လိုက်မှာပါ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ မ ကကိုခေါင့်ကို ဘယ်တုန်းကမှ မုန်းနိုင်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ကြည်ပြာအမြင် ဖြစ်သည်။ ကြည်ပြာက သိမ်မွေ့နူးညံ့ကာ မိန်းကလေးပီသသူမို့ သူ့အမြင်သူ့အတွေးကလည်း ပျော့ပျောင်းနူးညံ့လေ့ရှိသည်။

စန္ဒာကတော့ ယောက်ျားဆန်သူပီပီ ကြည်ပြာအမြင်ကို မကြည်လင်ဟန် ရှိနေလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ မ စာပြန်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ပထမကတော့ မပြန်ဘဲနေမလိုဘဲ၊ ခေါင့်ကို နာကြည်းလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီအချိန်မှာ မ,က မုဆိုးမတစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီလေ၊ အစစအရာရာမှာ အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ရတော့မယ်၊ မ,ကို ခေါင်တစ်မျိုးတစ်မည် အထင်အမြင်သေးသွားမှာ စိုးလို့ပါ၊ နောက်ဆုံးတော့ ခေါင် မ ကို နားလည်မှာပါပဲလေဆိုပြီး ခေါင့်ဆီ စာပြန်ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ခေါင့်စာထဲကလို မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လို သဘောထားပြီးတော့ပေါ့”

သုံးယောက်ထံမှ ပြိုင်တူပင့်သက်ရှိုက်သံကြားရသည်။

“အဲဒီနောက်ပိုင်း ခေါင်နဲ့မ စာအဆက်အသွယ် ရှိခဲ့ကြတယ်၊ ခေါင့်စာတွေ ခေါင့်ဆီက အင်အားတွေကြောင့်ပဲ ဘဝကို အရှုံးမပေးဖြစ်ခဲ့တာ၊ ဒီအခြေရောက်အောင် အားမွေးနိုင်ခဲ့တာပေါ့”

“ဒါဆို မ,က ကိုခေါင့်ကို ဘာလို့ စာအဆက်အသွယ် ဖြတ်လိုက်ရတာလဲဟင်”

စန္ဒာက သူ မရှင်းသည်ကို ဝင်လေးသပ်။

www.burmeseclassic.com



“ပြောပြီးပြီလေကွာ၊ ဒီအတိုင်းဆက်သွားရင် မနဲ့ ခေါင် သံယောဇဉ်ပြန်ပြန်သွားကြမှာ သေချာတယ်လေ၊ မ၊က အဲဒီလို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ ခေါင် မ၊ကို ဖွင့်ပြောတော့မယ် ဆိုတာ မ၊သိတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ မ အဆက်အသွယ်ဖြတ် လိုက်တာ၊ မ၊အိမ်လည်း ပြောင်းသွားတယ်လေ၊ ဒီလိုလုပ်မှပဲ မတို့နှစ်ယောက် ပြတ်နိုင်ကြတော့မှာလေ”

“အဲဒီတော့ မ မခံစားရဘူးလားဟင်၊ မ ကိုခေါင်ကို ချစ်နေတာပဲ မဟုတ်လား?”

“ခံစားရတာပေါ့၊ ခေါင်ကိုလည်း မ၊ချစ်တာပဲ၊ ဒါ ခုမှမှမဟုတ်တာ၊ ဟိုးအရင်ကတည်းက ချစ်ခဲ့တာ၊ ဘယ် တုန်းကမှလည်း မမုန်းခဲ့ဘူးလေ၊ နောင်လည်း အမြဲချစ်နေ ဦးမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခေါင်ကို မ၊မပိုင်ဆိုင်ချင်တော့ဘူး၊ မပိုင် ဆိုင်ရက်တော့ဘူး၊ မ စိတ်ထဲမှာ ဒီအတိုင်း သူ့ကို ချစ်နေ ရရင် ပြီးပြီ၊ မ၊က သူ့ကို ချစ်တယ်၊ သူလည်း ဒီလောကကြီး ထဲမှာ ရှိနေတယ်၊ ဒါဆိုရင် ပြီးပြီပေါ့၊ သူ ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ အသိကလေးနဲ့တင် မ ကျေနပ်နေတတ်နိုင်တယ်”

ကိုယ့်ရင်ထဲမှ ခံယူချက်လေးကို လေသံဖြတ်ဖြတ် လေးနှင့် မျက်နှာလေးမော့၍ ပြောလိုက်ပြီးချိန်မှာ ကလေး



မလေးသုံးယောက်၏ အံ့ဩနားမလည်သော၊ ဝေခွဲရခက်သော အကြည့် တွေတွေလေးတွေကို စုပြုံရရှိလိုက်ပါသည်။

“မ၊အချစ်ကို ကျွန်တော်တော့ နားမလည်နိုင်ဘူး” စန္ဒာက သူ့အမြင်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောသည်။

“ကြည်ပြာကတော့ နားလည်ပါတယ်၊ ကိုခေါင် အပေါ်ထားတဲ့ မ၊ရဲ့အချစ်က အချစ်ဆိုတာထက် ကျော်သွား ပြီ၊ ပိုင်ဆိုင်ခြင်းတွေ ရယူခြင်းတွေ မရှိတော့ဘူး၊ ချစ်သူကို မဖြူစင်တဲ့ဘဝကိုလည်း မပေးချင်တော့ဘူး၊ အဖြူရောင် သက်သက် သံယောဇဉ်ဖြစ်သွားပြီ၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲ.. အငွေ့အချစ်ပေါ့”

သူမက ခံစားနားလည်နိုင်စွမ်းသော ကြည်ပြာလေး ကို အထင်ကြီးသောအကြည့်နှင့် ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“ဒါထက် ကိုခေါင်စာထဲမှာပါတဲ့ ဘိုဘိုနဲ့သူ နိုင်ငံ ခြားမှာ ပြန်တွေ့ပြီး ဖ၊ကားတွေ ပြောဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာ၊ အဲဒါဘာတွေလဲဟင်၊ အဲဒီတော့မှ မ၊အပေါ် အထင်လွှဲနေ တာတွေ မှားမှန်းသိတယ်ဆိုတော့..၊ ကိုခေါင်က မ၊ကို ဘာ တွေအထင်လွှဲနေခဲ့တာလဲ၊ အဲဒါ သိချင်တယ်”

မိပေါက်က သူသိချင်သောအချက်ကို မရဲတရဲ

www.burmeseclassic.com



မေးလာလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေ ပြောဖြစ်ကြတာလဲဟင်”

ထိုအကြောင်းကို ပြောမည်ဆိုတော့ သူမ မျက်နှာပေါ် နာကျင်ရိပ်ပါးပါးလေး ယှက်သန်းထင်ဟပ်လာရ ပြန်ကာ....

“ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုပဲ ညီမလေးတို့ရဲ့ မရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ကြည့်ပြီး သင်ခန်းစာယူဖို့ ကြိုးစားကြ၊ ဒီလို မ၊ပြောပြမယ်”

“ဘိုဘိုနဲ့ မက တစ်ရပ်ကွက်တည်းသား သူငယ်ချင်းတွေ၊ မကို ကြိုက်တဲ့သူ ပိုးပန်းသူတွေများတာလည်း ကြည့်မရကြဘူး၊ တချို့သမီးရှင် မိဘတွေပေါ့၊ ဘိုဘိုနဲ့မ ရည်းစားဖြစ်တော့ ဘယ်အထိအောင် သွားပုပ်လေလွင့် ပြောလာကြလဲဆိုရင် ဘိုဘိုနဲ့မ ခိုးရာတောင် လိုက်ပြေးဖြစ်ပါတယ်လို့ ပြောကြတယ်တဲ့၊ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီရွှေရာသီမှာ မ၊လည်း တောင်ငူကအဖိုးကို ပြုစုဖို့သွားခဲ့ရသလို၊ ဘိုဘိုကလည်း သူ့ဆွေမျိုးတစ်ယောက်ဆီ ခရီးထွက်သွားတယ်



လေ၊ သွားတဲ့နေရာချင်းက တခြားစီပေမယ့် မတို့နှစ်ယောက်လုံး ပျောက်သွားတာကိုကြည့်ပြီး သူတို့လိုရာ ဆွဲတွေးလိုက်ကြတာ၊ ဒါတွေကို မ၊ပြန်မကြားခဲ့ပေမယ့် မတို့ အနားမှာနေတဲ့ ခေါင့်သူငယ်ချင်းက ပြန်ကြားတယ်လေ၊ အဲဒါက တစ်ချက်ပေါ့”

“ပြောရက်လိုက်ကြတာနော်”

“နောက်တစ်ချက်က မ၊ဆယ်နှစ်သမီးလောက်ကပဲ ပထွေးနဲ့ နေခဲ့ရတယ်၊ ဖေဖေဆုံးသွားတော့ မေမေလည်း အားကိုးအားထားရှာရင်း နောက်အိမ်ထောင်ပြုတယ်လေ၊ မမေ့ကို အပြစ်မတင်ပါဘူး၊ ဖေဖေဆုံးတဲ့အချိန်မှာ မေမေက အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်ပဲ ရှိသေးတော့ သူလည်း သူ့ဘဝသူ ဆက်ရှင်သန်ချင်ဦးမှာပေါ့၊ ပထွေးကလည်း မတို့မောင်နှမတွေအပေါ် ကောင်းပါတယ်၊ မကောင်းပြန်တာက ပတ်ဝန်းကျင်ပဲ၊ မကို ပထွေးနဲ့မလွတ်ကင်းဘူးလို့တောင် ပြောကြတယ်တဲ့”

ထိုစကားနေရာမှာ အချိန်ကာလများစွာ ကြာသွားသည့်တိုင် မရိုးနိုင်သော ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်ခြင်းဖြင့် သူမ အသံလေး တိမ်ဝင်သွားရသလို စကားအဆုံးမှာ ကလေးမ

www.burmeseclassic.com



ယောက်၏ တအံ့တဩ ယူကျုံးမရ ရေရွတ်သံလေးတွေက ကပ်ပါထွက်ပေါ်လာကြလေသည်။

“ဟယ်...၊ ရက်စက်လိုက်ကြတာ”

“အတော် အားလျားနေတဲ့လူတွေပဲနော် မ၊ သူတို့မှာ ဒီအလုပ်ကလွဲပြီး တခြားအလုပ် မရှိတော့ဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါ၊ သူများသားသမီးကိုများ ရက်ရက် စက်စက်၊ ဝဋ်လည်မှာ မကြောက်ကြဘူးလားမသိဘူး”

“အဲဒါလည်း မ၊ ပြန်မသိပါဘူး၊ မ၊ က ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်တတ်တဲ့သူလေ၊ ဒါပေမယ့် မ အကြောင်းကို ပတ်ဝန်းကျင်မှာ စုံစမ်းနေတဲ့ ခေါင့်သူငယ်ချင်းကတော့ ကောင်းကောင်း ပြန်ကြားနေတာပေါ့၊ ဒါကြောင့်လည်း ဒီ သတင်းတွေနဲ့ ခေါင် မ၊ အပေါ်တွေဝေလာနေတာလေ၊ မကို ထုတ်မမေးတော့ မ ဘက်ကလည်း ဖြေရှင်းခွင့်မကြုံခဲ့ဘူး ပေါ့”

“ဒီလိုနဲ့ မ မေမေရဲ့ကျန်းမာရေး ပြဿနာပေါ်လာ တယ်၊ မ၊ ကို အိမ်ထောင်ချပေးတော့မယ်ဆိုတော့ လူတွေက ဘယ်လို ပြောကြပြန်သလဲဆိုတော့ မ မှာ ပထွေးနဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ရှိနေလို့ ယောက်ျားရှာပေးစားတော့မယ်ပေါ့”



“အို...အို...”

ကြည်ပြာတို့ သုံးယောက်ထံမှ မခံမရပ်နိုင်သော ညည်းညူသံလေးများ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

“ဒါကြောင့် မ ခေါင်ကို အားကိုးတကြီး ခေါ်ပြော တဲ့အခါ ခေါင် ရက်ရက်စက်စက် ငြင်းခဲ့တာကိုး၊ တချို့က ဘိုဘိုနဲ့ရသလိုလို ပြောကြသေးသတဲ့ မ အိမ်ထောင်ပြုရတော့ မယ်ကြားတော့ ဘိုဘိုက မကိုလာပြီး လက်ထပ်ခွင့် တောင်း ခဲ့ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခေါင်မျက်နှာကို မြင်ယောင်ပြီး မ၊ လက်မခံခဲ့ပါဘူး၊ မ၊ သာ ဘိုဘိုကိုလက်ခံလိုက်ရင် မ၊ အပေါ် တစ်သက်လုံး အမြင်စောင်းခဲ့တဲ့ ခေါင် စွပ်စွဲချက်တွေ ကို အတည်ပြုခွင့်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ကိုယ့် အပေါ် သတ္တိနည်းတဲ့ ချစ်သူကို နေ့နံနက်အချိန် ထိ မ၊ က သစ္စာရှိပြချင်သေးတယ်လေ”

“မ၊ ကိုခေါင်ကို တော်တော်ချစ်တာပဲနော်”

စန္ဒာသုံးသပ်ချက်ကို သူမက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြ ကာ...

“အဲဒါကတော့ တစ်သက်စာအတွက် နောင်တမဲ့တဲ့ သစ္စာတရားပဲလေ”



သုံးယောက်ပြိုင်တူ သက်ပြင်းချကြပါသည်။

“တော်ပြီ၊ စောစောက ဒီအကြောင်းတွေမသိခဲ့လို့ ကိုခေါင်ကို မ၊နဲ့ သဘောတူနေတာ၊ ဒီအချိန်ကစပြီး မကို ကိုခေါင်နဲ့ သဘောမတူတော့ဘူး၊ ကိုခေါင် ပြန်ပရိပို့စ်လုပ် လာလည်း ပြန်လက်မခံခဲ့တော့ မ၊ သိလား၊ ချစ်သူအပေါ် ဒီလောက်သံသယများပြီး သတ္တိနည်းတဲ့ယောက်ျားမျိုးကို ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာတွေ ဘယ်လောက်ပဲပြောပြော မကို သူပြန်မေးရမှာပေါ့၊ ခုတော့ ချစ်သူထက်ပဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ယုံနေတာ၊ ဒီလောက် အတ္တကြီးပြီး ရက်စက်တဲ့ချစ်သူမျိုး ကျွန်တော်သာဆိုရင်တော့ လုံးဝ လှည့်မကြည့်တော့ဘူး၊ ဘဝ ထဲကကို အပြီးအပိုင် ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်မှာ”

လူတိုင်းက နှုစေ့ဝဖန်သလိုပဲ သူမကို အားမလို အားမရ အပြစ်တင်ခဲ့ကြသည်။ တကယ်ပဲ သူမ ကိုယ်တိုင် လည်း ခုချိန်ထိအောင် နားမလည်နိုင်။ ခေါင်ကို ဘာကြောင့် များ မမှန်းနိုင် မမေ့နိုင်ခဲ့သလဲ။

အတိတ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုပဲ ထင်သည်။

နေပူပူအောက်မှာ လှိုင်းလေငြိမ်သက်နေသော ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို မှန်သားချပ်မှကျော်ကာ ငေးမျှော်ကြည့်



ရင်း သူမက တစ်ယောက်တည်း ပြောနေသလို စကားလုံး တစ်ချို့ကို ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“ဘဝမှာ အရာရာရဲ့ အဦးအဖျားမှ ဖြစ်ချင်တဲ့သူ၊ အင်မတန် အဖြူအစင်အသန့်အပြန်ကြိုက်ပြီး သဝန်တို ကြောင့်ကြများလွန်းတဲ့ အံ့ဖွယ်ခေါင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်က လား ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ခရမ်းပြာကို ပြန်ပရိပို့စ်လုပ်မယ်ဆို တာကွယ်...”

www.burmeseclassic.com



ခေါင်က တဖျစ်တောက်တောက်နှင့် ပြောပြောဆိုဆို ပင် သူမနဖူးကို လက်ဖမိုးဖြင့် အသာအယာ လာရောက် ထိစမ်းကြည့်သည်။

“အသားလည်း နွေးတယ်၊ ပြာ အအေးမိပြီထင် တယ်၊ ဆေး ကြိုသောက်ထားရင် ကောင်းမယ်၊ မနက်ဖြန် မနက်လည်း ခရီးသွားရဦးမှာ မဟုတ်လား။”

အလာကတည်းက နှစ်ညအိပ်သုံးရက်ခရီး စီစဉ်လာ ခဲ့တာမို့ မနက်ဖြန်မနက်ဆိုလျှင် သူမတို့ ပြန်ကြတော့မည် ဖြစ်သည်။

“အခန်းပြန်ရောက်တော့ သောက်လိုက်ပါ့မယ်၊ ခေါင်တို့ရော မပြန်သေးဘူးမဟုတ်လား။”

“ပြန်မယ်လေ၊ ပြန်တော့မှာပေါ့၊ ခေါင်တို့က ပြာ တို့ထက် ကြိုရောက်နေတာပဲ၊ ပြာတို့လည်း အဖော်ရအောင် အတူတူပဲ ပြန်လိုက်ကြတာပေါ့။”

“ပြာတို့နဲ့ အဖော်လုပ်ဖို့တော့ မပြန်ပါနဲ့၊ ခေါင်သူ ငယ်ချင်းတွေ ဆန္ဒလည်းမေးပါဦး၊ သူတို့နေချင်ရင် နေဦးမှာ ပေါ့။”

“သူတို့က ချောင်းသာကို ချောင်းပေါက်ချော်၊

“ဟတ်ချိုး...၊ ဟတ်ချိုး...”

“ဟော...ပြာ အအေးမိနေပြီထင်တယ်”

နာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်ပေါ် လက်ကိုင်ပဝါလေးအုပ်ကာ နှစ်ချက်ဆက်တိုက် ချေလိုက်မိသော သူမကို ခေါင်က စိုးရိမ် ပူပန်စွာ ပြောလာပါသည်။

တကယ်ပဲ သူမ အအေးမိနေပြီ ဖြစ်သည်။ လည် ချောင်းတွေလည်း နာကျင်ကာ ပူတူတူရှိန်းဖိန်းဖိန်းနှင့် ပျားချင် သလိုလိုပင် ဖြစ်နေရသည်။

“နေ့လည်က ရေထဲဆင်းလိုက်လို့များလား၊ တစ်ခါ မှ ရေမစိမ်ဘူးဘဲနဲ့လေ၊ မျက်နှာကလည်း ခွမ်းနေတယ်၊ ပျားများနေလား။”



ကို သက်သက်လိုက်ပို့ကြတာ၊ ခေါင် ပြန်ချင်တဲ့နေ့ ပြန်လို့ရ တယ်”

“ခေါင်က ပြန်ချင်ပြီမို့လို့လား”

ခေါင်က သူမကို အဓိပ္ပာယ်ပါသော မျက်လုံးများ ဖြင့်ကြည့်ကာ

“ပြန်ချင်ပြီပေါ့”

ဟု ဖြေသည်။ မျက်နှာမှာ မဖော်ပြသော်လည်း သူမ စိတ်ထဲမှာတော့ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်သွားမိသည်။ ခေါင်နှင့် အတူ တစ်ခရီးတည်း ပြန်ရတော့မည်မဟုတ်လား။

“ဒါဆို ပြာ ရေထဲဆင်းလို့ မရတော့ဘူးပေါ့”

“အင်းလေ၊ ဘယ်လိုလုပ် ဆင်းတော့မလဲ”

“ဒါဆို ခေါင်လည်း ပြာကို အဖော်လုပ်တော့မယ်”

“မဟုတ်တာ၊ ခေါင်ဘာသာ ခေါင်သွားပါ၊ ပြာ ထိုင်နေမှာပေါ့၊ မပျင်းပါဘူး”

ခေါင်က လက်မခံပါ။

“ခေါင်လည်း မဆင်းချင်တော့ပါဘူး၊ ဒီမှာပဲ ထိုင် စကားပြောနေကြတာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား နေရိပ်ထဲမှာ ထိုင်ခုံတစ်လုံးစီယူ



ကာ ထိုင်နေဖြစ်ကြသည်။

အုန်းစိမ်းရည် မှာသောက်ကြသည်။ ပုစွန်ကင် စားကြသည်။ ငါးကင် စားကြသည်။ ခေါင် ယူလာသည့် ဗီဒီယိုကင်မရာလေးဖြင့် ရေထဲမှ အုပ်စုတွေကို မှတ်တမ်း တင်ကြသည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန် ရယ်မော စ၊ နောက်ရင်း လိုက်ရိုက်ကြသည်။

တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ ခေါင်ကား သူမကို ငေးပြီး ကြည့်နေတတ်ပြန်သည်။

ညဘက် ထမင်းစားပြီး၍ တည်းခိုရာဘန်ဂလိုသို့ ပြန်ကြရာ လမ်းမှာ နှစ်ယောက်တည်း နောက်မှာ ကျန်ရှိခိုက် ခေါင်က ခပ်တိုးတိုး ပြောလာသည်။

“မနက်ကျရင် နှင်းတွေကြားထဲမှာ လမ်းထလျှောက် ရအောင်နော် ပြာ”

တဲ့...။

သူမ အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိစဉ် အရောင်တောက်ပသွားသော ခေါင်မျက်ဝန်းအစုံကို ညရောင် ထဲမှာ မြင်လိုက်ရပါသည်။



ထုံးစံအတိုင်း အိပ်ရာဝင်ခဲ့သော်လည်း အိပ်မပျော် နိုင်သေးသည့် ညဉ့်ယံမှာ ခေါင်တို့ဘက်ခြမ်းမှ ဂစ်တာသံကို နားဆင်နေခဲ့မိသည်။

တို့ညအတွက် ခေါင်ဆိုသော သီချင်းက သူမရင် တစ်ခုလုံးကို ပြောင်းဆန်အောင် ကိုင်လှုပ်သွားစေသည့် ခိုင်ထူး၏ သီလားဆိုသော သီချင်းဖြစ်သည်။

နေ့ရက်အချိန်လေးတွေ့* ပြောင်းပေမယ့်* နှလုံး သားထဲမှာ* အချစ်ဆုံးကို* ဘယ်လိုမှမမေ့နိုင်* သီလား၊ အိပ်မက်ချိန်ထဲမှာ တွေ့ပေမယ့်* တစ်ရေးနိုးတဲ့ အခါ* ကွယ်ပျောက်သွားမှာ* တကယ်နှမြောမိတယ်* သီလား* ချစ်ရတဲ့သူ့ကို* ဒါတွေသာ* ပြောခွင့်ရ ရင်* အကြင်နာရမလား* ရင်နာရမလားကွယ်* သီလား

သူ့ရဲ့အသံလေးတွေ့* ကြားနေဆဲ* နားထဲမှာ * အချစ်ဆုံးရယ်* ဘယ်လိုမှမပျောက်နိုင်* သီလား၊ အထီးကျန်ဇာတ်လမ်းကို* ဆက်ချင်လည်း* သူ့စိတ်ထဲမှာ * ဘယ်လိုရှိမယ်* ကြိုတင်မတွေးရဲပါ* သီလား* သူ့တစ်ယောက်ကလွဲရင်* ဘယ်သူမှ* ချစ်လို့မရပါ* သူ့သီသားနဲ့* နေ့နိုင်လားအချစ်ရယ်* သီလား



* ကိုယ်ဆိုတဲ့သီချင်းသံကြားရင်* * သူ* * ဒီသီချင်း အဓိပ္ပာယ်သိပါစေ* * ကိုယ်ဆိုတဲ့သီချင်းသံကြားရင်* * သူ * * ရည်ရွယ်တဲ့အကြောင်းကို* * သူမြန်မြန်သိပါစေ* * သူ မြန်မြန်ကြားပါစေ* *

* သီလား* * ချစ်ရတဲ့သူ့ဆီ* * လိုချင်တာ* * တောင်းခွင့်ရရင်* * အကြင်နာသစ်ဆု* * အကြင်နာသစ်ဆု ကို* * တောင်းမယ်* *

သီချင်းအဆုံးမှာ ခရမ်းပြာ မျက်ရည်များ စီးဆင်း ကျလာသည်။

ကြည်နူးခြင်းကြောင့်လား...၊ ကြေကွဲခြင်းကြောင့် လား...၊ မရေရာ။



မနက်စောစော နင်းတောထဲဆုံကြသောအခါ ခရမ်း
 ပြာတစ်ယောက် ဖျားနေပြီမှန်း ခေါင် သိလိုက်ရတော့သည်။
 ခရမ်းပြာ လက်ဖျားကလေးကို သတ်လက်လွတ်နိုင်
 စွာ ဆုပ်ကိုင်မိရာမှ အေးစက်နေရမည့်အစား ပူနွေးနေသော
 လက်ဖဝါးလေးကို စမ်းသပ်မိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။
 “ပြာ...ဖျားနေတာလား၊ မှန်းစမ်း”
 ခေါင်က ပြာပြာသလဲ နဖူးကို အဖျားစမ်းသည်မှာပဲ
 ချောင်းက တဟွတ်ဟွတ်ဆိုးတော့သည်။ ဖျားပြီမှန်းကို
 တစ်ရေးနှိုးကတည်းကပင် သိခဲ့သည်။
 ဆေးထသောက်ဖို့ စဉ်းစားသော်လည်း အစာတစ်ခုခု
 ခံသောက်ဖို့ အဆင်မပြေတာနှင့်ပဲ ဒီအတိုင်းပြန်အိပ်ခဲ့တာမို့

ခေါင်နှင့် ချိန်းထားသည့်အတိုင်း ထွက်လာခဲ့သည့်အချိန်မှာ
 တော့ အပူရှိန်က အတော်ပင် ပြင်းထန်နေပြီဖြစ်သည်။
 ခေါင်က လှမ်းလက်စ ခြေအစုံကို ရုပ်ပစ်ကာ...
 “ကျွတ်...၊ ပြာကလည်းကွာ၊ အဲဒါဆိုလည်း
 ဘာဖြစ်လို့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာသေးလဲ”
 ဟု ကရုဏာဒေါသဖြင့် အပြစ်တင်သည်။
 “ခေါင်ပဲ ထွက်လာခဲ့ဆို”
 “ခေါင်က ထွက်လာဆိုတာ၊ ပြာ ဖျားနေမှန်းမသိ
 ဘဲ၊ သိရင် ခေါ်ပါ့မလား၊ မလာဘဲ နေလိုက်ရောပေါ့”
 သူမက ဆူပူခံရသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို
 ခေါင်းလေးငုံထားရာမှ မရဲတရဲလေသံလေးနှင့်
 “ခေါင် စောင့်နေမှာစိုးလို့ပါ”
 ဟု ဖြေမိသည်။
 “ပြာရယ်...”
 ခေါင်ညည်းတွားသံက နင်းထုကြားမှာ တုန်ခါနေခဲ့
 သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်အနေအထားမှာ လက်နှစ်ဘက်ကို
 ခေါင်လက်များ လာရောက်ဆုပ်ကိုင်သည်ကို မရုန်းဖယ်မိ။



ထိုအနေအထားအတိုင်း တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြာမြင့်စွာငေးကြည့်နေမိကြသည်မှာ ဘယ် လောက်ကြာသည် မပြောတတ်နိုင်ပါ။ လှိုင်းတွေ နှင်းတွေနှင့် အတူ ပင်လယ်ထဲ ချောလွင့်သွားနေကြသလား မသိ။

ခေါင် တစ်ခုခုပြောမည်ဟု ထင်သော်လည်း ခေါင် မပြောပါ။ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ကျလာလှလှ စကားတစ်ခွန်းကို မျိုချပြီး တကယ်တမ်း ခေါင့်နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ပေါ်လာသည် က..

“ပြန်ကြရအောင်နော် ပြာ”

ဟု ဖြစ်သည်။

ဟိုတယ် စားသောက်ခန်းမှာ မနက်စာမှာထားခိုက် ခေါင်က ဆေးပါတစ်ခါတည်း သွားဝယ်ပြီး သူမကို ကော်ဖီ ဖြင့် ဆေးသောက်စေသည်။

“ဒီနေ့ ပြန်လို့ဖြစ်ပါ့မလားဟင်”

ခေါင်က မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ပြန်မှ ဖြစ်မယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခု ပြင်ဖို့ ချိန်းထားတာ ဖျက်လိုမဖြစ်ဘူး၊ ဆေးသောက်လိုက်ရင် သက်



သာသွားမှာပါ”

ခေါင်က တွေ့၍စဉ်းစားနေပြီး...

“ဒီလိုလုပ်၊ ပြာကားကို ခေါင် လိုက်မောင်းပေး မယ်၊ ပြာ ကားမောင်းလို့တော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါတော့ လက်ခံမှဖြစ်မယ်၊ ဟုတ်ပြီနော်”

“ဒါပေမယ့် ခေါင့်ကားက...”

“ခေါင့်သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ကားမောင်းတတ် တယ်၊ နို့ ပရော်ပလစ်”

ခေါင်က လက်ညှိုးတစ်ချောင်းငှေ့ယမ်းရင်း ရှေ့ ဆက် စောဒကမတက်တော့ဖို့ အဆုံးအဖြတ်ပေးသည့်ဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

ဒါ ခေါင့်ပင်ကိုယ်ဟန်ပဲ။ ခရမ်းပြာပေါ် လွှမ်းမိုးခဲ့ ဖူးသည့် အံ့ဖွယ်ခေါင်၏ မူလစရိုက်မှန်ပဲလေ။

ကြည်နူးစရာတော့ ကောင်းသားပဲ။ ခေါင်နှင့်အတူ နှစ်ယောက်ကားတစ်စီးထဲအတူ ခရီးလမ်းတစ်လျှောက် ပြန်ကြရမည်အဖြစ်လေ။

မနက်ပိုင်း ရေထဲဆင်းသူတွေဆင်းပြီး ရေဂိုးဂိုး

www.burmeseclassic.com



အဝတ်အစားလဲပြီးသောအခါ အထုတ်အပိုးတွေပါ ကားပေါ် အပြီးတင်ပြီးနောက် ဟိုတယ်မှာပင် နေ့လယ်စာစားလိုက်ကြ သည်။

“ပြီးလျှင် ခေါင် အစီအစဉ်ဆွဲထားသည့်အတိုင်းပင် ခေါင်က သူမ၏ကားကို မောင်းကာ၊ ခေါင့်သူငယ်ချင်းတွေ က နောက်မှ ကားတစ်စီးဖြင့်လိုက်ကာ ချောင်သောကမ်းခြေမှ စထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။

သူမ ရင်ထဲမှာတော့ တဖိုဖို၊ တနွေးနွေး။ ခေါင် မောင်းသော ကားနံ့ဘေးမှာ ထိုင်မလိုက်ရသည်မှာ နှစ်ပေါင်း ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ။

ဘယ်လောက်ကြာခဲ့သည့်တိုင် အတိတ်တုန်းက ခံစားချက်မျိုးက ရင်မှာ ခိုဝင်အမှတ်ရလာစေသည်။

တောင်တက်လမ်းတွေကို ခေါင်က ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်း၏။ သူမဘက်သို့လည်း မကြာခဏ လှည့်ကြည့်ရင်း

“နေကောင်းရဲ့လား၊ သက်သာရဲ့လား၊ မူးနေပြီ လား”

မကြာခဏ ဂရုတစိုက်မေးနေသည်။



သူမကတော့ လမ်းတစ်လျှောက် စတီယာရင်ပေါ် မှ ခေါင့်လက်ချောင်းသွယ်လျှောက်ကို ငေးမောကြည့်ကာသာ လိုက်ပါလာခဲ့မိသည်။

ခေါင့်လက်ချောင်းများကား ယောက်ျားတန်ခိုးလှပ ကြည့်ကောင်းလှသည်။

ခေါင် ကားမောင်းတိုင်း စတီယာရင်ပေါ် ကျွမ်းကျင် စွာ တိုင်တွယ်လှုပ်ရှားနေသော ခေါင့်လက်ချောင်းများကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ငေးကြည့်တတ်ခဲ့စမြဲ။

တောင်ဆင်းလမ်းကျော်လာသောအခါ ကားနှစ်ဦး အပြိုင်အဆိုင် ယှဉ်မောင်းလာခဲ့ကြည်။ သူတို့ကျော်လိုက်... ကိုယ်ပြန်ကျော်လိုက်။

သူမတို့ကားမှ ကျော်သွားတိုင်း စံကြီး၊ ကြည်ဖြာ နှင့် မိပေါက်တို့သုံးယောက်က ‘ဟေး’ ခနဲ ထအော်သလို သူတို့ကားက ကျော်သွားတော့လည်း ခေါင့်သူငယ်ချင်းအုပ်စု က ‘ဝါး’ ခနဲ အော်ဟစ်နောက်ပြောင်သွားကြသည်မှာ ပျော် စရာ။

ဇက်ကူးပြီးနောက် ပုသိမ်မြို့ပေါ်ရောက်လာသော

www.burmeseclassic.com



အခါ ဘုရားဝင်ဖူးကြသည်။

ပုသိမ်မြို့ထဲမှ ပြန်ထွက်လာကြသောအခါ ဓမ္မနိုးလွှဲ သုံးနာရီခန့် ရှိသွားပြီမို့ နေပူရှိန်မပြင်းတော့။

တဖြည်းဖြည်း ညနေစောင်းလောသောအခါ အနောက်ဘက်မှာ စကားတပြောပြောနှင့် ဝါလာကြသော စန္ဒာ၊ ကြည်ပြာနှင့် မိပေါက်တို့သုံးယောက် ငိုက်မြည်း အိပ်ပျော်ကုန်ကြသည်။

“ပြာရော...အိပ်လိုက်ပါလား၊ နေမကောင်းတာ နုံးနေမှာပေါ့”

ခေါင်က သူမကို ကြင်ကြင်နာနာ ဝှံ့ကြည့်ရင်း ပြော လာပါသည်။

“ဟင့်အင်း...ပြာ မအိပ်ချင်ပါဘူး၊ ပြာက ခရီး ထွက်ရတာ၊ ဟိုင်းဝေးကားမောင်းရတာ သိပ်သဘောကျတာ၊ ဒီအချိန်လေးကို အိပ်ပြီးတော့ မဖြုန်းပစ်ချင်ပါဘူး”

အထူးသဖြင့် ခေါင်နံ့ဘေးမှာရှိနေသော အချိန်လေး မှာပေါ့လေ။ ဘယ်လောက်အစိုးတန်လှသည့် လက်ဆောင် မျိုးလဲ။



ချစ်သူနှင့်အတူ ခရီးလမ်းတစ်ခုတည်းမှာ အတူရှိ နေရသောအဖြစ်။ ချစ်သူမောင်းသောကားပေါ်မှာ နံဘေးမှာ အတူရှိနေရသော အခွင့်အရေးလေ။

တစ်သက်မေ့လို့ရမည်မထင်။

“ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေး ဟိုင်းဝေးမောင်းရတာတော့ သိပ်မကောင်းပါဘူး၊ ပင်ပန်းတာပေါ့၊ ပြီးတော့ အန္တရာယ် လည်း များတယ်”

သည်လို ပူပန်ကန့်ကွက်တတ်သည်မှာ ခရမ်းပြာ ရဲ့ အံ့ဖွယ်ခေါင်ပါပဲ။

“မပင်ပန်းပါဘူး ခေါင်ရဲ့၊ ပြာသဘောအကျဆုံး စိတ်အပန်းဖြေနည်းပဲ၊ ပြီးတော့ ပြာက ကားမောင်းကျွမ်း ပါတယ်၊ မယုံရင် ခေါင်စီးကြည့်လေ”

ခေါင်က ပြုံးရင်း ခေါင်းခါပြသည်။

“ဒါပေမယ့် ခေါင်ကတော့ စိတ်ပူတယ်”

မျက်ခုံးနှစ်ခု အလယ်ကို အနည်းငယ်တွန့်၍ လျှက် လေသံတည်နှင့်ပြောသံမှာတော့ လှမ်းမိုးတားမြစ်လိုသော မနှစ်မြို့ဟန်က သိသိသာသာပင် ပါဝင်နေတာကို ခေါင်

www.burmeseclassic.com



အကြောင်း ကြေညက်ခဲ့ပြီးသား သူမက ရိပ်မိနားလည်နိုင် လိုက်ပါသည်။

ဒါကြောင့်မို့လည်း ရှေးအခါများကလိုပဲ စောဒက မတက်ဘဲ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။

“ပြာ...ဒီကားသော့လေးက ခေါင် ပို့ပေးထားတာ လေးပဲလား၊ ပြာ ကားစမောင်းပြီဆိုတုန်းကလေ”

ခေါင်က သူမကားမှ ကားသော့လေးကို သတိထား မိသွားကာ မေးလာသည်။ သူမက အားတက်သရော ခေါင် ညိတ်ပြမိရင်း...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီတုန်းက ခေါင်သူငယ်ချင်း လူကြိုက် လာပို့ပေးသွားတာ”

“တော်တော်ခံတာပဲနော်၊ ပြာက ခုထိမပျောက် အောင် သိမ်းထားနိုင်သေးတယ်၊ တော်တယ်”

သူမက ချီးမွမ်းမြှောက်စားခံရသော ကလေးတစ် ယောက်လို ပြုံးနေလိုက်မိသည်။

“ခေါင်သော့ချိတ်လေးက အကောင်းစားကြေးပြား အထူလေးကို၊ အကြာကြီးခံတာပေါ့”



“ပြာ ကားမောင်းကတည်းက ဒီကီးချိန်းပဲသုံးတာ လား”

“အင်း..”

သူမက ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံလိုက်သည်။ ခေါင်က သူမ ကိုကြည့်သည်။ ခေါင်မျက်ဝန်းတွေက နူးညံ့ရွန်းလက်နေကြ သည်။

အဲသည်ကတည်းက ခေါင်သည် သူမ ကားမောင်း မညှိကိစ္စကို စိတ်ပူကြောင်း မကြာခဏ ထည့်ရေးတတ် သည်။ ကားမောင်းရင် ဘယ်လိုဘယ်လို မောင်းဖို့တွေကို စာထဲမှ လှမ်းဆရာကြီးလုပ်တတ်၏။

ကားတစ်စီးနှင့်လျှောက်သွားနေလျှင် နောက်မှ ပိုးသူ ပန်းသူတွေ လိုက်လာမည့်အရေး စိတ်ပူပန်တတ်ခဲ့သည်။

“ကျန်တဲ့ ခေါင်ပစ္စည်းလေးတွေရော”

လူကြိုနှင့် အရင်ကထည့် ထည့်ပေးတတ်သမျှ ပစ္စည်းလေးများကို မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“အားလုံးရှိတာပေါ့၊ ပြတိုက်တစ်ခုလုပ်မလို့ သိမ်း ထားတယ်”

www.burmeseclassic.com



“ဘာလဲ...နှလုံးသားပြတိုက်လား”

နှစ်ယောက်သား ရယ်မောမိကြသည်။

“ခေါင် ရန်ကုန်ရောက်ရင် ပြာဆီ လာလည်လို့ ရမလားဟင်”

သူမက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ကာ..

“ရပါတယ်၊ လာလည်လေ၊ ဒါပေမယ့် ပြာဆိုင်က အမျိုးသမီးသီးသန့်နော်”

“ခြွင်းချက်အဖြစ်ရော မရဘူးလား”

“ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆယ်နှစ်အောက်ပဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့သားတွေလေ၊ တူလေးတွေ တစ်ခါတလေပါလာရင် ညှပ်ပေးတာ”

ခေါင်က ရှေ့ဆံပင်တွေထဲ လက်ထိုးသွင်းရင်း ရယ်မောနေသည်။ သူမ မိန့်မှူးတွေဝေသွားခဲ့ရမြဲ ခေါင် အမှုအရာများထဲမှ တစ်ခုဖြစ်သည်။

“ဒါဆိုလည်း စကားပြောဖို့ပဲ လာပါတော့မယ်”

“ခေါင်ရော ဒီမှာကြာဦးမှာလားဟင်”

မရဲတရဲမေးမိသည်။ နေစေချင်သော်လည်း တားပိုင်



ခွင့်မရှိပါ။ ကံကြမ္မာက ဆန္ဒရှိသလောက်သာ တွေ့ဆုံခွင့်ရမည်ဆိုတာ နားလည်ထားပြီးဖြစ်ပါသည်။

ခေါင်က ဓဇာစဉ်းစားနေပြီးမှ...

“နည်းနည်းတော့ ကြာဦးမှာပါ၊ ချက်ချင်းကြီးတော့ မပြန်ဖြစ်သေးပါဘူး၊ ဒီမှာ လုပ်စရာကိစ္စလေးတွေ ရှိသေးတယ်”

“ခေါင်...ဟိုမှာပဲ အပြီးနေတော့မှာလားဟင်”

“မနေပါဘူး၊ ပိုက်ဆံဝအောင်ရှာပြီးရင် ပြန်လာမယ်၊ အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ ထိုင်စားရမယ့်အချိန်ကျရင် ပေါ့၊ ပါလာတဲ့ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ဒီမှာ အလှူအတန်းတွေလုပ်မယ်၊ ဆေးရုံတို့ ပရဟိတကျောင်းတို့၊ ဘိုးဘွားရိပ်သာတို့ ဘုရားကျောင်း...တန်ဆောင်းတွေ လှူမယ်၊ ကုသိုလ်အလုပ်တွေလုပ်မယ်၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်မှာ ခေါင်းချမယ်၊ အဲဒီလိုစိတ်ကူးထားခဲ့တာ”

“အဲဒါလည်း ကောင်းတာပါပဲ”

“ဒါပေမယ့် ခုတော့ အဲဒီစိတ်ကူးက မသေချာတော့ဘူးဖြစ်နေတယ်”



“ဘာဖြစ်လို့”
ခေါင်ကမမြေဘဲ အသိရခက်စွာ ပြုံးနေသည်။

ပြီးမှ..

“မိန်းမယူရင် ကောင်းမလားလို့ပါ”

ဟု ရယ်ရိပ်ရိပ်နှင့် ဖြေသည်။

“ကောင်းတာပေါ့၊ အဲဒါလည်းကောင်းတာပဲ ခေါင်ရဲ့”

သူမက တကယ့်စိတ်ရင်းနှင့် ပြောမိသည်။

“ပြာက အားပေးတယ်ပေါ့”

“အားပေးတယ်၊ လူဆိုတာ ဘဝလက်တွဲဖော်လိုတယ်လေ”

“ဒါဆိုရင် ပြာကရော၊ ဒီအတိုင်းနေသွားတော့မှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီအတိုင်းပဲ နေသွားတော့မယ်၊ မဖြစ်မနေ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ယူရစရာအကြောင်းလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ပြီးတော့ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှလည်း လက်ထပ်ဖြစ်လောက်အောင် နောက်ထပ်ချစ်ဖြစ်တော့မှာမှမဟုတ်ဘဲ။



ဒါကြောင့် ပြာကတော့ ဒီအတိုင်းပဲနေသွားတော့မှာ သိပ်သေချာတယ်”

နှစ်ယောက်သား အတွေးကိုယ်စီဖြင့် တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့မိကြသည်။

ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့...ချစ်နေဆဲ...ချစ်နေဦးမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့လည်း ဘယ်သောအခါမှ ဆုံစည်းပေါင်းဖက်ဖို့မှ မဖြစ်နိုင်တော့ပဲလေ..။

www.burmeseclassic.com



ဖုန်းမြည်သံလေးကြောင့် အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးသွားရသည်။ နာရီကိုလှမ်းကြည့်မိတော့ မနက် ရှစ်နာရီပင် ရှိနေပြီ။

အိပ်ရာထနေမြင့်နေပြီဖြစ်ပေမယ့် မနေညက ခရီးပင်ပန်းခဲ့တာမို့ အိပ်ရေးမဝနိုင်သေး။ ပြီးမှပင် ဖုန်းပြန်ခေါ်တော့မည်ဟု စဉ်းစားပြီး ပြန်အိပ်မည်စဉ်းစားပြီးမှ ခေါင်များဖြစ်နေလျှင်...ဟူသော အတွေးဝင်လာတာမို့ ခုတင်ဘေးစားပွဲပေါ်မှ ခေါက်ဖုန်းလေးကို လှမ်းယူနားထောင်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို”

“ဟဲလို...မလား၊ ခေးပါ။ မ...အိပ်ရာက နိုးပြီ



လားဟင်”

အသံချိုသွက်သွက်လေးနှင့်အတူ မျက်နှာနုဖူးလေးကိုပါ တွဲမြင်လိုက်သည်။

“ဪ...ခေး...အင်း...နိုးပြီပဲဆိုပါတော့”

“ဟယ်...မ အိပ်တုန်းလား၊ ဆောရီးနော် မ၊ ဆိုးဆောရီးပဲ၊ ခေး နောက်မှပြန်ဆက်လိုက်မယ်နော်”

“ရတယ်၊ ပြောပါ၊ မ၊ နိုးပါပြီ”

“အားနာလိုက်တာ၊ မ... ဒီနေ့ဆိုင်ဖွင့်ပြီလားဟင်”

“မဖွင့်ဘူး ခေးရဲ့၊ ဒီနေ့တော့ အနားယူလိုက်ကြဦးမယ်”

“ဟုတ်လား”

စိတ်ပျက်အားလျော့သံလေး ဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ခေး ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ခေး မိတ်ကပ်လာလိမ့်ချင်လို့၊ ဆံပင်လည်းလျှော်

ပြီး ပုံနည်းနည်းသွင်းချင်လို့၊ ကိစ္စရှိလို့၊ နည်းနည်းအရေးကြီးလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် မ၊က အနားယူမှာဆိုတော့”

“မနက်ဖြန်မှ လာလို့မဖြစ်ဘူးလား ခေးရဲ့၊ တစ်ရက်



လေး အောင့်လိုက်ပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် ခေါင်းလျှော်ပြီး ဒီအတိုင်းလေးပဲသွား၊ လှနေမှာပဲကို”

“ဟင့်အင်း...မတူဘူး မရဲ့၊ မဆီလာမှ ပိုလှသွားတာ၊ မ၊လက်ကလေးတွေနဲ့ ကိုင်လိုက်ရင်ကို အလိုလို စိတ်တိုင်းကျသွားတာ၊ ရက်ရွှေ့လို့လည်းမရဘူး မ၊ရဲ့၊ ဟဲဟဲ...သိတယ်မဟုတ်လား...ချိန်းထားလို့၊ ဒီညနေ အိမ်လာပြီး နားဖောက်ကြမှာမို့လို့ပါ မ၊ရဲ့”

အသံချဲ့ချဲ့လေးမှာ ကြည်နူးရိပ် ရှက်သွမ်းရိပ်တွေ ပါဝင်နေသည်။

ကောင်မလေး...သူပြောပြောနေသော ကိုကိုဆိုသူနှင့် ချိန်းထားခြင်းဖြစ်မည်။ သူမ သိရသလောက် ပထမဆုံးအကြိမ် ပြန်လည်တွေ့ဆုံခြင်းဖြစ်မည်မို့ သည်းသည်းလှုပ် လှချင်နေရှာမှာပင်။

“ဒါဆိုလည်း လာခဲ့လေ၊ မ၊လုပ်ပေးလိုက်ပါမယ်၊ ခေး ဘယ်အချိန်လာမှာလဲ”

“ညနေလောက်မှပါ မ၊ရဲ့၊ မ၊ရောက်ပြီလားလို့ ကြိုဖုန်းဆက်ထားကြည့်တာ၊ ခေး လောပြီး ဖုန်းဆက်နှိုး”



သလို ဖြစ်သွားတာ ဆော်ရီးနော် မ၊ ခေးဖို့ လက်ဆောင်ပါရဲ့လား”

“အေး...ပါတာပေါ့”

“သင့်ခံယူနော်...မ၊ စီးယူ၊ သိုင့်...”

ခေး ဖုန်းချသွားပါသည်။ ချစ်သူနှင့်တွေ့ရမည်မို့ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်လို မြူးပျော်နေသော ခေးအသံလေးကို နားထောင်ကာ ကိုယ်တိုင်ပါ ကူးစက်ကြည်နူးမိသည်မို့ အိပ်ပျက်သွားတာကိုပင် စိတ်ညစ်ဖို့မေ့လျော့ကာ ပြုံးပြုံးလေး ဖြစ်ကျန်ခဲ့မိပါသည်။

ဆက်လည်းမအိပ်ချင်တော့သည်မို့ အိပ်ရာမှထလိုက်တော့သည်။ အိမ်နောက်ဖေးမှာတော့ မိပေါက်နှင့် ကြည်ပြာတို့နှစ်ယောက် အဝတ်လျှော်စက်တစ်လုံးဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

စံကြီးကတော့ အောက်ထပ်ဆင်းကာ ဆိုင်သွားရှင်းနေလောက်ပြီ။

“မ၊ နိုးပြီလား၊ အိပ်ဦးလေ၊ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူပါ၊ ပေါက်တို့ စကားများနေလို့ နိုးသွားတာလား”



သူမကို မြင်မြင်ချင်း မိပေါက်က လှမ်းပြောသည်။

“အေးလေ...မ၊ မနေ့ကလည်း ခရီးပန်းထားတာကို အဖျားရှိသေးလား၊ ဘယ်လိုနေလဲ မ”

“ကောင်းနေပါပြီ၊ အခန့်မသင့်လို့ ဖျားသွားတာပါ၊ ဒီနေ့တစ်ရက်လောက် အနားယူလိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ၊ သမီးကို ဘယ်အချိန်ကတည်းက ထ၊အလုပ်လုပ်နေကြလဲ၊ အဝတ်တွေ လျှော်လို့မကုန်နိုင်သေးဘူးလား”

“ဒါ နောက်ဆုံးအသုတ်ပဲ မ၊ ပြီးတော့မှာပါ၊ မ... မနက်စာ ဘာစားမလဲ၊ ပေါင်မုန့်လေး ကြက်ဥလေးပဲစားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်နော်”

“အေး...စားတာပေါ့ဟာ”

“ဒါဆို ခဏလေးနော်၊ ပေါက် လုပ်လိုက်မယ်၊ မြန်တယ်”

“ရတယ်၊ အေးဆေးလုပ်၊ မ၊ မျက်နှာသစ်ဦးမှာ”

သူမ မျက်နှာသစ် အဝတ်အစားလဲပြီးသောအခါ သူမအတွက် ပူရွေးလတ်ဆတ်သော မနက်စာက ထမင်း စားပွဲပေါ် အသင့်ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။



“သမီးတို့ရော စားပြီးကြပြီလား”

“ပြီးပြီ...မ၊ မုန့်ဟင်းခါးဝယ်စားတယ်”

“အေး၊ အေး”

“မ...ပြီးရင် ဆေးသောက်လိုက်ဦးနော်၊ ဆေးခန်းလည်း သွားလိုက်ရင် ကောင်းမယ်၊ ဆေးလေးဘာလေး ထိုးလိုက်ရင် မြန်မြန်သက်သာတာပေါ့၊ ကြည်ပြာ အဖော် လိုက်ပေးမယ်လေ”

“နေပါစေ ကြည်ပြာရယ်၊ မ...သက်သာပါတယ်၊ ညနေ ခေါင်လာမယ်ပြောတယ်၊ အဲဒီတော့မှ အခြေအနေ ကြည့်ပြီး သွားလိုက်တော့မယ်”

ကြည်ပြာတို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြကာ စပ်ဖြူလေးတွေ ဖြစ်သွား ကြသည်ကို ကိုယ်တိုင် မလုံလဲစွာနှင့် သူမက မမြင်ချင် ယောင် ဆောင်နေလိုက်ရသည်။

ခဏနေသောအခါ စန္ဒာ ပြန်တက်လာသည်။

“ဟော...မ၊ နေကောင်းသွားပြီလား”

သူမ မနက်စာစားနေသည်ကို မြင်လျှင် လှမ်း



နှုတ်ဆက်သတင်းမေး၏။

“ကောင်းနေပြီ၊ ကောင်းနေပြီနော်၊ မကောင်းလည်း ညနေကျတော့ ဆေးခန်းလာပြပေးမယ့် သတင်းလာမေး မယ့် လူရှိတယ်၊ နင် ပူမနေနဲ့”

ကြည့်ပြာက ဆီးကြို၍ ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ခပ်ထွေထွေ ပြောလျှင် အကင်းပါးသော စံကြီးက ချက်ချင်းသဘော ပေါက်ကာ....

“တယ်ဟုတ်ပါလား...မ၊ မဟုတ်မှလွဲရော... မနွေ ကတည်းက ဘွတ်ကင်လုပ်သွားတာဖြစ်မယ်”

“ကောင်မလေးတွေနော်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာ လဲ”

သူမ ရှက်ပြုံးပြုံးနှင့် ပြောမိသည်။

“ဘယ်လိုမှမဖြစ်ပါဘူး မ...ရယ်၊ မ...အတွက် ဝမ်းသာလို့ပါ၊ ကျွန်တော်တို့အစ်မ ဒီလိုမပြုံးတာ မပျော်တာ ကြာပြီမဟုတ်လား”

“လျှောက်ပြောနေပြန်ပြီဟယ်၊ မ...ဘယ်တုန်းက များ စိတ်ဆင်းရဲနေလို့လဲ”



“စိတ်တော့မဆင်းရဲဘူးပေါ့ မရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပျော်ရွှင်တာတောင် အချစ်ကြောင့်ပျော်တဲ့အပျော်နဲ့ တခြား အပျော်နဲ့မတူဘူးလေ၊ အရမ်းကွာတယ်၊ အချစ်ကြောင့် မ...မပြုံးရ မပျော်ရတာ ကြာပြီမဟုတ်လား”

ဘုရားရေ...သူမပုံစံက ဒီလောက်ပဲ သိသာနေရော သလားကွယ်။

“ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ စံကြီး ရယ်၊ မွန်မွန်တို့သုံးယောက်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီးပြီလား၊ မ... တို့ ပြန်ရောက်ပြီလို့”

သူမက စကားလမ်းကြောင်း လွှဲပစ်လိုက်ရသည်။

“ဆက်ပြီးပြီ မ...၊ မနက်ဖြန် ဆိုင်ဖွင့်မယ်၊ ကိုးနာရီ အရောက်၊ တစ်ယောက်မှ နောက်စကျစေနဲ့လို့၊ နောက်ကျ တဲ့လူ ဝယ်လာတဲ့လက်ဆောင် မရဘူးလို့ပြောလိုက်လို့ အားလုံး ကိုးနာရီအရောက် လာကြလိမ့်မယ်”

“အေး...ကောင်းတယ်၊ ဒါနဲ့ စံကြီးရေ၊ သုံးနာရီ လောက်ကျရင် ဆိုင်တံခါး တစ်ချက် သွားဖွင့်ပေးထားနော်၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက် လာလိမ့်မယ်၊ ခရီးမထွက်ခင်က

www.burmeseclassic.com



လာဖြောင့်သွားတဲ့ ခေး ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးလေ”

“သိတယ်...မ၊ ဖြူဖြူချောချောလေးလေ”

“အေး...သူလာရင် မကိုခေါ်ပေးနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မ၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မိတ်ကပ်လိမ်းချင်လို့တဲ့”

“မ,ကလည်း ဒီနေ့ဆိုင်ပိတ်တယ်လေ၊ နောက်နေ့မှ လာခိုင်းလိုက်ပေါ့”

“အရေးကြီးလို့ပါ၊ မ,လုပ်ပေးမယ်လို့ ပြောထားတယ်”

“မ,ကလည်း အရေးမပါတာ၊ သူက ဘာမို့လို့လဲ၊ မ,နေလည်းမကောင်းဘူး၊ ပင်လည်းပင်ပန်းနေတာကို၊ ပြောပြီးပြီဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်ပဲ လုပ်ပေးလိုက်မယ်၊ မ,နေမကောင်းလို့ အိပ်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်မယ်”

“ရပါတယ် စန္ဒာရယ်၊ မ,ကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးမယ်လို့ ပြောထားပြီးနေပြီ၊ သူ့နဲ့စေ့စပ်မယ် အမျိုးသားဘက်က အိမ်ကိုလာကြမှာမို့လို့တဲ့၊ သူလည်း လှချင်မှာပေါ့ဟယ်၊ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ ပြီးတော့...ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိဘူး၊



အဲဒီကောင်မလေးကို မ,မြင်မြင်ချင်းချစ်လို့...လုပ်လည်းလုပ်ပေးချင်လို့ပါ၊ ဟိုကလာရင်သာ မျက်နှာကြီးပုပ်မထားနဲ့ဦး၊ ကြားလား”

မကျေမနပ် စူပုပ်ပုပ်ဖြစ်နေသော စန္ဒာနုပူးကို လက်ညှိုးဖြင့် ချစ်စနိုးတွန်းပစ်ခဲ့ပြီး ထမင်းစားပွဲမှ သူမထွက်လာခဲ့တော့သည်။

အိပ်ခန်းတွင်းမှာ ခရီးသို့ယူသွားသော အလှပြင်ပစ္စည်းတွေကို မှန်တင်ခုံမှာနေရာပြန်ချ၍ ရှင်းလင်းသိမ်းဆည်းပြီးသောအခါ ဧည့်ခန်းဆီထွက်ခဲ့သည်။

ညနေဘက်လောက်ကို အိမ်လည်းရောက်ဖူးအောင် ခေါင်လာမည်ဟုပြောသွားခဲ့တာမို့ ကိုယ်အိမ်ခန်းလေးကို ပိုသပ်သပ်ရပ်ရပ် ကြည့်ကောင်းနေအောင် ပြင်ဆင်ဖို့စိတ်ကူးမိသည်။

မနက်စောစောက မိပေါက်တို့ လှဲကျင်းထားပြီးဖြစ်သည့်တိုင် ဖုန်စုပ်စက်ယူကာ တဝီဝီနှင့်စုပ်မည်ပြင်တော့ စန္ဒာက ပြေးလာကာ သူမလက်မှ လာလှသည်။

ခန်းဆီးတွေကိုဖြုတ်၍ အသစ်လဲ၏။ အိမ်နံရံကို



ခရမ်းပြာနုရောင်လေး သုတ်ထားသည်မို့ ခန်းဆီးတွက်လည်း အလားတူစပ်ဟပ်မည့် အဆင်အသွေးတွေကိုပင် ရွေးချယ်ထားဖြစ်သည်။

ဆိုဖာဆက်တီတွေကလည်း ရှားရှားပါးပါး ခရမ်းပြာရောင်။ တစ်အိမ်လုံးရှိ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းမှန်သမျှသည်လည်း တတ်နိုင်သမျှ ခရမ်းပြာနုရောင်များသာ။

“မောက်ပိရေ...ဒီနားဈေးလေးပြေးပြီး မ,ကို ဘုရားပန်းလေး ဝယ်ပေးပါဦး။ သစ္စာပန်း ခရမ်းပြာရောင်လေးရရင် ကောင်းမယ်ဟယ်”

မလန်းဆန်းချင်တော့သော ဘုရားပန်းတွေကို အသစ်လဲလှယ်ချင်တာမို့ မိပေါက်ကို ဈေးလွှတ်ဖို့စဉ်းစားရသည်။

“ဝယ်ခဲ့ပြီးပါပြီ၊ မ...အကြိုက် သစ္စာပန်းခရမ်းပြာရောင် ရခဲ့ကြောင်းပါ။ ပေါက်...မအားသေးလို့၊ ခုပဲ လဲတော့မလို့”

“ဟုတ်လား...နေ...နေ၊ မ...ကိုယ်တိုင်ပဲ လဲလိုက်တော့မယ်”

ကိုယ်တိုင်ပဲ ဘုရားပန်း လဲလှယ်လိုက်သည်။ သစ္စာ



ပန်း ခရမ်းပြာလေးတွေရသည်မို့ စိတ်ထဲအတော်ကျေနပ်သွားမိသည်။

ဆက်တီအလယ် မှန်စားပွဲပေါ်မှ အလှတင်သော ပန်းစိုက်အိုးလေးကိုလည်း အသစ်လဲလှယ်ထားလိုက်၏။

သူမ အိမ်ရှင်းလင်းနေသည်ကို ကူညီရင်း ကြည်ပြာနှင့်စန္ဒာကား မချိုမချင်ပြီးစေ မျက်နှာလေးတွေကိုယ်စီနှင့်။

အိမ်ကို စိတ်တိုင်းကျ ရှင်းလင်းပြင်ဆင်ပြီး ရေခိုးချိုး ထမင်းစားကြသည်။ မိပေါက်နှင့်ကြည်ပြာက သူမကို ထမင်းမစားစေဘဲ ကြက်သားခေါက်ဆွဲဖြုတ် လုပ်ပေးကြသည်။

ထမင်းစားပြီး၍ အိပ်ခန်းထဲ တစ်ရေးတမော နားပြီးသောအခါ အောက်ထပ်ဆိုင်ကို ဆင်းခဲ့သည်။

ဆိုင်ကိုလည်း နံရံမှအစ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း အဆုံး ‘ခရမ်းပြာ’ ဟူသော ဆိုင်နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ခရမ်းပြာရောင်များနှင့်သာ လွှမ်းခြုံအလှဆင်ထားသည်။

ယုတ်စွအဆုံး ကက်စတန်မာအတွက်သုံးသော မျက်နှာသုတ်ပဝါလေးများအားလုံးသည်ပင် ခရမ်းပြာရောင်

www.burmeseclassic.com



ဖြစ်ကြသည်။

ခေါင် တွေ့လျှင်တော့ “ပြာက သိပ်စိတ်ကူးယဉ် ဆန်တာပဲ” ဟု ပြောဦးမှာသေချာသည်။

ဆိုင်သန့်ရှင်းရေးကို စိတ်တိုင်းကျ မကျ စစ်ဆေးပြီး သန့်ဘက်ခါ shopping အထွက်မှာ ဝယ်ရမည့် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများစာရင်းကို ပြုစုသည်။

လက်ရှိ အပြင်အဆင်အနေအထားထက် ဆိုင်ကို ဘယ်လိုမွမ်းမံပြင်ဆင်ရလျှင် ကောင်းမည်လဲဟု အအားမနေဘဲ မှန်းဆတွေးတောကြည့်သည်။

ပြီးလျှင်တော့ ဘေးတစ်ဖက်ခန်းမှ “ခရမ်းပြာ-၂” ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းဆိုင်ဘက်သို့ ကူးခဲ့သည်။

ဆိုင်နှစ်ခုလုံး ပြိုင်တူပိတ်ထားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဆိုင်အပြင်အဆင် အခင်းအကျင်း၊ အထည်များ ဖြည့်တင်ဖို့ အနေအထား၊ ချုပ်ပြီးသားအင်္ကျီဒီဇိုင်းများ၏ အရည်အသွေးနှင့် စာရင်းအင်းများကို စစ်ဆေးလေ့လာပြီး နောက်ထပ် အသစ်ချုပ်ရမည့် ဒီဇိုင်းပုံစံကို ကတ်တလော့့စာအုပ်လှန်ကာ ရှာဖွေစိတ်ကူးဆဲမှာပဲ ဆိုင်ရှေ့သို့ ခေး၏ကားအနီလေး ထိုး



ဆိုက်လာခဲ့တော့သည်။

ခေး ကားလေးကိုမြင်သည်မို့ အင်္ကျီဆိုင်ထဲမှ ထွက်ပြီး ဟစ်ဖက်ဆိုင်ဆီသို့ ကူးလာခဲ့သည်။

“မ...က ဒီဘက်ရောက်နေတာကိုး၊ ဒီမှာကြည့်ပါဦး၊ ခေး ဝတ်ထားတာ လှရဲ့လားလို့၊ မရဲ့ဒီဇိုင်းလေ”

ခေးက သူ့ကိုယ်လေးကို လှည့်ပတ်ပြပါသည်။ မြန်မာချိတ်လေးကိုမှ နောက်ခွဲစကတ်အရှည်လေးနှင့် လက်ပြတ်အင်္ကျီခါးတင်လေးကို ပုံပန်းကျနစွာ ချုပ်လုပ်ထားသော ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းလေးသည် ခေး၏ မော်ဒယ်ဆန်ဆန် ခန္ဓာကိုယ်လေးမှာ အချိုးကျပြေပြစ်စွာ တင့်တယ်နေပါသည်။

လက်ကိုင်အိတ်လေးကို ထိုအဝတ်ပိတ်သားနှင့်ပင် ဆင်တူချုပ်ကိုင်ထားပြီး စီးကွင့်တွေသီထိုးထားသော မြန်မာပုံတော်ဖိနပ်လေးစီးထားရာ ခေးပုံစံလေးက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာနှင့် ခေတ်မီလှပနေပါသည်။

“ခေးက လှလိုက်တာ၊ ဒီဝတ်စုံလေးနဲ့ အရမ်းကို ကျက်သရေရှိတာပဲ၊ တကယ်...”

“မ...လောက်တော့ မလှပါဘူးနော်”

www.burmeseclassic.com



“မ,ထက် အများကြီးပိုလှတာပါ။ ခေး သတို့သား လောင်းတွေ့ရင် ကြွေသွားလိမ့်မယ် တကယ်..။ မ,တောင် အရမ်းချစ်နေပြီ”

ခေးက သဘောလေးကျသွားပါသည်။ လက် ကလေးကိုက်ကာ ကြည့်နှိုးပြီးလေးပြီးရင်း ‘Thank you မ’ ဟုဆိုသည်။

“ခေး...ခေါင်းလျှော်လာသေးလား”

“မလျှော်လာဘူး မ..။ လျှော်မှာ..”

“ဒါဆို ခဏလေးနော်”

သူမက အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ အပေါ်အောက်ပြောသည့် ဖုန်းလေးဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“စကြီးဖြစ်ဖြစ်..ကြည့်ပြာဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက် ဆင်းခဲ့ပါကွယ်”

ကြည့်ပြာ ဆင်းလာသည်။ ခေးကို ခေါင်းလျှော် ပေး၏။

“ခပ်ဖွဖွပဲ လျှော် ကြည့်ပြာ၊ ပျောဆေးများများ သုံး”



“ဟုတ်၊ မ...ဆေးသောက်ပြီးပြီလား၊ အဖျားရော တိုင်းဖြစ်သေးရဲ့လား”

“နွေလယ်ဆေးတော့ သောက်ထားပြီးပြီ၊ အဖျားက ဟန်ဒရက်လောက်တော့ ရှိသေးတယ်”

“မ...ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ နေမကောင်းဘူးလား”

သူမတို့ပြောသော စကားများကိုကြားက ခေးက ခေါင်းလျှော်နေရာမှ ခေါင်းလေးလှည့်ကာ မေးလာသည်။ သူမ ချောင်းတစ်ချက်နှစ်ချက် ဆိုးလိုက်မိရင်း...

“နည်းနည်းပါ ခေးရယ်၊ ချောင်းသာမှာ ရေမစိမ် စဖူး စိမ်လိုက်လို့လားမသိပါဘူး၊ အပူရှုပ်တာလား၊ အအေးမိ တာလား မသိဘူး၊ ဖျားလာတာလေ...”

ခေး အလွန်အမင်း အားနာသွားလေတော့သည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မရယ်၊ မ,နေမကောင်းတာ ခေး မသိလို့ပါ၊ မ,ကလည်း မပြောဘူး၊ သိရင် ခေး မလာပါ ဘူး၊ ခုတော့ မ...ကို ဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်နေပြီ၊ အရမ်းအားနာ ဖို့ ကောင်းတာပဲ”

“ရပါတယ် ခေးရဲ့၊ မ,ကပဲ တမင်မပြောတာကလေး”

“ရပါတယ် ခေးရဲ့၊ မ,ကပဲ တမင်မပြောတာကလေး”



ခေး ဒီနေ့သိပ်လှချင်နေမယ်ဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာလို့၊ ဟုတ်ပြီလား...”

“ခေး...ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး၊

မ,ကို အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်”

“ရပါတယ်ကွာ၊ ပြီးရင်သာ...ဒီနေ့သိပ်ပျော်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းကို မတို့ကို ပြောပြဖို့မမေ့နဲ့ဦး”

“စိတ်ချ...မ၊ ပြောပြမှာ”

ခေါင်းလျှော်ပြီးသွားသော ခေးကို ကြည်ဖြာက ဒရိုင်ရာဖြင့် မခြောက်တခြောက် မှုတ်ပေးပြီးနောက် သူမက မိတ်ကပ်လိမ်းဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

“မ...ပါးပါးလေး မသိမသာလုပ်ပေးလိုက်မယ်နော်၊ ခေး...ဝတ်စုံက ဘာအရောင်ဝတ်မှာလဲ”

“ခေးလား...အဖြူများများပဲ ဝတ်မယ်...မ”

“ဟုတ်ပြီ...မ,လိုက်အောင် ပြင်ပေးလိုက်မယ်နော်”

ခေး မျက်နှာလေးက ခြယ်သရ အဆင်ပြေသော မျက်နှာလေးပါပင်။ ဘာမှ ထူးထူးထွေထွေ ပြုပြင်စရာမလို



ပေ။ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံးလေးတွေ နှာတံနှင့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေကလည်း အလိုလိုလှပြီးသားမို့ အလှပေါ် အယဉ်ဆင့်ရုံပင်။

“ခေးမှာလေ အလှပြင်ပစ္စည်းတွေတော့ အစ်မတစ်ဝမ်းကွဲ နိုင်ငံခြားကပို့ထားတာ အများကြီးပဲ သိလား၊ ခေးက ပြင်ကိုမပြင်ကတ်တာ၊ တော်ရုံအပြင်ထွက်ရင် နို့ရည်နဲ့ တူးဝေးလေးလောက်ပဲ ပါးပါးလိမ်းသွားတာဆိုတော့ မိတ်ကပ်တွေဆို နှစ်ချိဖြစ်ကုန်ပြီ၊ လိမ်းလည်း မလိမ်းတတ်ဘူးလေ”

“အခုလိုနေရာမျိုးကျတော့ မိတ်ကပ်လေးလိမ်းတော့ ပိုလှတာပေါ့၊ မလိမ်းတတ်ရင် မ,လိမ်းတာကို ကြည့်ထား၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အပြင်ထွက်ရင် မိတ်ကပ်ပါးပါးလေးတော့ လိမ်းသင့်တယ်”

ခေးက သူမ မိတ်ကပ်လိမ်းသည်ကို အသေအချာ လေ့လာရှာပါသည်။

“ဒါပေမယ့် ခေးလိမ်းရင် လှမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ မ,ပဲ ပြင်ပေးရမှာ၊ ခေး လက်မှတ်ထိုးရင်၊ မင်္ဂလာဆောင်ရင်လည်း



မ,ပဲပြင်ပေးရမယ်နော်၊ ဘယ်လိုလဲ”

“ပြင်ပေးမှာပေါ့၊ ခေးရဲ့၊ ခေးက နုံးပြီမို့လား၊ မ,ကို ကြိုတော့ပြောနော်”

“အင်း...ဒီည သိရမှာပဲ၊ ခေး စိတ်ထင် တစ်လ အတွင်းတော့ဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ ကိုကိုက ပြန်ရဦးမှာဆို တော့လေ၊ ပြီးတော့ မေမေကလည်း သူ့မျက်စိရှေ့မှာပဲ ခေး မင်္ဂလာဆောင်တာကို မြင်ချင်တာ၊ ဒါ့ကြောင့် စေ့စပ်တာနဲ့ လက်ထပ်တာက တစ်ပတ်လောက်ပဲ ခွာလို့ရမှာ”

ခေးအသံလေးက စိတ်လှုပ်ရှားတက်ကြွစွာဖြင့် ရွှင် ကြည်နေပါသည်။

“ဒါပဲနော်၊ ခေး စေ့စပ်ပွဲနဲ့ လက်မှတ်ထိုးတဲ့နေ့ ဝတ်ဖို့ ဝတ်စုံကို မ,ကိုယ်တိုင်စီစဉ်ပေးရမယ်”

“တကယ်..”

“တကယ်ပေါ့၊ မ,အရင်ဒီခိုင်းခွဲ၊ ဘယ်လိုပုံစံလေး ဘယ်လိုအသားမျိုး သင့်တော်မယ်ဆိုတာ၊ ပြီးရင်..မနဲ့ခေး သွားဝယ်ကြမယ်၊ ဒီအတွက် မ,ကို လုံးဝယုံတယ်၊ ဘယ် လိုလဲ...၊ မ,ကူညီမှာလားဟင်၊ ကူညီပါနော် မ”



သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ရမ်းရင်း ယုံကြည် အားကိုးတကြီး အကူအညီတောင်းခံလာနေသူလေးကို ကြည့် ပြီး သူမ အလိုအလျောက် ခေါင်းညိတ်ပြီးလျက်သား ဖြစ် သွားရသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ...မရယ်၊ ခေး ဖုန်းဆက်မယ် နော်၊ ဘယ်နေ့သွားကြမယ်ဆိုတာ၊ လိုက်ဝယ်ပေးဖို့ကို မ, အားရောအားမှာလား၊ မ,အားတဲ့နေ့ သောကြာဆို ကောင်း မယ်နော်၊ ခေးဘာသာဆို ဝယ်တတ်မှာမဟုတ်လို့ပါ မရယ်၊ ခေးမှာက အားကိုးစရာအစ်မတွေ ဘာတွေလည်း မရှိဆို တော့..၊ ပြီးတော့ မ,ကိုလည်း မြင်မြင်ချင်း အစ်မ တစ် ယောက်လို ယုံကြည်အားကိုးလို့၊ တကယ်ပြောတာ၊ မကို မြင်မြင်ချင်း အစ်မတစ်ယောက်လို ချစ်တယ်...သိလား၊ ခေး ပြောတာ ယုံလားဟင်”

“ယုံပါတယ် ညီမရယ်၊ မလည်း ခေးကို မြင်မြင် ချင်း ချစ်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ကူညီပေးပါမယ်လို့ ကတိ ပေးပါတယ်၊ ခေး အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် လာမယ့် သောကြာ နေ့ပဲ သွားကြတာပေါ့”

www.burmeseclassic.com



“အိုကေ...ခေး လာခေါ်မယ်၊ တစ်ခါတည်း ချိန်းလိုက်ပြီနော်၊ မနက် ဆယ်နာရီလောက်ဆို အဆင်ပြေမယ် ထင်တယ်နော်...မ၊ မကို အဲဒီနေ့ ခေးက နေ့လယ်စာ ကျွေးမယ်၊ မ၊ စားချင်တဲ့ Restaurant မှာစား”

“ရပါတယ်ကွာ၊ မလိုပါဘူး”

“လိုတယ်...၊ မသိဘူး၊ မကို ကျွေးရမှာကျေနပ်မှာ၊ ခေးကို အလှဆုံးဖြစ်အောင်တော့ စီစဉ်ပေးရမယ်နော်”

“စိတ်ချပါ၊ မ...ကိုယ်တိုင်အတွက်လိုကို သဘောထားပြီး အကောင်းဆုံးစီစဉ်ပေးပါမယ်”

သူမက စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ သူမဘဝမှာ လှပခမ်းနားစွာ မင်္ဂလာမဆောင်ဖြစ်ခဲ့။

ကိုတောဦးနှင့်လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့စဉ်က မေမေဆန္ဒကို လိုက်လျောဖြစ်ဖို့သာ အဓိကလိုရင်းမို့ အိမ်မှာ လူကြီးစုံရာရှေ့ လက်မှတ်ထိုးရုံ၊ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးရုံသာ လုပ်ဖြစ်ခဲ့ရတာ။

ထိုအချိန်မှာ သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း တခမ်းတနားလှသိရှင်ကြား မင်္ဂလာဆောင်လိုစိတ် ရှိမနေခဲ့ပေ။ အကျဉ်း



ရုံးလေး... ကြေကွဲရသက်သာလေဟုသာ ခံယူထားခဲ့မိတာ။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ မင်္ဂလာဆောင်အခမ်းအနားတွေ သွားတိုင်း သတို့သားနှင့်သတို့သမီးတို့ကို ပွဲထုတ်လာသည့် အခါတော်ပေး မင်္ဂလာတေးသွားသံကိုကြားတိုင်း အားကျကြည်နူးစိတ်၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်တို့ဖြင့် မျက်ရည်ဝဲခဲ့ရသည်။

သူမဘဝမှာ သည်လိုမင်္ဂလာဆောင်ခွင့်မျိုး ဘယ်တော့မှ ရမလာနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။

ခေးကို သူမ အားကျစာနာမိလှပါသည်။ ခေးသည် ခရမ်းပြာ၏ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ထဲမှ သတို့သမီးလောင်းလေး ဖြစ်သွားပေပြီ။ ကိုယ့်စိတ်ဆန္ဒများကို ခေးထံမှာ ပူးကပ်ဝင်စားကာ ခေးကို အလှဆုံးသတို့သမီးလေးဖြစ်အောင် ဖန်တီးခြယ်မှုန်းဖို့ သူမ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်မိတော့သည်။

“မ...ကားကိုကြားရတာ ခေးတော့ အရမ်းကို အားရှိပြီး စိတ်ချမ်းသာသွားရပြီ၊ ဒါနဲ့ မရော့ မင်္ဂလာမဆောင် သေးဘူးလား၊ မမှာ ချစ်သူမရှိဘူးလား”

သူမက ပြုံးနေလိုက်မိတော့ ခေးက ထပ်ကာ...

www.burmeseclassic.com



“မက ဒီလောက်လှတာ...ချစ်သူတော့ရှိမှာပါ။
ဝိုင်းဝိုင်းကောင်လည်နည်းမယ်၊ တမင်လက်မထပ်သေးတာ
လား၊ ဒီအတိုင်းတော့ အပျိုကြီးမလုပ်ပါနဲ့နော်...မ၊ မ...
အလှတူကို ခေး နှမြောလွန်းလို့”

သူမက တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်စွာ ပြုံးမိကာ...

“ခေးက မကို အပျိုလို့ ထင်လို့လား၊ မက အပျို
မဟုတ်ပါဘူး ခေးရယ်၊ အသက် နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ်အရွယ်
လောက်က အိမ်ထောင်ကျခဲ့ဖူးတဲ့ မုဆိုးမတစ်ယောက်ပါ”

ခေးက မယုံနိုင် အံ့ဩသောမျက်ဝန်းများဖြင့် သူမ
ကို မော့ကြည့်ပါသည်။

“အံ့ဩသွားလား ခေး၊ မ တကယ်ပြောနေတာ၊
မ အသက်...ဆယ်နှစ်နှစ်လောက်က အမေက သူဆုံးခါနီး
အိမ်မကို ယာကျားပေးစားခဲ့တယ်၊ ခြောက်လလောက်ပဲ
ခေါင်းကို ချပြီး မ ခင်ပွန်း ဆုံးသွားခဲ့တယ်၊ အဲဒီကတည်း
က မ ဒီအတိုင်းနေလာတာ၊ နောက်ထပ်လည်း မ အိမ်ထောင်
ပြုဖို့ စိတ်ကူးမရှိတော့ပါဘူး”

ထိုစကားကိုပြောစဉ်မှာတော့ ခေါင်မျက်နှာကို



ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်မိသည်။

“ဒါဆို မမှာ ချစ်သူမရှိခဲ့ဘူးလား ဟင်”

သူမက ခပ်ယုံယုံပြုံးမိကာ...

“ရှိတာပေါ့ ခေးရဲ့၊ မ၊ဘဝမှာ သိပ်ကိုချစ်ရတဲ့
ချစ်သူတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက သတ္တိမရှိ
ခဲ့ဘူးလေ၊ မ၊ကို လက်ထပ်ယူဖို့ ငြင်းခဲ့တယ်၊ မ၊ကို အခြေ
အမြစ်မရှိတဲ့ သံသယတွေနဲ့ ရက်ရက်စက်စက် စွန့်ပစ်ခဲ့
တယ်”

“ဟယ်...ဒီလောက်လှတဲ့ မ၊ကိုများလေ၊ မုန်းစရာ
ကောင်းလိုက်တာ၊ သူက ဘယ်လောက်များ ကြီးကျယ်
ခမ်းနားနေလို့လဲဟင်...မ...”

“သူကလား...အရာရာမှာ အဦးအဖျားမှဖြစ်ချင်
တဲ့လူ၊ ချစ်သူအပေါ် သိပ်သဝန်တိုတတ်ပြီး သံသယကြီး
လွန်းတဲ့သူ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး ဖြူစင်အပြစ်
ကင်းမှုကို တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့သူလေ၊ မ၊အတွက် သူက
အချစ်ဦးပေမယ့် ရည်းစားဦးမဖြစ်ခဲ့ရဘူး၊ ပြီးတော့ မ၊က
ပိုးသူပန်းသူတွေများတယ်၊ လူသိများတယ်၊ နောက်...မ၊က



ပထွေးနဲ့နေရတယ်။ မြေနိမ့်ရာ လှံစိုက်တတ်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် ရဲ့ သွားပုပ်လေလွင့်စကားတွေကို သူကယုံတယ်။ မိန်းက လေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲက စစ်မှန်တဲ့အချစ်ကိုတော့ လှစ် လျှူရှုခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်တော့ သူမှားမှန်း သူပြန်သိ ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အရာရာက over ဖြစ်သွားပြီလေ”

ခေးက နှာခေါင်းရှုံ့ပါသည်။

“ခေး အမှန်းဆုံးယောက်ျားမျိုးပဲ၊ မ၊သူ့ကို သိပ်မှန်း သွားမှာပဲနော်”

သူမက ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းခါပြသောအခါ ခေး မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်ပါသည်။

“မ၊သူ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ မှန်းလို့မရခဲ့ဘူး၊ သူ အပြင်လည်း နောက်ထပ်ချစ်လို့မရတော့ဘူး၊ ခုထက်ထိလည်း မနဲ့သူ အဆက်အသွယ်ရှိနေကြတယ်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နားအလည်ဆုံး အကောင်းဆုံး မိတ်ဆွေတွေ အဖြစ်ပေါ့”

“သူ့ရော အိမ်ထောင်မပြုသေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”



“မ...သူ့ကိုချစ်နေတုန်းပဲလား”

“အင်း”

သူမက ပေါ့ပါးစွာဖြင့် မဆိုင်းမတွ အဖြေပေးလိုက် ပါသည်။ သူမကိုကြည့်သော ခေးအကြည့်မှာ အလှိုမကျ ရိပ်တွေ ကပ်ငြိနေကြသည်။

“သူကလည်း ခုထိအိမ်ထောင်မပြုသေးတာ မ၊ကို စောင့်နေတာလားမှမသိတာ၊ တကယ်လို့ သူက ပြန်ပရိုပိုစ် လုရ်ရင် မ၊ ပြန်လက်ခံမှာလားဟင်”

ဒီတစ်ခါတော့ သူမက ဖြည်းလေးတည်ငြိမ်စွာပင် ခေါင်းခါပြလိုက်ပါသည်။

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဆုံစည်းဖို့မဖြစ်နိုင်ဆုံး လူ နှစ် ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒါ သူနဲ့မ...ပဲ၊ မ...မပိုင်ချင်တော့ဘူး၊ မပိုင်ဆိုင်ရဲတော့ဘူး၊ မပိုင်ဆိုင်ရက်တော့ဘူး၊ လောကကြီး ရဲ့ ဘယ်နေရာမှာ...ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ပဲ သူ့ရှိနေနေ မအတွက် က ပြည့်စုံပြီ၊ ကျေနပ်ပြီ၊ နေတတ်ပြီ၊ မ၊ရင်ထဲက အကြောင်းအရာတွေအားလုံးကိုလည်း သူ့နားလည်ပါတယ်။ ဘာလိုသေးလဲ၊ လူအားဖြင့် မပေါင်းစပ်ရပေမယ့် စိတ်ချင်း

www.burmeseclassic.com



က ပေါင်းစည်းပြီးသားပဲ၊ နောက်ထပ် ခွဲခွာခြင်းတွေ၊ မျက်ရည်တွေ၊ သောကတွေမရှိတဲ့ ပေါင်းစပ်ခြင်းမျိုးလေ”

ခေးထံမှ သက်ပြင်းချသံလေး ကြားရပါသည်။

“မ၊က တော်တော်အချစ်ကြီးတာပဲနော်၊ ချစ်တတ်တဲ့ မိန်းမတွေကျတော့ ကံမကောင်းဘူး၊ အဲဒီလူက တော်တော်ခိုက်မိတဲ့လူပဲ၊ သူ့နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲဟင်၊ ခေးမှတ်ထားချင်လို့”

“နာမည်ကလား...၊ နာမည်တော့ မသိချင်ပါနဲ့ ခေးရယ်၊ သူ့ဘက်ကို ငဲ့ညှာသောအားဖြင့် မ၊လျှို့ဝှက်ထားလိုက်ပါရစေ၊ ဒါတွေတောင် ခေးကို ကိုယ့်ညီမလေးလို သဘောထားလို့ ပြောပြမိတာ..”

“ဆောရီးနော်..မ၊ ခေး မေးမိတာ မ၊စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရရင်..၊ ခေး တကယ်မသိလို့ပါ၊ ခေး တကယ် စိတ်မကောင်းဘူး”

ခေး မျက်နှာလေး ညှိုးရော်ကာ တကယ်ပဲ သူမအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေဟန်ရှိပါသည်။

“ရပါတယ် ညီမရယ်၊ ကဲ..ကဲ...မျက်လုံးလေး



မှိတ်လိုက်ပါဦး၊ မျက်ခွံ လိုင်နာဖြယ်ရအောင်”

ခေးက နာခံစွာ မျက်လုံးလေးမှိတ်လိုက်ပါသည်။

အတော်အတန်ကြာ၍ အလှဆုံးမျက်နှာလေးနှင့် ခေးနှုတ်ဆက်ပြန်သွားချိန်မှာ မိန်းမသားနှစ်ယောက်သည် အရင်ကထက် ပိုမိုရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေကြတော့သည်။

ထိုနေ့ညနေက ခေါင် ရောက်မလာပါ။ ညဘက် တော်တော်မိုးချုပ်မှ သူမ၏ ခေါက်ဖုန်းလေးဆီ ဖုန်းခေါက်လာခဲ့သည်။

ဖုန်းထဲမှ ခေါင်အသံသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေ၏။ အိမ်ကိစ္စတစ်ခု လိုက်လုပ်ပေးနေရတာမို့ မလာဖြစ်သည့်အကြောင်း ခေါင်က တောင်းပန်သည်။

“ရပါတယ် ခေါင်ရဲ့၊ လာဖို့မလိုပါဘူးလို့ ပြောပြောသားပဲ၊ မိသားစုနဲ့ဆုံတုန်း ခေါင် အလုပ်ရှုပ်နေမယ်ဆိုတာ ပြော သိပါတယ်”

ဘာမှမဖြစ်သည့်လေသံနှင့် ကြည့်ကောင်းအောင် လိမ်ညာရသည်။ တစ်မနက်လုံး တဂ္ဂရွှေနှင့် အိမ်ရှင်းနေတာ၊ တစ်ညနေလုံး လည်ပင်းတရှည်ရှည်နှင့် မျှော်နေမိတာတွေ

www.burmeseclassic.com



ကို ခေါင် မြင်တာမှမဟုတ်ဘဲ။

ပြီးတော့...ချိန်းထားပြီး မလာရကောင်းလားဆိုကာ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်ပိုင်ခွင့်ရှိသော ချစ်သူရည်းစားတွေမှ လည်း မဟုတ်ဘဲကွယ်။

“ပြာ နေကောင်းရဲ့လား၊ ဆေးခန်းသွားလိုက် သေးလား”

“ကောင်းပါတယ်၊ မလိုဘူးထင်လို့ ဆေးခန်းတော့ မသွားလိုက်တော့ဘူး”

“အဖျားကျသွားပြီလား”

“အင်း...ကျပါတယ် ခေါင်ရဲ့၊ ခေါင် ဘာဖြစ်နေ လဲ၊ ခေါင်အသံက တစ်မျိုးပဲ”

ပြောမိပြီးမှ အကျင့်မပျောက်နိုင်သေးသော ကိုယ့် ကိုယ်ကို ကျိန်ဆဲလိုက်မိသည်။ ခေါင်အရိပ်အကဲကို အမြဲ နားလည်ခံစားတတ်နေသော အကျင့်လေ။

ခေါင်က တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်ကာ...

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကားမောင်းရတာ နည်းနည်း ပင်ပန်းသွားလို့ဖြစ်မယ်၊ ပြာ စောစောအနားယူလိုက်တော့



လေ၊ ဒါပဲနော်၊ စီးယူ...၊ ဝှဒ်နိုက်”

“ဝှဒ်နိုက်...ခေါင်”

ခေါင် ဖုန်းချသွားပါသည်။ အတွေးများစွာနှင့် သူမ လည်း အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။

ညသည် ပို၍လုံခြုံရွေးထွေးနေသလို၊ ချစ်သူအနား မှာရှိနေသည်ဆိုသောအသိကြောင့် ဖြစ်မည်ထင်သည်။

xxx



“မ...အပြင်မှာ ဧည့်သည်တစ်ယောက်က တွေ့ချင်လို့တဲ့”

သီရိက အနားနားရပ်ကာ ပြောလာတာမို့ ကောင်တာမှာထိုင်ရင်း တပည့်မလေးတွေ အသီးသီး၏ လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို စောင့်ကြည့်အကဲဖြတ်နေရာမှ သူမ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါသည်။

ခေါင်များလား...ဟူသော အတွေးနှင့် ဖြစ်ပါသည်။

“ဘယ်သူလဲ၊ ယောက်ျားလား...မိန်းမလား”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ...မ၊ မ...အသိနဲ့ထင်တယ်”

သူမ ကမန်းကတန်းပင် ထိုင်ခုံမှဆင်းကာ ဆိုင်



အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလိုက်ပါသည်။

ဆိုင်အပြင်မှာရပ်နေသူက ခေါင်တော့ မဟုတ်။ ခေါင်သူငယ်ချင်း ညီညီ ဖြစ်သည်။ ခေါင်သူငယ်ချင်းများထဲမှာ သူမနှင့်အရင်းနှီးဆုံးသော သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ သူမတို့ဇာတ်လမ်းမှာ ခေါင်နံ့ကေးနား အစဆုံးပါဝင်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်၏။

“ကိုညီပါလား၊ ကိစ္စရှိလို့လားဟင်”

ကိုညီညီကိုမြင်ရတိုင်း ခေါင်နှင့်ပတ်သက်သော ပြဿနာတစ်ခုခု ရင်ဆိုင်ကြားသိနေရမိမို့ အခုလည်း သူမအနည်းငယ်တော့ တုန်လှုပ်၍သွားမိပါသည်။

မျက်မှန်ထူထူအောက်မှ ငြိမ်သေသော သူ့မျက်လုံးအနံ့သည် သူမထံသို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများကို ယူဆောင်လာခဲ့နေကျဖြစ်သည်။

ညီညီက မပြောင်းလဲသော သူ့ပုံစံအတိုင်း ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်ပြီး သူ့မျက်လုံးများကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လှုပ်လိုက်ကာ...

“ခရမ်းပြာ...အချိန်များ နည်းနည်းရမလားမသိဘူး၊ အလုပ်ချိန်ကြီး လာနှောင်ယှက်ရတာတော့ အားနည်းနေတာပဲ”

www.burmeseclassic.com



တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်လည်း ဒီအချိန်ပဲ အဆင်ပြေလိုပါ”

“အို...ရပါတယ်၊ အိမ်ပေါ်သွားရအောင်လေ၊ ဒီလှေကားက တက်ပါ”

သူမက ကိုညီညီကို အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ အိမ်ပေါ်မှာ တစ်ယောက်မှမရှိတော့မို့ စကားပြော၍လည်း လွတ်လပ်ပေလိမ့်မည်။

သူမ၏ ခရမ်းပြာရောင်စဉ်ခန်းထဲမှာ ထိုင်မိလျှင် ကိုညီညီက ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ကြည့်၏။ ပြီးလျှင် ခေါင်းတစ်ညီတံညီတံလုပ်ကာ...

“ခရမ်းပြာက တော်တော်စိတ်ကူးကောင်းတာပဲနော်၊ ဒါနဲ့ ဒီကို ဖိုးခေါင် ရောက်လာပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း...မရောက်သေးပါဘူး၊ မနေ့ညကတော့ ဖုန်းဆက်ပါတယ်၊ သူ့အိမ်ကိစ္စတွေ လိုက်လုပ်နေရလို့တဲ့”

“ဪ”

“ကိုညီ...ကိစ္စတစ်ခုခုများရှိလား၊ အအေး သုံးဆောင်မလား၊ အပူပဲလား၊ ပြာ သွားယူလိုက်ပါဦးမယ်”

ကိုညီညီက လက်ကာပြပါသည်။



“ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့ ခရမ်းပြာ၊ ကျွန်တော် စကားပြောချင်လို့ လာခဲ့တာပါ”

သူမက ခရမ်းပြာနုရောင် အသည်းနှလုံးပုံ ဖက်အုံးလေးကို ရင်ခွင်မှာပိုက်ရင်း ကိုညီထံမှ စကားကို ငဲ့လင့်နေလိုက်ပါသည်။

“ဒီလိုပါ ခရမ်းပြာ၊ ခရမ်းပြာသိတဲ့အတိုင်း... ကျွန်တော်လာပြီဆိုကတည်းက ခေါင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စပြောဖို့ပါပဲ၊ တကယ်တော့ ခေါင် မြန်မာပြည်ကိုပြန်လာဖြစ်တဲ့အကြောင်းရင်းက...သူ့အိမ်ကစီစဉ်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို လက်သင့်ခံ အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ပါ၊ အိမ်က သဘောတူထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ပဲဆိုပါတော့”

ဘာမပြော ညာမပြော အရှိုက်တည့်တည့် ထိုးချလိုက်သော လက်သီးချက်တစ်ချက်ကို ခံလိုက်ရသလို သူမ ‘အင့်’ခနဲ ဖြစ်သွားရပါသည်။

အကြောင်းအရာကို တုန်လှုပ်တာထက် ခေါင်က ဘာမှပြောမပြထားခဲ့တာကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီရောက်တော့ ခေါင် သဘောထားပြောင်းသွားတယ်၊ ပိုပြီးတိကျအောင်ပြောရရင် ခရမ်းပြာ”

www.burmeseclassic.com



ချောင်းသာမှာ ပြန်တွေ့လိုက်ရကတည်းကပဲ ဆိုပါတော့”

“ရှင်...”

“ဟုတ်ပါတယ် ခရမ်းပြာ၊ အစကတော့ ဖိုးခေါင်က ခရမ်းပြာနဲ့လည်း အဆက်အသွယ်ပြတ်တာကြာပြီဆို တော့ ခရမ်းပြာလည်း နောက်အချစ်သစ်တွေ့ပြီး သူ့ကို မေ့သွားပြီလို့ထင်ခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့်လည်း သူ့အိမ်ရဲ့အစီအစဉ်ကို အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတွေ စိတ်ချမ်းသာပါစေဆိုပြီး လက်ခံခဲ့တာ၊ ဒီရောက်ပြီး မမျှော်လင့်ဘဲ ချောင်းသာမှာ ခရမ်းပြာနဲ့ ပြန်ဆုံလိုက်ရတော့ ခရမ်းပြာဟာ အရင်အတိုင်းပဲဆိုတာ သူ့သိလိုက်ရတယ်၊ အဲဒီမှာ သူလည်း သူ့စိတ်ကိုသူ မထိန်းနိုင်တော့ဘူးလေ”

သူမ ရင်ထဲတစ်ဆို့ကာ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာရပါတော့သည်။ ချောင်းသာမှ ပုံရိပ်များကို ရုပ်ရှင်ပြကွက်များလို အာရုံထဲ ပြန်မြင်ယောင်လာမိသည်။

“ဒီရောက်တော့ သူ့မိဘတွေစီစဉ်ထားတဲ့ အစီအစဉ်ကို လက်မခံနိုင်တော့ဘူး ဖြစ်လာတယ်၊ ဒီမှာ အားလုံးကလည်း စကားလွန်ထားပြီးပြီလေ၊ မင်္ဂလာရက်တွေ ဘာတွေတောင် သတ်မှတ်ထားပြီးနေပြီ၊ ခရမ်းပြာ ဒီလိုရှိနေရက်နဲ့



ခရမ်းပြာရှေ့မှာ သူလက်ထပ်လိုက်ရင် သူ့လောက် ခရမ်းပြာအပေါ် မတရားတဲ့လူ ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ သူနဲ့ဆုံရသမျှဟာ ခရမ်းပြာအတွက် နှစ်နာစရာတွေချည်း ဖြစ်နေမယ်တဲ့၊ သူ ဒီလိုမလုပ်ရက်ဘူးလို့ပြောတယ်၊ ခရမ်းပြာကိုပဲ သူလက်ထပ်မယ်၊ အိမ်ကိုဖွင့်ပြောပြီး အတိုက်အခံလုပ်မယ်လို့ပြောနေတယ်၊ မနေ့ညကလည်း ကျွန်တော်အိမ်မှာပဲ၊ တအားမူးနေတာနဲ့ အိမ်ပြန်မပို့ဘဲထားထားတာ၊ ခုတောင်...သူမသိအောင် ထွက်လာတာ...”

ကိုညီက မောပန်းနွမ်းနယ်သွားသလို စကားကို ရုပ်နားလိုက်ကာ မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ပွတ်သပ်နေသည်။

ကိုညီညီကိုကြည့်ရင်း အသက်မဲ့သော အရုပ်တစ်ရုပ်လို သူမ တွေဝေမိန်းမောနေမိပါသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ခံစားချက်တို့က ဗလောင်ချနေကြသည်။ နောက်ဆုံးတော့လည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများသာ သူမဆီ ရောက်လာခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။

“ခရမ်းပြာနဲ့ ဖိုးခေါင်တို့ရဲ့ ခံစားချက်ကိုလည်း ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာပြီး နားလည်ပါတယ်၊ ခရမ်းပြာ

www.burmeseclassic.com



သိတဲ့အတိုင်း ခရမ်းပြာတို့နှစ်ယောက်ဇာတ်လမ်းမှာ အစ အဆုံး ပါဝင်ထားရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတော့ ကာယကံရှင် တွေပြီးရင် နားအလည်ဆုံးက ကျွန်တော်ပဲဖြစ်မှာပါ။ ဒီတော့ ခရမ်းပြာကို ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ မေးပါရစေ။ ဖိုးခေါင်ကို ပြန်လက်ခံစိတ်ကူးများ ခရမ်းပြာဆီမှာ ရှိလား”

သူမက အလန်တကြား ကိုညိုကို မော့ကြည့်လိုက် မိသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းကို ကမန်းကတန်း ခါယမ်းပြလိုက် မိကာ...

“ဟင့်အင်း...မရှိဘူး၊ ခေါင်ကလည်း ပြာကို ဘယ် လိုမှ ကမ်းလှမ်းမလာသေးပါဘူး”

“ကမ်းလှမ်းလာခဲ့ရင်ရော ခရမ်းပြာသဘောထား က ဘယ်လိုရှိမလဲ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ ခရမ်းပြာ၊ ကျွန်တော့်ကို အားနာစရာမလိုပါဘူး”

“ပြာ...ပြာ ငြင်းမှာပါပဲ၊ ခေါင်နဲ့ပြန်တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာပေမယ့် ပြာရပ်တည်ချက်ကတော့ ပြောင်းမသွားပါ ဘူး၊ ပြာ သူ့ကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ဘယ်တော့မှ ကြိုးစားမှာမဟုတ် ဘူး၊ အဲဒါကို ခေါင်လည်းသိမှာပါ”

“သူသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘက်ကတော့ ကြိုးစား



မှာပဲ၊ သူက ပေးဆပ်ဖို့ပျက်ကွက်ခဲ့သူကိုး၊ ခရမ်းပြာနဲ့ပတ် သက်ပြီး အပြစ်ရှိသူလို့ တစ်သက်လုံးခံစားနေခဲ့ရတဲ့သူပဲ လေ...”

“အဲဒီတော့ ပြာက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ခရမ်းပြာကို ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်ခိုင်းချင်ပါ ဘူး၊ ဖိုးခေါင် ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခက်အခဲကို ခရမ်းပြာ သိရအောင် လာပြောပြတာပါ၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ အားလုံးကို အဆင်တပြေပဲ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်၊ ဘယ်သူ့ ဘယ်သူမှ မထိခိုက် မနစ်နာစေချင်ပါဘူး”

“ခေါင်က အခု သူ့အိမ်ကို ဖွင့်ပြောပြီးပြီလား”

“မပြောသေးပါဘူး၊ ပြောဖို့တော့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ပါပြီ၊ ပြောတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက်လည်း စိတ်မချမ်းသာစရာကိစ္စ တွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ လူကြီးတွေ ဘက်ကလည်း ဘယ်လိုမှအလျှော့ပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခေါင်က စပြောကတည်းက ငြင်းထား ရင်တစ်မျိုးလေ၊ ခုတော့ သဘောတူပါတယ်ဆိုလို့ အားလုံး ပြောဆိုစီစဉ်ပြီးကာမှဆိုတော့...၊ ပိုပြီးခက်တာက ကောင်ပဲ လေးကလည်း တခြားလူမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ချင်း သိပ်ခင်ကြ

www.burmeseclassic.com



တဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းရဲ့သမီး၊ အဖေဆုံးသွားတာ သိပ်မကြာ
 သေးဘူး၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေနဲ့ သားအမိနှစ်ယောက်တည်း
 မလည်မဝယ် ကျန်ခဲ့တော့ မိသားစုချင်းစောင့်ရှောက် ကူညီတဲ့
 အနေနဲ့ သားသမီးချင်းပေးစားဖို့ စီစဉ်တာ၊ ကောင်မလေးက
 ခေါင့်ထက် ဆယ်နှစ်လောက် ငယ်ပါတယ်၊ ခေါင့်ကိုလည်း
 ချစ်ရှာတယ်၊ အဖေဆုံးလို့ ပူဆွေးလို့မှမဆုံးခင် သမီးအတွက်
 တစ်ခါအရှက်ရရမယ်ဆိုရင်၊ ဒီအဖြစ်မျိုးကို သားသမီးအပေါ်
 သိပ်ဩဇာကြီးပြီး စည်းစနစ်ကြီးတဲ့ ခေါင့်အဖေက ခွင့်ပြုမယ်
 မထင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တော့ မတွေးရဲဘူး...”

“နေပါဦး...၊ ခေါင့်နဲ့လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေး
 နာမည်က ဘယ်သူ...”

ကိုညီက ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားပြီးမှ...

“ဂုဏ်မြင့်သူ ဆိုလား၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ခေး
 ဆိုလို့ပဲသိတယ်၊ ချောချောလေးပဲ၊ ခေါင်တို့နဲ့ ငယ်ငယ်
 ကတည်းက သိကြတာ၊ ဒါပေမယ့် အသက်ချင်းကွာတော့
 တရင်းတနီးမရှိကြဘူးပေါ့”

ဘုရားရေ...။

သူမက စိတ်ထဲမှ ဘုရားတ၊ လိုက်မိပါသည်။



ကမ္ဘာကြီးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါလားကွယ်။ ဒါမှမဟုတ်
 သူမအတွက်ပဲ လောကကြီးက ကျဉ်းကြပ်လွန်းတာလား။

ခေး ပြောနေသော ခေးနှင့်လက်ထပ်မည့် ကိုကို
 ဆိုတာ အံ့ဖွယ်ခေါင်ဟုခေါ်သော သူမ၏ ခေါင်ပဲပေါ့။

သူမသည် နာကျင်ကြေကွဲရမည့်အစား အော်ဟစ်
 ၍ ရယ်မောပစ်ချင်လာသည်။ စိတ်ထဲမှာ ဘာကို ဘယ်လို
 ခံစားရမှန်းပင်မသိတော့။

သူမက ရုတ်တရက် ကိုယ်ကိုမတ်မတ်ပြင်ထိုင်
 လိုက်ကာ...

“ဟုတ်ပြီလေ ကိုညီညီ၊ ပြာ အားလုံးနားလည်
 သဘောပေါက်သွားပါပြီ၊ ပြာ ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ
 အမြန်ဆုံးစဉ်းစားပါ့မယ်၊ ကိုညီညီ ပြန်ပါတော့...”

ကိုညီညီက ထိုင်ရာမှ ထရပ်ပါသည်။ ပြီးတော့
 ခရမ်းပြာရောင် ဧည့်ခန်းအတွင်းမှ ဖြည်းလေးစွာ ပြန်လည်
 ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ဧည့်ခန်းတွင်းမှာ သူမ တစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ခဲ့
 သည်။ တစ်လောကလုံးမှာ ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့



ရစ်သလို ခံစားရသည်။

အထီးကျန်ခြောက်သွေ့ခြင်းသည် ရူးသွပ်သွေးပျက်
သွားမတတ် ဖုံးလွှမ်းလှိုက်စားလာခဲ့တော့သည်။

xxx

သူမက ခေါင်ကို အိမ်ကိုလာခဲ့ဖို့ ဖုန်းဆက်ချိန်းဆို
ထားသောအချိန်မှာ စဉ်ခန်းအတွင်းမှာ သူမနှင့်အတူ ကိုထွဋ်
လည်း ရှိနေခဲ့သည်။

တံခါးဘဲလ်သံကြောင့် သူမ တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်
ချိန်မှာ တံခါးချပ်နောက်ကွယ်မှာ ပေါ်လာခဲ့သော ခေါင်
အသွင်က ကြေကွဲဖွယ်ရာကောင်းလှသည်။ အရည်လက်
သော မျက်ဝန်းများနှင့် အတောက်ပဆုံး ပြုံးနေဟန်သည်
ကံကြမ္မာကို ကြိုမသိသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို
သနားစရာ အပြစ်ကင်းစင်နေခဲ့ပါသည်။

ခွင့်လွှတ်ပါ ခေါင်ရယ်...

သူမက ရင်တွင်း အနက်ရှိုင်းဆုံးတစ်နေရာမှ တိုးပေါ်



လေး တောင်းပန်မိသည်။ အိမ်ထဲဝင်မိသောအခါ ဧည့်ခန်း အတွင်းမှာ ရောက်နှင့်နေသော နောက်ထပ် ဧည့်သည်တစ်ဦး ကိုပါ ခေါင် သတိပြုမိတော့သည်။

သည်မှာတင် ခေါင်က မျက်နှာစတင်ပျက်ကာ သူမ ကို လှမ်းကြည့်လာသည်။ သူမက ကျွမ်းကျင်အလွတ်ရနေ သော ခေါင့်အရိပ်အကဲကို မသိကျိုးကျွံပြုရင်း...

“ခေါင်..ထိုင်လေ”

ဟု ကိုထွဋ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ဆိုဖာမှာ ခေါင့် ကို နေရာချထားပေးလိုက်သည်။

“ခေါင် ဘာသောက်မလဲ၊ အပူလား..အအေးလား၊ ပြီးမှ မုန့်စားကြတာပေါ့၊ ပြာကိုယ်တိုင် ကြာဆန်ဟင်းခါး ချက်ထားတယ်”

သူမ စကားကို ခေါင် စိတ်ဝင်စားဟန်မတူ။ ခေါင့် မျက်လုံးများက စားပွဲပေါ်မှ လက်စွပ်ဘူးအနီလေးနှစ်ခုဆီ မှာ အာရုံကျရောက်နေသည်။

“ဪ...အင်း”

“ကော်ဖီယူခဲ့မယ်နော်”



သူမက ခေါင့်အတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက်ယူလာခဲ့ သည်။

“ခေါင့်ကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါက...ကိုထွဋ် တဲ့၊ ကိုထွဋ်မြတ်က ကားစင်းလုံးငှားကုမ္ပဏီ ဖွင့်ထားတယ်၊ ကိုထွဋ်...သူက ခေါင်လေ၊ ပြာရဲ့ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေ ပေါ့၊ နိုင်ငံခြားက ခဏပြန်ရောက်နေတာ”

ယောက်ျားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်ဆန့်ပေးရင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

“ထွဋ်မြတ်ပါ ခင်ဗျ”

“အံ့ဖွယ်ခေါင်ပါ၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”

ပြီးလျှင်တော့...ကိုထွဋ်က အနည်းငယ် လည် ချောင်းရှင်းလိုက်ကာ...

“ကိုအံ့ဖွယ်ခေါင် အကြောင်းကိုတော့ ခရမ်းပြာက မကြာခဏပြောလို့ နာမည်နဲ့တော့ ရင်းနှီးနေတာကြာပါပြီ၊ လူချင်းကတော့ ခုမှပဲဆုံဖြစ်ကြတော့တယ်၊ ဒါနဲ့ ချောင်းသာ မှာ ဆုံလာခဲ့ကြတာဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်”



ခေါင်က ခပ်တိုတိုသာဆိုသည်။ ပြုံးထားသော်လည်း ခေါင်အပြုံးက အသက်မဲ့လာပြီ။

“အဲဒါသာကြည့်...ကိုခေါင်ရေ၊ ကျွန်တော်သိရင် ကားလိုက်မောင်းပေးမှာစိုးလို့ ကျွန်တော့်ကိုမပြောဘဲ ခိုးထွက်သွားကြတာ၊ ကျွန်တော်သိရင် ဘယ်တော့မှ သူတို့ကို ဒီအတိုင်းမလွှတ်ဘူး၊ ကားမောင်းဘယ်လောက်ကျွမ်းကျွမ်းဟိုင်းဝေးခရီးဆိုတာ မိန်းကလေးနဲ့ မသင့်တော်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်ပူတယ်”

ခေါင်က အလိုက်သင့်ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။ ခေါင်မျက်ဝန်းမှာတော့ သံသယရိပ်တွေဖြင့် မှိုင်းညှို့နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ကိုထွဋ်ကလည်း တော်လောက်ပါပြီ၊ ပြန်ရောက်ကတည်းက တွေ့သမျှလူရှေ့မှာ ဆူနေရတာ မမောသေးဘူးလားမသိဘူး၊ နောက်တစ်ခါ မသွားတော့ဘူးလို့ ပြောပြီး သွားပြီပဲ”

“ဆူတာမဟုတ်ပါဘူး ခရမ်းပြာရယ်၊ အန္တရာယ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ စိုးရိမ်လို့ပြောပြတာပါ”



ခေါင် ခေါင်းငုံ့ထားရင်း နှစ်ဖက်ယှက်ထားသည့် သူ့လက်ချောင်းများကို သူငဲ့ကြည့်နေသည်။

သူမက ခေါင်ကိုကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာသည့်စိတ်ကို တင်းကာ...

“ခေါင်ကို ခေါ်လိုက်တာ ကိုထွဋ်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့လေ၊ ပြီးတော့ ခေါင်က ပြာရဲ့အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆိုတော့ ကိစ္စတစ်ခုလည်း အသိပေးချင်လို့ပါ”

ခေါင်က မျက်လွှာပင်၍ သူမကိုကြည့်သည်။ ဘာမှန်း မသေချာ မသဲကွဲသည့်တိုင် တစ်ခုခုကိုတော့ ခိုပိမိသိရှိနေသည့်မျက်ဝန်းများဖြစ်သည်။

ထိုမျက်ဝန်းများအောက်မှာ ပြာသည် ဟန်ချက်ပျက်မသွားဖို့ကို အတော်ပင် ကြိုးစားအားထုတ်ရ၏။

“ကိုထွဋ်နဲ့ပြာ လက်ထပ်ကြတော့မယ့် အကြောင်းပါ”

ခေါင်မျက်ဝန်းထဲမှ သနားဖွယ်ရာ အံ့ဩတုန်လှုပ်မှုသည် သူမဆီသို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုအဖြစ် ကူးစက်ရောက်ရှိလာသည်။

www.burmeseclassic.com



“အစကတော့ အေးအေးဆေးဆေးမှပဲလို့ သဘောထားခဲ့တာ၊ ခုတော့ နယ်က ကိုထွဋ်ဖေဖေက ကျန်းမာရေးအခြေအနေ သိပ်မကောင်းတော့တာနဲ့ သူ့သားကို သူ့ကိုယ်တိုင် လက်ထပ်ပေးသွားချင်တယ်ဆိုလို့ အမြန်စီစဉ်လိုက်ရတာလေ၊ ရှေ့တစ်ပတ်ထဲပဲ ပြာတို့ နယ်မှာသွားပြီး လက်မှတ်ထိုးရမယ်၊ အကျဉ်းရုံးပါပဲ၊ ရန်ကုန်မှာတော့ အဲဒီက ပြန်လာပြီးမှပဲ အေးအေးဆေးဆေး လုပ်တော့မလားလို့၊ အဲဒီအခါကျမှပဲ ခေါင့်ကိုဖိတ်တော့မယ်နော်၊ ခေါင် ရှိနေဦးမယ် မဟုတ်လား”

“ဪ...အင်း...၊ ရှိချင်ရှိနေဦးမှာပါ၊ ပြောလို့တော့မရဘူး”

“ရှိရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

ခေါင်က ကြိုးစားပြုံးသည်။ သို့သော် ကြေကွဲတုန်လှုပ်မှုကို ဖုံးဖိမရသော မျက်လုံးတွေကြောင့် အပြုံးက မပီပြင်တော့။

ခေါင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာသည်။ ခေါင့်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ပေါက်ကွဲတော့မည့် ဖုံးတစ်လုံးလိုပင်။



နောက်ဆုံးတော့ ခေါင် ထရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ သွားစရာကိစ္စလေး တစ်ခု ခုမှသတိရလာလို့ပါ၊ ခရမ်းပြာ...ခေါင်သွားမယ်”

သူမ ဘာတစ်ခုခုမှမပြောနိုင်သေးခင် ခေါင်က ခရမ်းပြာရောင်ညှော်ခန်းအတွင်းမှ ခြေလှမ်းကျကြီးများနှင့် အပြင်သို့ အလျင်စလို ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

တိုက်ရှေ့က ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားသော ခေါင်ကားသံ နားထဲမှပျောက်ကွယ်သွားလျှင်တော့ ဆိုဖာပေါ်အတောင့်သားထိုင်နေမိရာမှ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ထဲ မျက်နှာအပ်ကာ ‘အင့်’ခနဲ ရှိုက်ငိုချလိုက်မိတော့သည်။

အငိုတိတ်ဖို့ ကိုထွဋ်က မချော့မော့ပါ။ သူ့အနေနှင့် မစွမ်းဆောင်နိုင်မှန်း ကိုထွဋ် သိထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ချစ်သူနှစ်ဦး၏အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ သက်ပြင်းချရုံမှလွဲ၍ ကိုထွဋ် ဘာမှမတတ်နိုင်။

အငိုတိတ်လျှင်တော့ ခရမ်းပြာထံမှ စကားတစ်ခွန်း ကြားရဖို့ရှိပါသည်။ အဲဒါကတော့...

“အခုလိုကူညီတဲ့အတွက် ကိုထွဋ်ကို ပြာ ကျေးဇူး

www.burmeseclassic.com



အများကြီးတင်ပါတယ်”

ဆိုသော စကားပင်...။

×××

ညနေစောင်းခါစအချိန်ဖြစ်သည်။ ကိုထွဋ်လည်း ပြန်သွားပြီ။ အသိစိန်ဆိုင်မှ ငှားလာသော လက်ထပ်လက်စွပ် နှစ်ဘူးကိုလည်း ဆိုင်ပြန်ပို့ဖို့ ယူသွားပြီဖြစ်သည်။

ဧည့်ခန်းအတွင်း ဆိုဖာတစ်လုံးပေါ်မှာ မျက်ရည် လည်ချွဲနှင့် သူမတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ချိန်ဖြစ်၏။

ခေါက်ဖုန်းလေးမှ မြည်လာသည်မို့ လေးဖင့်စွာဖြင့် ကောက်ယူကာ ထူးလိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို”

“ပြာ...ကိုယ် လမ်းထိပ်မှာစောင့်နေတယ်၊ ဒု ချက်ချင်း ထွက်လာခဲ့ပါ”

ပြောပြီးပြီးချင်း ခေါင် ဖုန်းပြန်ပိတ်သွားသည်။



ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ မသွားဘဲ ဒီအတိုင်းနေလိုက်ရမည်လား။

မမြစ်နိုင်ပါ။ ရှိနေမှန်းသိလျက်နဲ့တော့ ရှောင်၍ရမည်မဟုတ်။ ပြီးတော့... အမှန်ကိုဝန်ခံရလျှင် သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း ခေါင်ကို မတွေ့ဘဲ မနေချင်။

နောက်ပြီး ရှောင်စရာ ဘာလိုလို့လဲ။ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သွားတွေ့ရုံပင်။ တစ်ခုပဲ စိုးရိမ်သည်။ ခေါင်ပေါက်ကွဲမှုတွေကို သူမ မမြင်တွေ့မခံစားရက်တာပဲဖြစ်သည်။

ခေါင်အသံကား အေးစက်မာကျောလျက်ရှိသည်။ နေ့လယ်ကကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ခေါင် အကြီးအကျယ် နာကျင်ပေါက်ကွဲခံစားနေပြီဆိုတာ မသိရက်ရက် သိနေပါသည်။

ကမန်းကတန်း မျက်နှာသစ်၊ အဝတ်အစားလဲပြီး နောက် မိပေါက်တို့ကို အပြင်ခဏသွားဦးမည်ဟုမှာကြားကာ ကားမယူဘဲ လမ်းထိပ်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။

CYGNUS အမည်းရောင်ကြီး လမ်းထိပ်မှာ ရပ်တန့်



ထားသည်။ သူမ အနားရောက်သွားသောအခါ ကားတံခါးက ပွင့်ကျလာသည်။ သူမ ကားထဲဝင်ထိုင်မိသောအခါ ခေါင်က ကူရှင်ခုံကို နောက်လှန်မိလျှာထိုင်နေရာမှ ပြန်မတ်ပြီး သူ့မျက်လုံးများကိုဖုံးကွယ်ဖို့ နေကာမျက်မှန်အနက်ကို တပ်လိုက်သည်။

ပြီးသည်နှင့် ကားကို ငြိမ်ခနဲနေအောင် ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက်လိုက်ပါသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ခေါင် စကားမပြော။ ကားကို သာပဲ သဲသဲမဲမဲ ဖိမောင်းနေသည်။ ကားက ပြည်လမ်းမကြီးပေါ် ရောက်လာသည်။

“ခေါင်...ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်”

“ခေါင် ဘယ်သွားသွား ခရမ်းပြာ မလိုက်နိုင်ဘူးလား”

“ဘာပြောတာလဲ ခေါင်ရဲ့၊ ခေါင် ဘယ်သွားချင်လို့လဲ”

“ခေါင်...ပြာကို ခိုးပြေးလာတာ”

သူမ တကယ်ပဲ ထိတ်လန့်သွားပါသည်။ ထွက်လိုက်

www.burmeseclassic.com



လာမီတာ မှားသွားပြီလားဟု နောင်တရလိုက်မိသည်။ သို့သော်လည်း ထိုစိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ကို ချက်ချင်းပင် မျိုသိပ်ပစ်လိုက်ကာ...

“ပေါက်ကရကွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ခေါင် ဘယ်သွားရမှန်းမသိရင် ပြာ ပြောရမလား၊ အင်းလျားကန်ပေါင်ပေါ်သွားရအောင်လေ၊ အဲဒီမှာ ကျောင်းတန်းကလို မုန့်တီသောက်ပြီး အကြော်စားမယ်၊ ပြီးရင် လမ်းလျှောက်ကြမယ်လေ၊ မကောင်းဘူးလား၊ ပြာ အဲဒီကိုမရောက်တာကြာပြီ ခေါင်ရ၊ ခေါင်ဆို ပိုကြာရောပေါ့၊ မသွားချင်ဘူးလားဟင်”

ခေါင် ဘာမှပြန်မပြော။ သို့သော်လည်း ခေါင်ကားက အင်းလျားဘက်သို့ ဦးတည်နေသည်မို့ သူမ စိတ်အေးသွားရသည်။

ခေါင်က တကယ်ပဲ ကန်ပေါင်ဆီသို့ မောင်းပါသည်။ ကန်စပ် အာပုလျှာပူဆိုင်လေးမှာထိုင်၍ ရခိုင်မုန့်တီနှင့် အကြော်စုံမှာယူသည်။ ခေါင်စပ်လျှင် အစပ်ပြေသောက်ဖို့ အအေးပုလင်းပါ ကြိုမှာထားလိုက်၏။

ခေါင်က သူမနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာထိုင်ကာ သူမ



လုပ်သမျှ ငေးကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ...

“ပြာ...ခေါင်ကို ဘာလိုညာရတာလဲ”

“ဘာလဲ ခေါင်၊ ဘာညာလို့လဲ”

“ပြာ လက်မထပ်တော့ဘူးပြောတာလေ၊ ပြာ ဒီတစ်သက် ဒီအတိုင်းပဲနေတော့မယ်နဲ့၊ အဲဒီ ကိုဟွင့်ဆိုတာက ဘယ်ကပေါ်လာတာလဲ”

“ဪ...ဒါလား၊ ကိုထွဋ်နဲ့ပြာ သိတာကြာပါပြီ၊ ပြာတို့ဆိုင်ကအဖွဲ့တွေ ခရီးသွားဖို့ ကားငှားရင်းက သိခဲ့တာ၊ ကိုထွဋ်က ပြာကို ပရိမိုဗ်လုပ်ထားတာ ကြာပါပြီ၊ ပြာကသာ အချိန်ယူစဉ်းစားနေတာ”

“ဒါဆိုလည်း ဒီလောက်တော့ ခေါင်ကိုအသိပေးထားဖို့ကောင်းတယ်၊ အဲဒီလောက်သိထားရင် ခေါင် ဖြေသာသေးတယ်၊ နေ့လယ်က ပြာလုပ်လိုက်တဲ့အလုပ်က အရမ်းဆိုးတယ်ကွာ၊ တကယ်ဆို ဖုန်းထဲမှာဖြစ်ဖြစ် ခေါင်ကိုခေါ်ရတဲ့အကြောင်းကို ကြုံပြောသင့်တယ်၊ ခေါင် ဘာမှန်းမသိဘဲ လာတယ်၊ မမျှော်လင့်တဲ့စကားကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ခေါင် ဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်လဲ၊ ပြာကို ခေါင် ဘယ်လိုမှ



မလည်နိုင်တော့ဘူး၊ မျက်လှည့်ပြလိုက်သလိုပဲ၊ ချောင်းသာက ပြာနဲ့ အခု ပြာ လုံးဝမတူတော့ဘူး”

ခေါင် ဆံပင်တွေထဲကို လက်ချောင်းများထိုးသွင်းကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားလိုက်သည်။ သူမ ရင်ထဲ ဆိုတက်ကာ ကြေကွဲလာရသည်ကို နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ ထိန်းချုပ်ထားရသည်။

“ဟုတ်တယ်နော်၊ အဲဒီတုန်းကတော့...ခေါင်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလို့ အားလုံးကိုမေ့သွားတာနေမှာ၊ အဲဒီမှာ ပြာ တကယ့်ကို စိတ်လွတ်လက်လွတ် နေခဲ့မိတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင် လူ့အသိုင်းအဝိုင်းဆိုတာကိုလည်း မေ့ထားလိုက်မိတယ်။ အခုတော့ ပြာတို့ တကယ့်လက်တွေ့ဘဝထဲ ပြန်ရောက်ပြီလေ”

ခေါင်က သူမကို မော့ကြည့်သည်။

“လက်တွေ့ဘဝထဲ...ဒါဆို ချောင်းသာမှာတုန်းက စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက် မက်ခဲ့တာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ပြာ အဲဒီလိုဆိုလိုတာမဟုတ်ပါဘူးခေါင်ရယ်၊ အဲဒီမှာတုန်းက ပြာနဲ့ခေါင်နှစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်လေ၊ အခု



ပြာတို့နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့ဘူး၊ လက်တွေ့ဘဝ အသီးသီးထဲမှာ ထည့်တွက်ငဲ့ညှာထောက်ထားရမယ့်သူတွေ ရှိလာပြီ၊ ခေါင်ဆိုရင်လည်း...ခေါင်ဘဝ ခေါင်ဆက်လျှောက်ရဦးမယ်၊ တစ်နေ့နေ့မှာ အိမ်ထောင်ပြုရဦးမယ်၊ ပြာအနေနဲ့လည်း ဒီလိုပဲပေါ့၊ မိန်းမသားတစ်ယောက်တည်း ဘဝဟာ အရှည်မှာ မတင့်တယ်ဘူး၊ သင့်တော်မယ့် အိမ်ထောင်ဖက် တစ်ယောက်တော့ ပြာ ရှာရဦးမှာပဲ၊ ကိုထွဋ်ကို ပြာ အကဲခတ်လာတာ ကြာပါပြီ၊ သူက ပြာအတွက် အသင့်တော်ဆုံးပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်မြန်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ ခေါင်ကိုတောင် အေးအေးဆေးဆေးမှ အသိပေးမလို့၊ မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့အဖေရဲ့ကျန်းမာရေးကိစ္စက ပေါ်လာတော့၊ အဲဒါကြောင့်ပါ ခေါင်...၊ နေ့လယ်ကလုပ်ရပ်က ခေါင်အပေါ် ရိုင်းစိုင်းရာ ရက်စက်ရာကျသွားတယ်ဆိုရင် ပြာတောင်းပန်ပါတယ်”

“ပြာ သူ့ကိုချစ်လား”

“ပြာဘဝမှာ အိမ်ထောင်ရေးနဲ့အချစ်ဆိုတာ ဘယ်တုန်းက ထပ်တူကျခဲ့လို့လဲ”



ခေါင် ငိုငံသွားပြန်ပါသည်။

“ခေါင် မှားခဲ့ပါတယ် ပြာ၊ အဲဒီအပြစ်တွေကို ခေါင် ပြန်ပေးဆပ်ချင်ပါတယ်၊ ခေါင်ကို ခွင့်ပြုပါလား၊ ခေါင်ကို ပြာ လက်ထပ်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူးလား။”

“ဘုရားရေ... အံ့ဖွယ်ခေါင်က ခရမ်းပြာကို လက် ထပ်ခွင့်တောင်းတယ်တဲ့လား၊ ပြာ... အိပ်မက်များ မက်နေ တာလားဟင်၊ အပျိုဘဝမှာတောင် မသေချာတဲ့ သံသယ လေးတစ်ခုနဲ့တင် လက်ထပ်ဖို့ မရဲခဲ့တဲ့သူက အခုလို ဘဝမျိုး မှာ ပြာကို ပြန်လက်ထပ်ယူဦးမတဲ့လား၊ ပြာ အိပ်မက် မက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်...”

ခေါင်က သူမကို တအံ့တဩ မော့ကြည့်သည်။ ခေါင်မျက်ဝန်းထဲမှာ အံ့ဩရိပ်၊ နာကျင်ရိပ်၊ ပြီးတော့ တစ်စုံ တစ်ခုကို နောက်ကျစွာသဘောပေါက်လိုက်ရသည့် ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းရိပ်များ။

“ပြာ... ကိုယ့်ကို ကလဲ့စားချေလိုက်တာလား ဟင်”

သူမက အသာအယာရယ်မောမိကာ...

“မရေပါဘူး ခေါင်ရယ်၊ အဲဒီသဘောဖြစ်ခဲ့ရင်



လည်း ဒါက ကံကြမ္မာကပေးတဲ့ အတုံ့အလှည့်ဆိုတာမျိုးပဲ ဖြစ်မှာပါ။ တစ်ချိန်က ခေါင်ကိုလက်ထပ်ချင်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ခေါင်က ငြင်းပစ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ အခု ခေါင်ကို လုံးဝလက်မထပ်ရဲတော့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခေါင်က လက်ထပ်ချင်နေပြန်တယ်၊ သံသရာဆိုတာ လည်နေတာပဲ ခေါင်ရဲ့”

ခေါင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားပြန်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခေါင် ဝဋ်လည်နေတာပါ။ ခရမ်း ပြာအပေါ် တင်ခဲ့တဲ့ အပြစ်အကြွေးတွေအတွက် ဘယ်အချိန် မှာများ တစ်လှည့်ပြန်ခံစားရမလဲလို့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး တထိတ်ထိတ်နဲ့ စောင့်နေခဲ့တာကြာပါပြီ၊ ဒါကြောင့်လည်း ခု ချိန်ထိ ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ မပတ်သက်မိအောင် နေခဲ့ တယ်။ လည်မယ့်လည်တော့လည်း ခရမ်းပြာဆီကိုမှ တည့် တည့်မတ်မတ် ပြန်ရောက်လာခဲ့တာပဲ။ ခေါင် ကျေနပ် ပါတယ်လေ၊ ခေါင် အကြွေးတင်ခဲ့တဲ့သူဆီမှာပဲ ခွေခွေအပြစ် တွေကို ပြန်ပေးဆပ်ခွင့်ရလို့...၊ ပြာ ကျေနပ်တယ်မဟုတ် လားဟင်”



မော့ကြည့်လာခဲ့သော ခေါင့်မျက်ဝန်းတွေမှာ မျက်ရည်ကြည်တွေ ရစ်ဝဲလို့...။ မမြင်ရက်စွာ သူမ ခေါင်းကို အသာအယာ ခါယမ်းမိသည်။ သူမလုပ်ရပ်က ခေါင့်ကို ဝဋ်လည်ပေးဆပ်စေဖို့ ဖြစ်သွားခဲ့သလား။

မရည်ရွယ်ပါဘူး ခေါင်ရယ်...။ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ပြာဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ ခေါင့်အတွက်ပါ။ ခေါင့်ကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ပါ။ ပြာတို့နှစ်ယောက်မှာ ဒီဘဝအတွက် ပေါင်းစပ်ဖို့ ကံကြမ္မာ မပါလာခဲ့ဘူးလေ။

“ခေါင့်ကို ပြာ ဘယ်တုန်းကမှ အပြစ်မယူခဲ့သလို ပြန်ပေးဆပ်ရပါစေဆိုတဲ့ စိတ်ထားမျိုးလည်း ဘယ်တုန်းကမှ မထားခဲ့ပါဘူး ခေါင်ရယ်။ ခေါင့်ကို ပြာ ဘယ်တုန်းကမှ မမှန်းခဲ့သလို မေ့လည်းမမေ့ရက်ခဲ့ပါဘူး။ ခုထိလည်း ချစ်နေတုန်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချစ်က ရယူပိုင်ဆိုင်လိုမှုတွေ၊ ပတ်သက်ပျော်ဝင်လိုမှုတွေ မပါတော့တဲ့ အငွေ့သက်သက် ချစ်ခြင်းပဲ။ ခေါင် ဘယ်ဘဝပဲရောက်ရောက် ဘယ်နေရာမှာပဲရှိနေနေ ပြာ အမြဲချစ်နေနိုင်တယ်။ လေလိုပဲပေါ့... မမြင်တွေ့နိုင်ပေမယ့် နေရာတိုင်းမှာ ရှိနေနိုင်တယ်လေ”



သူမကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသော ခေါင့်မျက်ဝန်းများ တဖြည်းဖြည်းကြည်လင်လာပါသည်။

“ခေါင်နဲ့ပြာဟာ အမြဲတမ်း အရင်းရိုးဆုံးမိတ်ဆွေတွေပဲ။ ဟုတ်တယ်နော်၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားအလည်ဆုံး လူသားနှစ်ယောက်၊ ပြာတို့နှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှမဝေးဘူး ခေါင်၊ ခွဲခွာနှုတ်ဆက်ခြင်းဆိုတာ ပြာတို့ကြားထဲမှာ ဘယ်တော့မှမရှိဘူး။ ခေါင် နားလည်တယ်နော်”

ခေါင်က သူမကို ငေးငေးကြီး ဆွေးမြည့်စွာကြည့်နေပါသည်။ ပြီးတော့မှ မျက်လုံးစုံခိုက်ရင်း ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းညိတ်သည်။ ခေါင့်မျက်ဝန်းစပ်မှ မျက်ရည်ခများကို သူမက အသာအယာဖယ်ရှားပေးလိုက်သည်။

“ပြီးရင်...ပြာတို့ ဟိုးအရင်က ခုံတန်းလေးမှာ သွားထိုင်ရအောင်နော်”

ခေါင်က တုံ့ပြန်မှုမဲ့စွာဖြင့် သဘောတူပါသည်။ ဆိုင်မှထွက်သောအခါ ကန်ပေါင်တစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ မှောင်ရီပျိုးပြီမို့ လောကကြီးတစ်ခုလုံး ချမ်းမြမြဖြစ်လာသည်။ မြူတွေဆိုင်းနေသော ကန်ရေ



ပြင်သည် ကောင်းကင်အရောင်နှင့်လိုက်ကာ မှုန်ပြပြဖြစ်နေသည်။

လျှပ်စစ်မီးရောင်စုံတို့ လင်းလက်ကာ ပြည်လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် အမျှင်မပြတ် ပြေးလွှားနေသော ကားရောင်စုံတန်းကြီးကို အပေါ်စီးမှမြင်တွေ့နေရသည်။

သူမတို့ထိုင်နေကျ ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ စကားမဆိုဖြစ်ကြ။ တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်တော့ တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိကြသည်။ ခေါင့်ပုခုံးပေါ် ခေါင်းလေးမှိန့်သောအခါ ခေါင်က သူမဦးခေါင်းကို သူပါးပြင်နှင့် ထိကပ်ထား၏။

ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက် နောက်ဆုံးအတူရှိနေခွင့်ရသော အချိန်ကလေးဖြစ်ပါသည်။

ကျေးဇူးပြု၍ အချိန်တွေ့ရယ်...မကြွေပါနဲ့ဦးနော်။

မိုးမိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)



မိမိ

(ဆေးတက္ကသိုလ်)



ဆုံမှတ်မဲ့ မျဉ်းနှစ်ကြောင်းရဲ့ ပုံပြင်